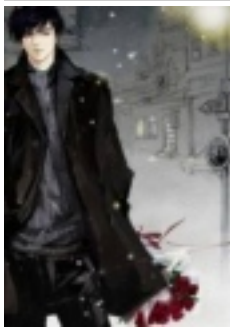

Mãnh nam lâu sáu

Contents

Mãnh nam lâu sáu	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	13
4. Chương 04	19
5. Chương 05	25
6. Chương 06	33
7. Chương 07	40
8. Chương 08	47
9. Chương 09	54
10. Chương 10[hoàn Chính Văn]	61

Mãnh nam lâu sáu

Giới thiệu

Cô đã trải qua vài lần tình trường, duyệt qua vô số người đàn ông. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn liền p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-nam-lau-sau>

1. Chương 01

Khi Quan Hàm Tư ở bãi đỗ xe nhìn thấy gương mặt mà vĩnh viễn hắn không thể quên được kia, hắn còn tưởng rằng mình chỉ đang trong mộng.

Gương mặt của cô cơ hồ hoàn toàn không thay đổi, vẫn xinh đẹp như vậy, trắng ngần, không có một chút sự dung tục của đồ trang điểm, vẫn tinh thuần giống như khi cô học năm nhất tiểu học, cho nên hắn mới có thể nghĩ rằng mình chỉ là ở trong mộng.

Nhưng mà nếu đây thật sự là một giấc mộng, hắn chưa từng thấy cô sau khi lớn lên thế nào, cũng không phải một người đàn ông háo sắc, như thế nào có thể mộng thấy cô với một dáng người hoàn mỹ hấp dẫn như vậy?

Cô mặc áo màu trắng, có thắt một cái đai phía eo, lộ ra những đường cong mê hoặc.

Cô mặc một chiếc quần đùi màu tím sẫm, chân đi giày vải, đơn giản tùy tính, lại khiến người ta không thể rời mắt, bởi vì quần đùi không chỉ đem tiểu mông duyên dáng của cô bày ra, còn làm cho người ta nhìn rõ đôi chân thon dài trắng tựa bạch ngọc kia.

Tiểu cô nương đã lớn lên, biến thành một người con gái xinh đẹp mà kêu gọi.

Cô đã kết hôn chưa? Nếu còn chưa kết hôn, cũng nhất định đã có bạn trai đi.

Hắn đột nhiên ngẩn người, bị chính suy nghĩ mặc danh kỳ diệu vừa hiện lên trong đầu mình làm cho hoảng sợ.

Hắn đang nghĩ cái gì? Tuy rằng cô gái trước mắt này có cùng khuôn mặt với tiểu cô nương trong trí nhớ của hắn, nhưng cũng không thể xác định cô chính là Tĩnh Vu Hi?

Huống chi cho dù cô thật là Tĩnh Vu Hi, hắn còn chưa cùng cô nói chuyện, cũng không cùng cô ở chung, càng miễn bàn hắn cũng không biết cá tính của cô sau khi lớn lên có thay đổi gì không? Có phải hay không vẫn giống như trước đây thích bệnh vệc kẻ yếu, hay là đã biến thành một kẻ trói gà không chặt, giống như các cô gái hiện nay, chỉ có dáng vẻ kệch cỡm, cả ngày thăm nghĩ tìm kim chủ (người giàu có) thay các cô mua những thứ nữ trang hàng hiệu, hắn chẳng biết gì, thế nhưng lại trực tiếp nghĩ đến chuyện kết hôn, bạn trai, hắn có phải là bị ma quỷ mê hoặc không đây?

Hít sâu một hơi, lại dùng lực lắc lắc đầu, hắn tắt máy xe, rút chìa khóa, đẩy cửa xe đi xuống.

Hắn vốn định coi như không có chuyện gì, tiếp tục về lầu sáu, nhưng cái việc mà cô gái kia đang làm rõ ràng cần có người hỗ trợ, nếu hắn thật sự làm như không thấy thì thật đáng xấu hổ.

Cho nên chỉ do dự một giây, hắn liền bỏ ý định về lầu sáu ngay, xoay người đi về phía thiếu nữ đang cần hỗ trợ kia.

“ Cần giúp gì sao?”

Nghe thấy thanh âm, Tĩnh Vu Hi xoay người đối mặt với người vừa tới, đồng thời lộ ra một nụ cười sáng lạn.

“ Cảm ơn. Nếu không phiền toái.”

Cô mỉm cười nhìn người mới tới, trên mặt tuy rằng mang theo chút biểu tình ngưng ngượng, nhưng trong lòng lại đang lớn tiếng hoan hô vạn tuế, bởi vì người đàn ông trước mắt căn bản chính là ông trời đặc biệt ban cho cô.

Xem hắn kia một thân áo phong cùng quần bò, dáng người cao lớn khôi ngô, nếu không phải trên gương mặt đoan chính, nghiêm minh lại tuần tú kia viết rõ ràng bốn chữ “phần tử tinh anh”, cô tuyệt đối, trực tiếp sẽ đem hắn cùng công nhân đánh đồng lẫn lộn.

Bất quá nói lại, nếu hắn thật là một gã công nhân, hắn có thể có tiền mua được một chiếc Mercedes thế kia sao? Nghe nói xe này một chiếc giá hai ba trăm vạn.

Mãnh nam đem chìa khóa xe bỏ vào túi quần bò trước, đi đến bên xe tải nhỏ, dễ dàng đem đồng hồ dừng mà cô phải dùng hết khí lực bú sữa mới di chuyển được kia, nhất nhất dỡ xuống xe vận tải.

“ Cô vừa chuyển đến?” hắn một bên dỡ hàng, một bên thuận miệng hỏi.

“ Ân. Lầu tám.” cô mỉm cười trả lời, cũng không bởi vì được một mãnh nam hỗ trợ miễn phí mà nhàn nhả ở một bên. Cô nhảy vào trong thùng xe, chuyển đồ ra cho hắn, nhanh chóng hoàn thành công việc.

“ Tôi ở tại lầu sáu. Tôi họ Quan, Quan Hàm Tư.” hắn tự giới thiệu.

“ Xin chào. Tôi họ Tĩnh, Tĩnh Vu Hi.” cô mỉm cười.

Quả nhiên là cô ấy.

Quan Hàm Tư chỉ cảm thấy một trận kích động, nhưng ở mặt ngoài lại hoàn toàn bất động thanh sắc.

“Như thế nào chỉ có một mình cô làm việc này, không có người hỗ trợ?” hần thuận miệng hỏi.

“Anh không phải đang giúp tôi sao?” cô cười trả lời.

Hần ngần ra một chút, khóe miệng nhin không được hơi hơi nhếch lên một chút. “Bạn trai đi làm, không rảnh đến hỗ trợ?” hần lại hỏi, không dấu vết.

“Tôi không có bạn trai, nếu có, anh ta đã sớm bị tôi chộp tới dùng.” cô ngay thẳng hồi đáp.

Quan Hàm Tư hoài nghi nhìn cô, kinh ngạc quên cả việc đang làm. Đáp án này hoàn toàn ngoài dự liệu của hần. Cô không có bạn trai? Điều này sao có thể!

“Làm sao vậy?” hần đột nhiên tạm dừng phản ứng làm cho Tĩnh Vu Hi nhin không được mở miệng hỏi.

“Bộ dáng của cô thoát nhìn không giống với người không có bạn trai.” hần do dự một chút, mở miệng nói ra hoài nghi trong lòng.

“Ha ha, mọi người đều nói như vậy, bất quá sự thật chính là như thế, tôi cũng không có biện pháp.” Tĩnh Vu Hi cười to hai tiếng, sau đó nhún vai, biểu tình không có cách nào.

“Vì sao?” tuy rằng câu hỏi này mà hỏi người mới quen thật không đúng, nhưng hần vẫn ngăn không được thốt ra hỏi.

“Cái gì vì sao?” cô đem một hộp giấy to đặt lên trước mặt hần, ngẩng đầu lên khó hiểu nhìn về phía hần hỏi.

“Cô hần là đủ người theo đuổi mới đúng, vì sao không có bạn trai?” Quan Hàm Tư đem hộp giấy cô đặt trước mặt hần chuyển xuống xe, vừa chồng lên một cái hộp khác dưới đất, vừa hỏi.

“Trước khi tôi trả lời vấn đề này, có thể mạo muội xin hỏi anh một vấn đề trước?” cô đứng ở trên xe, trên cao nhìn xuống đối với hần mỉm cười.

Hần gật gật đầu, có chút tò mò cô sẽ hỏi hần vấn đề gì.

“Xin hỏi Quan tiên sinh có bạn gái sao?” cô hỏi.

Vấn đề này có chút xuất hồ ý liệu (bất thành linh), hần nhíu mày, sau đó lắc đầu nói: “Không có.”

Cô gật gật đầu, sau đó lại đối hần mỉm cười.

“Theo ý tôi, lấy điều kiện Quan tiên sinh hần là thực nhiều phụ nữ hoan nghênh mới đúng, vì sao anh vẫn không có bạn gái vậy?” cô tươi cười như hoa cúc hỏi lại hần.

Quan Hàm Tư ngây người ngẩn ngơ, nháy mắt á khẩu không trả lời được. Hần lẳng lẳng nhìn cô, sau đó đem hai tay sáp thắt lưng, lắc đầu như là đầu hàng, lại gục đầu xuống thấp giọng cười khẽ.

“Tôi rất cục đã biết.” hần cười ngẩng đầu lên, nhìn cô nói. Khóe miệng dương lên, cùng với ánh mắt thâm thúy đang nhìn cô đều khiến người ta mê muội vì nụ cười đó, làm cô đột nhiên cảm giác như bị điện giật.

Người đàn ông này thật nguy hiểm nha. Cô ở trong lòng kêu thầm, mở miệng hỏi: “Biết cái gì?”

Hần nở nụ cười cười. “Cô quá thông minh, nếu không đủ dũng khí, gan dạ sáng suốt, cùng với có thể so sánh thông minh tài trí với cô, đàn ông bình thường căn bản là không xứng với cô.”

Không chỉ có nguy hiểm, còn thông minh, sức quan sát siêu cường. Tĩnh Vu Hi lập tức ở trong lòng bổ sung nói.

Người đàn ông này thật sự rất nguy hiểm, cô nhất định phải cẩn thận đừng để chính mình yêu thương hần mới được, nếu không, đến lúc đó cô khẳng định sẽ thương tâm.

“Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy một người vừa mới gặp mặt nói với tôi những chuyện này.” cô xoay người đi chuyển một cái thùng giấy, đã hạ quyết định cùng hần bảo trì khoảng cách an toàn.

Ngữ khí nói chuyện của cô có chút trào phúng hư hư thực thực làm cho Quan Hàm Tư tưởng rằng cô tức giận.

“Thực xin lỗi, tôi rất đường đột sao?” hần hạ mày, vì nói chuyện như thế với người mới quen sơ thì quả thật rất có lỗi.

“Không, chính là tôi không nghĩ tới ngay cả một người gặp lần đầu tiên cũng nói với tôi chuyện này” cô đem cái thùng giấy cuối cùng trên xe đặt trước mặt hần, bình tĩnh lắc đầu nói, trên mặt cũng không có biểu tình hờn giận gì.

Thấy cô không tức giận, Quan Hàm Tư không tự giác thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng không có xem nhẹ cái từ cô vừa nói. Cũng?

“Từng có người giống tôi, cũng nói với cô những lời thế sao?” hần thử hỏi.

“Đúng.” cô thoải mái nhảy xuống xe, sau đó vỗ vỗ tay, ánh nhìn đối với hần dường như có chút sáng lạn thêm, trên thực tế lại không hề có ý cười. “Bất quá những người đó đều biết tôi đã lâu hoặc cùng tôi kết giao một thời gian, mới có thể nói với tôi như vậy. Anh thật ra là người đầu tiên nhất châm kiến huyết như vậy.” cô tự giễu nói. (nhất châm kiến huyết: lời nói sắc bén như một cây kim đâm vào vết thương ứa máu)

Nhìn cô, Quan Hàm Tư đột nhiên cảm thấy có một khối băng từ trên đỉnh đầu hần hung hăng đi xuống, khiến hần chợt cảm thấy lạnh cứng người.

Tại sao có thể như vậy đâu? Hần vụn vụn không nghĩ tới mình có ý ca ngạo cô, nhưng lại khiến cô đau đớn nhớ lại những chuyện cũ.

Những kẻ đã từng kết giao qua một thời gian, những kẻ nhát gan này sẽ không dùng lý do này để chia tay với cô đi? Thật sự là một đám hỗn đản không biết tự kiểm điểm mình!

Tốt lắm, hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Hần còn đang tự hỏi mình, cô cũng đã lại lần nữa mở miệng.

“Cám ơn anh đại lực hỗ trợ, còn lại tôi có thể làm được rồi.”

Thật tốt quá, cô bắt đầu cự tuyệt hần.

Ngắn ngủn một giây trong lúc đó, cô đã vạch một đường phân cách khiến hần không thể vi phạm.

Hần thật đúng là xuất sư bất lợi a. (vừa ra tay đã thất bại)

Bất quá hần tuyệt không nghĩ cứ như vậy phá hỏng lần đầu tiên gặp gỡ của họ.

“Mấy thứ này muốn chuyển ra thang máy đưa lên lầu tám đi?” làm bộ không hiểu ý tứ của cô, hần đưa tay ấn thang máy, tự nhiên nói với cô.

“Nhưng tôi đã làm chậm trễ anh không ít thời gian, thật sự ngưng ngừng lại phiền toái” cô định cự tuyệt hần, lại bị hần ngắt lời.

“Để cho tôi giúp cô đi. Để mặc một phụ nữ làm chuyện nặng nề này sẽ làm tôi lương tâm bất an.”

“Nhưng là ”

“Không quan hệ, dù sao tôi hiện tại vừa vặn không có việc gì.” hần không khỏi phân trần lại lần nữa mỉm cười ngắt lời cô, cửa thang máy vừa mở ra, liền bắt đầu xoay người đem từng hộp giấy mà bọn họ chất đống bên ngoài đưa vào thang máy.

Hần đã động thủ rồi, cô còn có thể nói cái gì?

Tĩnh Vu Hi không tiếng động than nhẹ một hơi, chỉ có thể lui lại đối hần nói: “Vây phiền toái anh giúp tôi đem mấy thứ này chuyển vào thang máy là được rồi, chị tôi đang ở lầu tám sửa sang vài thứ, đến lầu tám sẽ có chị ấy giúp tôi chuyển mấy thứ này vào nhà, như thế này sẽ không phiền toái anh.” cô hy vọng lúc này hần có thể nghe hiểu được cô không hy vọng hần cùng cô đi lên lầu tám.

“Tôi đã biết.” hần quay đầu im lặng nhìn một giây sau, gật đầu nói.

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi. “Cám ơn anh.”

“ Không khách khí.”

Quan Hàm Tư? Tổng cảm thấy cái tên này dường như đã nghe qua ở nơi nào

Tắm rửa xong nằm ở trên giường, Tĩnh Vu Hi nhận không được nhớ tới vị mãnh nam tiên sinh buổi chiều đã hỗ trợ cô kia.

Đối với cô mà nói hẳn thật đúng là thuộc phần tử nguy hiểm, bởi vì cô chưa bao giờ nhanh như vậy đã nảy sinh sự phòng bị đối với một người đàn ông vừa gặp. Hẳn thật sự rất nguy hiểm, ít nhất với cô thì là như vậy.

Này cũng không phải đơn thuần là do giác quan thứ sáu, mà là thành quả tích lũy kinh nghiệm, bởi vì đối với bản tính đàn ông, cô vốn chưa nhìn lầm bao giờ.

Cô, Tĩnh Vu Hi, sinh ra đến nay tuy rằng chỉ mới hơn hai mươi bốn tuổi, nhưng cũng không biết có phải bởi vì cá tính hoạt bát sáng sủa lại tiêu sái, thích xen vào chuyện bất bình hay không, bằng hữu quanh mình đàn ông chiếm đa số, có thể nói từ nhỏ cô đã lớn lên cùng đám đàn ông.

Bởi vậy cô tuy rằng chỉ có hai mươi bốn tuổi, nhưng có thể nói là đã duyệt nam vô số, cho nên mắt nhìn đàn ông tương đối chuẩn.

Không tin?

Được, lấy mấy người đàn ông ở nhà trọ tám lâu mà cô đã gặp qua này mà nói cũng đủ.

Lầu hai Khương tiên sinh tuy rằng gương mặt luôn lạnh lùng không thay đổi, làm cho người ta có loại cảm giác cao cao tại thượng, khó có thể thân cận, nhưng hẳn tuyệt đối chính là một người đàn ông bình dị nhất hiện nay ở nhà trọ này.

Khó thân cận nhất hẳn là Khuê tiên sinh ở lầu năm.

Tuy đối với người mới gặp, hẳn rất lịch sự, đối với người thân quen có thể tươi cười cùng người ta nói chuyện, thoát nhìn tựa như một nhân viên công vụ bình thường, nhưng chỉ cần thật sự quan sát là có thể phát hiện động tác của hắn luôn gọn gàng nhanh chóng, một chút dư thừa cũng không có. Cho nên có thể cam đoan, Khuê tiên sinh ở lầu năm khẳng định là một người hai mặt.

Cô tuyệt đối nhớ rõ tuyệt đối không thể gây sự với hắn, tốt nhất có thể cùng lão bà hắn là chị Vu Hàn trở thành chị em thân thiết, như vậy cho dù trời sập xuống cũng sẽ có người đứng ra đỡ thay cô.

Nói đến tám lâu nhà trọ này, thật đúng là nơi ngoa hồ tàng long đầm rồng hang hổ, không chỉ có một tổng tài chỉ có trong tiểu thuyết mới nhìn thấy được, một nhân viên công vụ tiên sinh thâm tàng bất lộ, còn có một phú hào siêu cấp tiên sinh.

Lầu bảy phú hào tiên sinh là người Anh chính gốc, cũng là người đàn ông duy nhất trong nhà trọ này trong ngoài hợp nhất. Bất quá cũng bởi vì hắn trong ngoài hợp nhất, cho nên hẳn từ trong ra ngoài đều là một người ôn nhu, cả đời cũng không đổi được. Điểm này đối với lão bà hắn là chị Khúc Thiển mà nói, có khả năng vất vả một chút.

Cuối cùng chính là lầu sáu Quan tiên sinh hôm nay mới gặp lần đầu. Tuy rằng cô cùng hắn mới chỉ gặp một lần mà thôi, không giống ba người đàn ông khác ở đây, bởi vì cô từng làm công trong quán của chị Khúc Thiển, đã gặp qua rất nhiều lần. Nhưng cô tin tưởng chính mình sẽ không nhìn lầm.

Vị Quan tiên sinh này tuy rằng cường tráng, ngẫu nhiên sẽ làm người ta nghĩ rằng hẳn suy nghĩ đơn giản, thuộc loại người tứ chi phát triển, nhưng sự thật tuyệt đối không như vậy.

Hắn là một người tốt bụng, điểm ấy có thể nhìn ra được vì hắn đã dừng lại giúp đỡ cô.

Hắn còn thực thông minh, bởi vì hắn có thể đánh giá được cô ngay trong lần đầu gặp mặt.

Bộ dạng suất, điểm này không cần nói, bởi vì người sáng suốt đều nhìn thấy được.

Về phần dáng người của mãnh nam tiên sinh kia, đương nhiên có thể xác định, hẳn hẳn là có được một thân thể khỏe mạnh mới đúng. Trời biết cô đối với thân thể của loại mãnh nam này là không có sức chống cự nhất.

Trời ạ, Tỉnh Vu Hi, bình tĩnh một chút, không cần vì nhớ tới cơ thể mãnh nam mà chảy nước miếng, như vậy rất mất mặt!

Cô đột nhiên đưa tay vỗ vỗ hai gò má mình, lại dùng lực lắc lắc đầu, muốn chính mình bảo trì thanh tỉnh, đồng thời nhắc nhở mình đừng quên những kinh nghiệm và giáo huấn trước đây.

Nói cũng kỳ quái, cô rõ ràng luôn có rất nhiều người đàn ông tốt theo đuổi, nhưng vận luyện ái so với bất kỳ kẻ nào cũng kém hơn, mỗi lần luyện ái đều có chung một kết quả, không có ngoại lệ, quả thực giống như là bị nguyên rủa.

Ai, quên đi, không nghĩ tới những chuyện làm người ta buồn bực này, vẫn là ngẫm lại buổi phỏng vấn ngày mai đi.

Câu lạc bộ tập thể hình Annade chính là nơi ngày mai cô sẽ tham gia phỏng vấn, đó là một câu lạc bộ thể hình nổi tiếng cả quốc tế, cũng là nơi mà những người dạy thể hình muốn công tác nhất.

Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên nói, cô, Tỉnh Vu Hi hiện năm nay hai mươi bốn tuổi, nghề nghiệp là một giáo viên Yoga chuyên nghiệp. Lúc trước bởi vì xen vào việc của người khác, vì bị đồng nghiệp quấy nhiễu tình dục, vì giáo huấn một vị cổ đông háo sắc mà mất việc, hiện tại vẫn đang thất nghiệp.

Bất quá đáng an ủi là, cô thất nghiệp mới một tháng, chợt nghe nói Annade vì mở rộng câu lạc bộ nên thiếu người huấn luyện, cho nên cô liền nắm chắc cơ hội này đi hưởng ứng lệnh triệu tập, hai ngày trước cũng đã nhận được thư thông báo đã vào vòng hai.

Nói đến câu lạc bộ tập thể hình Annade, đó là một truyền kỳ.

Tám năm trước nó còn là một câu lạc bộ vô danh tồn tại trong yên lặng, sau chỉ đơn giản là thay đổi lão bản một lần, ngăn ngui chỉ trong tám năm đã có những thiết bị chất lượng tốt, người huấn luyện chuyên nghiệp, số lượng hội viên cực lớn, cùng với sách lược kinh doanh tốt, biến hóa nhanh chóng trở thành câu lạc bộ thể hình nổi tiếng toàn cầu.

Không chỉ có như thế, ở đó thậm chí còn tự sáng chế ra những loại thiết bị tập luyện mới, hơn nữa còn tiêu thụ trên toàn cầu.

Cho nên nếu nói sự quật khởi của Annade là truyền kỳ, vị lão bản thần bí chưa từng xuất hiện kia mới càng chân chính là truyền kỳ trong truyền kỳ.

Cô hy vọng mình có cơ hội có thể công tác tại nơi truyền kỳ kia, sau đó học hỏi một chút kinh nghiệm kinh doanh, để sau này có thể mở câu lạc bộ Yoga tư nhân của chính cô.

Nghĩ đến tương lai, tinh thần của cô đột nhiên tốt, từ trên giường bật dậy, xuống giường đi tìm lá thư thông tri của Annade gửi cho mình. Bởi vì nó không chỉ có quan hệ đến công tác của cô, còn quan hệ đến tương lai của cô, cho nên cô nhất định phải nắm chắc cơ hội này mới được, nhất định phải vậy.

Nhưng điều cô khó có thể tin được đã xảy ra, lá thư được cô cẩn thận đặt trong túi đã biến mất.

Cô đem tất cả các thứ trong túi xách đổ ra giường, chỉ thiếu mỗi chuyện rạch túi ra xem, nhưng vẫn không tìm thấy.

Tại sao có thể như vậy?

Như thế nào lại không thấy đâu?

Thiếu nó, ngày mai cô đi phỏng vấn thế nào được, cũng không thể tham gia thi vòng hai? Cô nhớ rõ trên thư có viết làm ơn mang theo thư này đi.

Trời ạ, ban nãy rõ ràng cô còn thấy nó, giờ như thế nào lại tìm không được? Sắc mặt cô trở nên trắng bệch, ngây ra như phỗng đứng ở bên giường, trên mặt lộ vẻ khó có thể tin cùng thất kinh.

Cô hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Cô đột nhiên ôm lấy đầu, cảm thấy chính mình sắp nổ điên. A

Tìm một buổi tối, cơ hồ đều đã lật tung cả nhà lên, Tỉnh Vu Hi vẫn không thấy bức thư thông tri trọng yếu kia đâu, bất quá may mắn cô sớm đã ghi tạc địa điểm cùng thời gian phỏng vấn trong đầu, cho nên vẫn

định đúng giờ sẽ xuất phát. Về phần tới câu lạc bộ Annade xong thế nào thì hoàn toàn là dựa vào vận khí của cô.

Không có biện pháp, cô hiện tại cũng chỉ có thể đem hy vọng ký thác lên vận khí.

Thang máy chậm rãi đi xuống đến lầu một, cửa thang máy mở ra, cô ngẩng đầu lên chuẩn bị bước ra ngoài, lại bị người đang đứng sẵn bên ngoài làm giật mình.

Dọa! Cô theo phản xạ đưa tay vỗ vỗ ngực trấn tĩnh lại.

“Thực xin lỗi, dọa đến cô sao?” đứng ở ngoài thang máy Quan Hàm Tư về mặt xin lỗi nhìn cô.

Tĩnh Vu Hi hít sâu một hơi, buông tay xuống, đối hắt hắt đầu, sau đó đi ra khỏi thang máy.

“Anh không phải muốn vào thang máy sao?” cửa thang máy sắp đóng lại, mà hắt vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, cô nhịn không được mở miệng hỏi.

“Không.” hắt lắc đầu với cô.

“Kia ” hắt đứng ở trước cửa thang máy làm gì? Dọa người nha?

“Tôi đang muốn đi tìm.” hắt nói.

Tĩnh Vu Hi ngây người trừng mắt nhìn.

“Tìm tôi?” cô hoài nghi nhìn hắt.

“Đúng.” hắt gật gật đầu, sau đó cầm phong thư trên tay đưa cho cô. “Phong thư này hắt là của cô đi?”

Tĩnh Vu Hi nhìn hắt một cái, sau đó hoài nghi cúi đầu nhìn, lại nhìn thấy hắt đang cầm chính là phong thư quen thuộc mình đang tìm, lập tức tròn to hai mắt, nhận lấy lá thư trong tay hắt.

2. Chương 02

Sau một vòng, khi Tĩnh Vu Hi thu được thư thông tri trúng tuyển từ Annade, quả thực cũng không dám tin tưởng hai mắt của mình, cô vẫn nghĩ rằng muốn trúng tuyển ít nhất cũng phải thông qua vòng ba mới được, không nghĩ tới cô mới trải qua hai vòng mà đã được thông báo trúng tuyển, đây là chuyện gì xảy ra?

Bất quá người thông minh tuyệt đối sẽ không hỏi lý do mình may mắn, chỉ cần có kết quả là tốt rồi, mà kết quả chính là cô được tuyển chọn!

Trời ạ, vận tuế! Vận tuế! Vận vận tuế!

Cô muốn nhanh đem tin tức tốt này nói cho Vu Hiểu, cùng những bằng hữu vẫn quan tâm tới cô biết chuyện này mới được.

Cô xoay người hướng thang máy thân hình đột nhiên dừng một chút, nhớ tới một chuyện.

Đúng rồi, trừ bỏ Vu Hiểu cùng những bằng hữu quan tâm tới cô ra, cô thiếu chút nữa đã quên còn phải nói cho một người khác biết tin tức tốt, chính là mãnh nam tiên sinh ở tại lục lâu kia ách, không phải, là Quan tiên sinh. Bởi vì ngày đó nếu không phải hắt giúp cô tìm thấy thư thông báo vào vòng hai, cô căn bản sớm mất tư cách đi thi vòng hai, như thế nào lại được trúng tuyển chứ?

Đúng vậy, cô còn phải nói cho hắt mới được.

Ngĩ vậy một chút, cô không tự chủ được khẽ thở dài một hơi, có chút hối hận chính mình lúc trước lằm miêng, không có chuyện gì thôi tự tìm phiền toái nha? Giờ có muốn tránh mặt hần cũng không thể,căn bản chính là tự mình chuốc lấy cực khổ thôi.

Bất quá quên đi, hần giúp cô tìm lại phong thư thông tri kia , cô cũng coi như đã thiếu hần một phần ân tình, cho nên cô cũng nên mời hần đi ăn một chút.

Vuốt vuốt mái tóc ngắn giống như con trai, cô mang theo tâm tình khoái trá, đi vào thang máy trở lại lầu tám.

“Chị? Chị đang ngủ sao?” về nhà, cô đi đến trước cửa phòng chị gái,đưa tay gõ hai tiếng, thử gọi.

Chị cô là một người phiền dịch sách, khi có công việc luôn bận rộn điên đảo cả ngày lẫn đêm, cho nên khi thấy chị ngủ, cô luôn tận lực không quấy rầy giấc ngủ của chị mình.

“Không có nha, chị tỉnh, tiến vào.”

Trong phòng bỗng nhiên truyền ra thanh âm của Vu Hiểu, cô lập tức tươi cười đầy mặt, hưng phấn đẩy cửa mà vào.

“Chị, chị đoán xem em vừa mới nhận được cái gì?” cô vừa vào cửa liền dương tay giơ cao phong thư thông tri trúng tuyển lớn tiếng kêu lên, “Là Annade kí cho em thư thông tri trúng tuyển.”

“Thật vậy chẳng?” ngồi ở trước bàn Tỉnh Vu Hiểu trợn to hai mắt, lộ ra vẻ mặt kinh hỉ. Cô biết Vu Hi vẫn luôn muốn công tác ở Annade.

“Thật sự.” Tỉnh Vu Hi vẻ mặt hưng phấn tươi cười dùng sức gật đầu.

“Oa, thật tốt quá, thật tốt quá! Vu Hi, chúc mừng em, chúc mừng! Chúc mừng!” Vu Hiểu đột nhiên từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, ôm lấy cô hưng phấn mà hét, quả thực tựa như điên rồi.

“Tốt lắm, tốt lắm,chị, trước tỉnh táo lại nói sau, đừng kích động như vậy.” Tỉnh Vu Hi cười vỗ vai chị gái còn đang hưng phấn hơn cả mình.

“Nhưng chị thật sự là cao hứng nha.” Vu Hiểu lời kéo cô tiếp tục nói.

“Người tìm được công tác là em cũng không phải chị, chị cao hứng cái gì?” Tỉnh Vu Hi cười hỏi.

“Nhưng là chị thay em cao hứng nha.”

“Tựa như lần trước khi em mất công tác, em không khóc, chị lại khóc thảm hơn so với bất luận kẻ nào có phải hay không?” Tỉnh Vu Hi nhện không được chế nhạo cô.

“Em là đang cười chị sao?” Vu Hiểu chu miệng nói.

Tỉnh Vu Hi cười tủm tỉm nhìn cô, đột nhiên mở lớn hai tay dùng sức ôm chặt Vu Hiểu một chút. “Chị,em yêu chị.” cô nói.

“Làm sao đột nhiên nói như vậy?”

“Bởi vì em cao hứng.” Cô hướng Vu Hiểu nhếch miệng cười, sau đó ôm lấy cánh tay của Vu Hiểu. “Đi, chúng ta quay lại chúc mừng một chút. Thuận tiện tìm các chị Khúc Thiển cùng đi, em giúp chị giới thiệu với họ. Bọn họ đều là người tốt lắm nha.”

Tuy rằng nói hai chị em cô chuyển đến nhà trọ tám lầu này mới bắt quá một tuần mà thôi, nhưng do Tỉnh Vu Hi lúc trước thất nghiệp, có làm công gần một tháng trong quán do chị Khúc Thiển kinh doanh, cho nên cô cùng những người phụ nữ trong nhà trọ này đều đã thân thuộc.

Nhưng Vu Hiểu từ sau khi chuyển nhà tới nay vẫn chỉ ở trong nhà làm việc, một người cũng không nhận thức, cho nên cô muốn tìm cơ hội giới thiệu chị mình cho các chị Khúc Thiển bọn họ làm quen, mà nay vừa lúc là cơ hội tốt.

“Hiện tại sao? Nhưng mà chị Khúc Thiển bọn họ cũng đều không ở nhà.” Vu Hiểu nói.

“Cái gì?” Tỉnh Vu Hi lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó hoài nghi trừng mắt nhìn, lại nhíu mày. “Chị Khúc Thiển? Chị, Chị quen bọn họ khi nào? Còn có, bọn họ vì sao đều không ở nhà? Chị làm sao mà biết bọn họ không ở nhà?”

“Đây ” Tỉnh Vu Hiểu đột nhiên lộ ra biểu tình ngượng ngùng.

“Chị?”

“Không có gì, chính là chị hôm nay buổi sáng thức dậy có vẻ sớm, cho nên đi xuống lầu mua bữa sáng ăn. Sau đó ”

“Sau đó đã xảy ra chuyện gì?” xem Vu Hiểu vẻ mặt ngượng ngùng, nhất định có việc phát sinh.

Tỉnh Vu Hiểu ngượng ngùng đưa tay gỡ rối đầu, sau đó thề thốt. “Chị đã quên đem chìa khóa cửa chính lầu một theo, cho nên ” cô nhún vai, cúi thấp đầu nói.

“Cho nên lần này là chị Khúc Thiển kiếm chị trở về?” Tỉnh Vu Hi bất đắc dĩ thở dài.

“Kiếm? Làm sao lại nói chị giống như mèo con, chó con thế, huống hồ lần này chị không lạc đường.” Vu Hiểu nhỏ giọng kháng nghị nói.

“Đó là bởi vì quán ăn sáng ngay bên cạnh nhà trọ.” Tỉnh Vu Hi mắt trợn trắng nói, “Nói thật, chị, mèo con, chó con cũng không dễ lạc đường như chị nha.”

“Ý của em là đang nói chị ngay cả chó con, mèo con cũng không bằng sao?” Vu Hiểu làm bộ cả giận nói. Tỉnh Vu Hi lập tức lộ ra vẻ mặt em cũng không nói như vậy.

“Chị, chị vừa mới nói chị Khúc Thiển bọn họ đều không ở nhà là sao?” cô trở lại chuyện chính hỏi.

“Chị Khúc Thiển nói muốn ăn Tân Trúc Cống Hoàn, cho nên cả đoàn người lái xe đến quán Tân Trúc ăn Cống Hoàn.”

“Chị Khúc Thiển này phụ nữ có thai thật đúng là thực tùy tâm sở dục nha.” Tỉnh Vu Hi giận dữ nói, không biết là nên hâm mộ Khúc Thiển tự do tự tại, tùy tâm sở dục, hay là nên đồng tình với phú hào tiên sinh cưới lão bà như vậy. “Xem ra chỉ có thể để sau chúc mừng vậy.”

“Ai nói, còn có chị ở nhà nha, chị có thể cùng em chúc mừng.”

“Công tác làm xong chưa?” Tỉnh Vu Hi quay đầu nhìn thoáng qua bàn của chị gái đang loạn thành một đoàn, cùng với trên màn hình máy tính, công tác mới làm được một nửa.

“Ách, còn không có, bất quá ”

“Nếu còn không chưa làm xong, vậy chờ chị làm xong rồi nói sau, như vậy mới tận hứng không phải sao?” cô nói.

“Nhưng là ”

“Em thích nhiều người náo nhiệt, hơn nữa em nghĩ các chị Khúc Thiển bọn họ nhất định cũng không hy vọng chúng ta bỏ quên họ đâu?” cô lại lần nữa ngắt lời Vu Hiểu.

Nếu nữ nhân vật chính đã nói như vậy, Vu Hiểu đành phải bỏ qua ý niệm muốn chúc mừng cô bây giờ, an phận tiếp tục công tác vẫn chưa xong.

Ra khỏi phòng chị gái, Tỉnh Vu Hi trở lại phòng mình, nằm trên giường, nhin không được lại mở thư thông báo trúng tuyển trong tay ra, đọc lại một lần nữa.

Trời ạ, mặc kệ cô xem bao nhiêu lần vẫn hưng phấn như thế, một chút dấu hiệu dụi đi cũng không có.

Cô thật muốn kêu to cho những người cô quen biết, Annade đã tuyển chọn cô, muốn cho mọi người đều biết tâm tình hưng phấn lúc này của cô, chia sẻ giờ phút khoái hoạt này với cô.

Cô thật là vui mừng, vui mừng muốn hét chói tai nha.

Cô ôm thư thông tri trúng tuyển hưng phấn ở trên giường lăn qua lăn lại ,nhưng mặc kệ cô lăn như thế nào, lăn đến hoa mắt chóng mặt, vẫn không thể ngăn được tâm tình kích động lại hưng phấn.

Không được, cô chịu không nổi, cô nhất định tìm người chia sẻ khoái hoạt mới được.

Cô đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, nắm lấy túi xách liền hướng dưới lầu chạy đi. Cô bỗng nhiên nghĩ đến giờ này khắc này còn có một người có thể cùng cô chúc mừng, chính là vị mãnh nam ở lầu sáu Quan tiên sinh.

Trời ạ, đầu của cô đau quá!

Nơi này là chỗ nào nha? Cô vì sao lại ở chỗ này?

Tỉnh lại mở mắt ra, Tỉnh Vu Hi đau đầu vô cùng,cơ hồ đầu cô đã hoàn toàn không thể sử dụng được, miễn cưỡng chỉ có thể tự hỏi hai vấn đề này, nhưng đáp án cũng là trống rỗng.

Nơi này là chỗ nào?

Cô cau mày nhìn hoàn cảnh lạ lẫm trước mắt, nơi này không phải khách sạn năm sao xa hoa, cũng không phải lữ quán giá rẻ đơn sơ nhỏ hẹp, có cảm giác bình thường thoải mái mà giản dị.

Đây là nhà của ai? Cô không nhớ rõ nhà của bằng hữu nào như thế này, cô

Cô cả người cứng đờ, hồi hận nhắm hai mắt lại, thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng.

Úc, ông trời, cô biết đây là nhà của ai, cũng biết cô vì sao lại ở chỗ này, bởi vì cô đã nhớ ra tất cả.

Một khi nghĩ tới, tất cả mọi việc xảy ra tới hôm qua lại giống như một cuộn phim, chiếu nhanh trong óc cô.

Tối hôm qua sau khi ăn xong,trên đường trở về,cô cùng Quan Hàm Tư ghé qua một quán bar, cô tâm huyết dâng trào bảo hấn dừng xe, muốn hấn cùng cô đi vào uống một chén.

Oa, rượu uống ngon thật, tôi muốn một ly nữa.

Này, tôi đã từng nói chưa,anh bộ dạng thực suất, cơ thể thật là đẹp mắt, có thể để tôi sờ một chút?

Nói xong, cô không đợi hấn hưởng ứng, lập tức tiên hạ thủ vi cường cầm lấy cánh tay hấn.

Oa, thật sự rất thích,giống như cô tưởng tượng nha.

Cô xoa bóp cánh tay hấn, sau đó yêu thích không buông tay một đường hướng lên trên đi đến bả vai, rồi đến trước ngực hấn.

Thật thoải mái nha.

Cô nhin không được thoải mái rên rỉ ra tiếng.

Không biết nếu dựa vào có thoải mái như thế không? Cho tôi mượn nằm một chút.

Cô lại tiên hạ thủ vi cường hướng ngực hấn mà dựa.

Oa, thật sự thật thoải mái nha.

Cô ở trước ngực hấn cọ xát lại phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

Hấn đại khái ý thức được cô thật sự say rượu, nếu tiếp tục để cô uống sẽ không hạn chế được hành động, hoặc là lo lắng cho an toàn của mình, sợ hãi chính mình sẽ bị sắc nữ say rượu trước mặt mọi người cường bạo đi, cho nên lập tức ôm lấy cô,rời khỏi quán bar.

Không, tôi không được về nhà, chị tôi nhìn thấy tôi uống say như vậy, nhất định sẽ lo lắng không có biện pháp công tác.

Trở lại nhà trọ, cô vẫn say khướt, kiên trì không chịu trở về lầu tám, hấn đành phải đem cô mang về lầu sáu.

Ngô, tôi muốn uống nước, tôi muốn uống nước!

Cô nằm ở trên giường bốc đồng nô dịch hấn.

Ách, tôi buồn nôn.

Cô đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, xoay người nháy mắt phun. Nôn

Cô rên rỉ nằm lại trên giường, cảm giác hần ở bên cạnh tới tới lui lui, giúp cô lau mặt, lấy nước cho cô uống, sau đó rửa sạch chỗ cô nôn ra.

Hần làm xong việc, cô lại quần quít lấy hần, cuối cùng giã dũa.

Không cần đi, nói chuyện phiếm với tôi. Tôi có nói cho anh hay không, tôi hôm nay thực vui vẻ, thật sự thực vui vẻ. Cảm ơn anh đi cùng tôi. Cảm ơn.

Cô nói xong liền đưa tay kéo hần lại, dâng lên đôi môi đỏ mọng, dùng sức hôn hần một chút.

Hôn? Hôn? Hôn?

Cô tối hôm qua thật sự có hôn hần sao? Thật sự giả trò với hần, giống như sắc nữ lang, đem đậu hủ của hần ăn hết?

Úc, trời ạ, làm cho cô chết đi!

Tĩnh Vu Hi ôm đầu, hồi hận muốn chết.

Cô tối hôm qua rốt cuộc đã làm những chuyện ngu xuẩn gì nha?

Nếu rượu có thể khiến cô say đến mức không biết mình đang làm chuyện ngu xuẩn gì, vì sao không hủ hóa luôn trí nhớ của cô, để cho cô có thể quên hết những chuyện ngu xuẩn đã làm khi say rượu đó đi?

Trời ạ, cô thật sự muốn chết. Sau khi ra khỏi phòng này, cô nên dùng cái bộ dạng gì để đối mặt với hần đây?

Úc, làm sao bây giờ? Cô sắp nổi điên!

Điên? Đúng rồi, giả ngu!

Dù sao hần cũng không biết sau khi tỉnh rượu cô có thể nhớ rõ mọi việc, chỉ cần giả ngu làm bộ cô cái gì cũng không nhớ rõ, không phải tốt lắm sao?

Đúng, chỉ cần đánh chết cũng không thừa nhận chuyện mình đã làm, hần có thể nói gì cô.

Ừ, liền làm như vậy đi.

Nếu đã quyết định, lập tức từ trên giường đứng dậy. Cô lấy tay vỗ vỗ mặt mình, muốn chính mình tỉnh lại, chuẩn bị ra chiến trường.

Đẩy cửa phòng đi ra bên ngoài, ngoài cửa cảnh tượng càng thêm chứng thực trí nhớ của cô. Nơi này quả nhiên là lầu sáu của nhà trọ tám lầu, nhà của vị mãnh nam tiên sinh Quan Hàm Tư kia.

Nghĩ đến mãnh nam lại nghĩ đến cơ thể rắn chắc của hần

“Ba!”

Cô đột nhiên đưa tay dùng sức tát chính mình một cái, cố gắng xóa sạch những suy nghĩ đó trong đầu.

“Tĩnh?”

Dọa?!

Không nghĩ tới thanh âm của hần lại đột ngột vang lên phía sau mình, Tĩnh Vu Hi bị dọa cả người đều nhảy dựng lên, nhanh chóng xoay người nhìn hần.

“Ách, hơ hi.” cô lộ ra vẻ mặt xấu hổ cười, đối diện với hần hơi bối rối chút.

“Cô cảm thấy thế nào?” hần đi về hướng cô, vẻ mặt quan tâm. “Nếu cảm thấy vẫn không thoải mái, tôi giúp cô mua thuốc giải rượu. Cô muốn uống không?”

“Tôi không sao.” cô nhẹ mân vạt áo, sau đó sửa lấy ngữ khí do dự, thật cẩn thận nhìn hần mở miệng hỏi: “Xin hỏi, tôi vì sao lại ở chỗ này? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Cô không nhớ rõ?” hần nhẹ nhàng nhún mày.

Cô gật gật đầu, lộ ra vẻ mặt vô tội lại có vẻ mờ mịt khó hiểu.

“Chuyện tối hôm qua cô còn nhớ rõ bao nhiêu?”

“Tối hôm qua sao?” cô hơi hơi nghiêng đầu, ra vẻ thật sự hồi tưởng lại. “Tôi chỉ nhớ rõ chúng ta ăn xong cơm chiều, trên đường về nhà ghé qua quán bar, sau đó uống một chén rượu, sau đó ừm,” cô lấy tay nhu nhu trán, sau đó lại lần nữa lộ ra vẻ mặt xấu hổ đối hần cười cười, “Sau đó tôi không nhớ rõ.”

“Cô thật sự cái gì cũng không nhớ rõ?” hần nhìn cô không chuyển mắt, đáy mắt hiện lên một chút hoài nghi.

“Phải.” cô bất động thanh sắc tiếp tục giả trang vô tội, sau đó lộ ra biểu tình lo lắng. “Có phải hay không đã xảy ra chuyện gì? Tôi say rượu? Sau đó có làm ra chuyện gì mất mặt hay không?”

“Không, không có.” xem cô lo lắng như vậy, hần lập tức lắc đầu nói.

“Thật vậy chăng?”

“Thật sự.” hần cam đoan gật đầu nói.

Cô đột nhiên hít một hơi thật sâu, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu lên đối hần mỉm cười xinh đẹp.

“Thật tốt quá.” cô nói.

Nhìn cô cười xinh đẹp động lòng người, Quan Hàm Tư thiếu chút nữa không ngăn được xúc động muốn mở miệng hướng cô cầu yêu, hỏi cô có nguyện ý hay không lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để cùng hần kết giao. Thiếu chút nữa.

Bình tĩnh một chút, Quan Hàm Tư. Hần cảnh cáo chính mình, nếu người thật sự làm như vậy nhất định sẽ dọa cô ấy bỏ chạy. Người không nghĩ còn chưa có bắt đầu truy cô ấy, đã bị một đấm knockout đi?

Nghĩ vậy một chút, hần nhất thời lập tức bình tĩnh lại, bởi vì hần tuyệt không muốn mình táo bạo tiến tới khiến cô khiếp sợ.

Hần tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào hay việc gì phá hư tất cả, trong đó đương nhiên bao gồm chính hần.

Nhất là chính hần.

“Cô đã đói bụng đi?” hần mở miệng nói, “Tôi vừa làm một ít bồi căn cùng trứng, nếu không chê, có muốn ăn một chút hay không?”

Nói xong hần mỉm cười xoay người vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau liền bưng hai đĩa bồi căn cùng bần trứng chần nước sôi đi ra, trực tiếp đi đến bàn ăn, đặt lên bàn sau mới quay đầu nhìn về phía cô.

“Có phải chỉ có bồi căn cùng trứng, ăn không vô hay không? Nếu đúng vậy...”

“Không, không phải.” cô lập tức lắc đầu, sau đó đi về phía hần.

Hần trước kéo ghế cho cô, để cô ngồi xuống.

Trên bàn cơm trừ bỏ bồi căn cùng trứng chần nước sôi hần vừa mới bưng lên, còn có một đĩa bánh kẹp nướng bơ, cùng với một lọ sữa tươi.

“Uống sữa tươi sao?” hần hỏi.

Cô gật gật đầu.

Hần lập tức rót sữa, đưa tới trước mặt cô.

“Cám ơn.”

“Thật có lỗi, bởi vì ở nước Mỹ đã mười mấy năm, cho nên đã có thói quen ăn sáng kiểu Tây, hy vọng cô đừng ghét bỏ.”

“Như thế nào lại vậy? Tôi cũng thường thường ăn bánh kẹp nha, như vậy bữa sáng thực phong phú.” cô cười nói, sau đó bắt đầu động thủ ăn sáng. Ân, hương vị không tồi.

“Anh vừa mới nói anh ở nước Mỹ mười mấy năm, anh khi còn nhỏ đã đi du học?” cô vừa ăn vừa hỏi.

“Đứa nhỏ chần dê?” hần hoài nghi ngẩng đầu lên nhìn cô. (chỗ này ta nghĩ anh ấy nghe nhầm thành “du mục” nên mới hỏi vậy. Không biết có đúng không.)

“Tôi nói là những người ra nước ngoài học từ nhỏ.” cô chu môi đỏ mọng nói. “Anh năm nay bao nhiêu tuổi? Ở nước Mỹ đã mười mấy năm vậy tức là khi anh còn rất nhỏ đã bị đưa tới Mỹ rồi sao?”

“Mười tuổi.”

“Cái gì?” cô khó hiểu nhìn về phía hần.

“Năm tôi mười tuổi đã bị đưa đến Mỹ, bắt quá tôi cũng không phải du học, mà là đi chữa bệnh.” hần nói.

3. Chương 03

Đi vào bãi đỗ xe, Tĩnh Vu Hi nhân thử dài nhẹ nhõm một hơi mà dùng sức ới ra một ngụm đại khí.

Rốt cục né tránh ánh mắt nhìn lén này.

“Cô thay đổi chủ ý không muốn đi cùng tôi mà trở về?” ngồi ở ghế điều khiển Quan Hàm Tư nhân cơ hội điều chỉnh cảm xúc, thay đổi đề tài.

“Đương nhiên không phải.” cô đột nhiên quay đầu liếc mắt nói.

“Kia ...” cô đột nhiên điều chỉnh tư thế, mặt hướng thẳng hần, khiến Quan Hàm Tư ngừng lời.

Chỉ thấy cô khoanh tay, ung dung nhìn hần, biểu tình thật sự, hơn nữa trầm mặc.

Quan Hàm Tư bị cô nhìn cả người không được tự nhiên, chân mày đều nhăn lại.

Cô sẽ không tiếp tục cái đề tài khi này đang gián đoạn đi? Thật không nghĩ tới cô lại thẳng thắn như vậy, xảy ra tình hình như vậy liền khiến hần nói ra điều không nên nói, thật sự là hù chết hần.

Bất quá như vậy cũng tốt, về sau hần có thể quang minh chính đại truy cô, mà không cần lo lắng mình sẽ dọa cô chạy. Hần đã có thể sửa lại cảm xúc của mình rồi.

“Anh năm nay bao nhiêu tuổi?” cô đột nhiên mở miệng hỏi, hai mắt vẫn nhìn hần không chớp.

Hần ngây ra một lúc, đáy mắt không khỏi dấy lên một tia sáng hy vọng. Cô cũng có hứng thú với hần sao?

“Hai mươi tám tuổi.” hần trả lời cô, sau đó bổ sung: “Chưa kết hôn, nghề nghiệp là ”

“Anh đã từng truy bạn gái chưa?” cô ngắt lời hần hỏi.

Hần chậm rãi nhắm lại miệng, hoài nghi nhìn cô.

“Anh chưa từng truy bạn gái sao?” cô lại hỏi.

Hần trầm mặc trong chốc lát, sau đó trả lời: “Không có.”

“Thiệt hay giả?” Tĩnh Vu Hi hách nhất đại khiêu (bị dọa đến kinh sợ), cô nguyên bản chính là muốn chế nhạo hần phương thức truy nữ sinh thực tổn, sau đó mượn cơ hội này thuận tiện muốn hần đối với cô chết tâm, không nghĩ tới lại bị đáp án hần cấp hách nhất đại khiêu.

“Anh vừa mới nói anh bao nhiêu tuổi? Hai mươi tám tuổi đúng hay không? Tôi không có nghe nhầm tám tuổi thành hai mươi tám tuổi đúng không?” cô trừng mắt nhìn hắn, không tự chủ được muốn xác nhận lại.

Tám tuổi? Gân xanh ở trên mặt hắn co rúm, Quan Hàm Tư đột nhiên có loại cảm giác dở khóc dở cười.

“Bộ dáng của tôi thoát nhìn giống tám tuổi sao?” hắn hỏi cô.

“Không giống. Nhưng bộ dáng của anh thoát nhìn cũng không giống với người chưa từng luyện ái, chưa từng truy nữ sinh nha!” cô nhanh chóng nói, trên mặt vẫn như cũ tràn ngập kinh ngạc khó có thể tin.

“Anh nói anh chưa từng truy bạn gái, nhất định là nói giỡn, đúng hay không?” cô lại hỏi lại xác nhận.

“Không có.”

“Không có? Nhưng làm sao có thể chứ? Tôi không tin anh chưa từng kết giao bạn gái!” cô lắc đầu nói.

“Tôi không nói tôi chưa từng kết giao bạn gái.” hắn nói.

Cô ngẩn ngơ, cứng họng nhìn hắn. “Nhưng là anh vừa mới ”

“Tôi nhớ rõ cô vừa mới hỏi tôi là đã từng truy bạn gái chưa? Tôi nói không có là vì tôi thật sự không chủ động truy nữ sinh, nhưng tôi đã từng kết giao bạn gái.”

“Anh đã từng kết giao bạn gái?”

Hắn gật đầu. “Hai người.”

Cô lại lần nữa cứng họng nhìn hắn, sau một lúc lâu nói không nên lời nói. Cô bị hắn làm cho lẫn lộn rồi.

“Chờ một chút, để tôi suy nghĩ lát đã.” cô mở miệng nói, “Anh nói anh đã từng kết giao bạn gái, nhưng lại không có truy bạn gái, cho nên nói cách khác, là các cô ấy chủ động truy anh?” cô nhìn hắn không chuyển mắt.

“Àn.” hắn gật đầu.

“Tôi đã biết. Tôi sớm nên nghĩ đến.” Tỉnh Vu Hi nhin không được rên rỉ ra tiếng, đàn ông giống hắn căn bản chính là thưởng thủ hóa (hình tượng để yêu thích, thưởng thức), cô sớm nên nghĩ đến.

“Quan Hàm Tư.” cô bỗng nhiên gọi hắn cả họ lẫn tên, thoát nhìn có điểm tức giận.

Hắn lấy vẻ mặt như sẵn sàng đón quân địch nhìn cô, không biết chính mình đã làm gì chọc giận cô.

“Anh thành thật nói cho tôi biết, anh không lẽ có điểm thích tôi, muốn truy tôi?” cô đột nhiên nghiêm trang trở lại chuyện chính hỏi hắn.

Lúc trước đã bị sự thẳng thắn của cô dọa qua, cho nên Quan Hàm Tư lúc này đây có vẻ thông dong rất nhiều.

Hắn thần sắc tự nhiên nhìn cô, sau đó thành khẩn mà còn thật sự gật gật đầu.

“Phải, tôi thích em. Cho nên, em nguyện ý cùng tôi kết giao sao?” sau khi nói xong, hắn không tự chủ được nín thở.

“Không muốn.” Cô không chút do dự trả lời.

Quan Hàm Tư cả người cứng đờ, vẻ mặt từ ban đầu khẩn trương nín thở nhanh chóng trở nên ác liệt lạnh lùng, giống như làm như vậy có thể khiến cho việc cô cự tuyệt hắn sẽ không gây tổn thương.

Nhìn hắn như vậy, Tỉnh Vu Hi đột nhiên cảm thấy mình dường như rất tàn nhẫn, đang muốn mở miệng hướng hắn giải thích nguyên nhân cô cự tuyệt hắn, lại nghe thấy hắn trầm giọng mở miệng.

“Tôi có thể hỏi em vì sao không?” hắn nói.

“Không phải vấn đề của anh, là của tôi.” cô vẻ mặt thật có lỗi nói.

Hắn lặng lẽ nhìn cô, bất động thanh sắc, tựa hồ đang đợi cô giải thích lời này là ý tứ gì.

“Tôi có rất nhiều quyết định cho tương lai, tôi năm nay hai mươi bốn tuổi, kế hoạch của tôi là trước ba mươi tuổi có tiền mua nhà ở, mua xe. Kế tiếp tôi hy vọng có thể mở được một phòng học Yoga tư nhân, quy mô không cần quá lớn, nhưng sẽ cố gắng để có danh tiếng, sau đó nếu có cơ hội, tôi còn muốn sẽ tuyên truyền cho mọi người biết đến cái hay của Yoga. Anh xem, vì mục tiêu cùng giấc mộng đó, tôi làm việc đến độ sắp không có cả thời gian ngủ, như thế nào lại có thời gian yêu đương chứ? Cho nên đây là lý do tôi cự tuyệt anh.”

“Nếu tôi nói tôi có thể giúp em?” hần thành linh mở miệng nói.

“Cái gì?” cô ngây người một chút.

“Nếu tôi nói cùng tôi kết giao không chỉ sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của em, ngược lại tôi còn có thể giúp em sớm đạt được mục tiêu cùng giấc mộng đó, em nguyện ý cùng tôi kết giao sao?” hần còn thật sự ngóng nhìn cô nói.

Tĩnh Vu Hi có chút ngốc rớt, người đàn ông này vì sao đối với cô lại chấp nhất như vậy đâu?

Nói cô xinh đẹp, cô cũng chỉ xem như ở mức khá mà thôi. Nói cô cá tính tốt, bọn họ cũng vừa mới nhận thức không lâu mà thôi. Nói về gia tài của cô, trừ bỏ có một chị gái mơ hồ, hoàn toàn không có gia sản, về tiền, trên thực tế tài khoản cô gửi ngân hàng chỉ có bốn con số mà thôi, cô thật sự không hiểu cô có chỗ nào đáng giá để hần theo đuổi.

“Quan Hàm Tư, tôi cũng không tốt như anh nghĩ đâu.” cô do dự mở miệng nói, “ Người có điều kiện tốt hơn tôi hần là rất nhiều, anh ”

“Nhưng tôi chỉ thích em.” hần ngắt lời cô.

Tĩnh Vu Hi lại á khẩu không trả lời được.

Hần là thật sự. Cô rất cục lĩnh ngộ đến điểm này, nhưng vì sao lại như vậy chứ?

Từ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt đến bây giờ, bọn họ tổng cộng cũng bắt quá chạm mặt bốn lần mà thôi, hơn nữa trừ lần trước cô uống say mềm, làm mấy trò hề đó ra, thời gian bọn họ chạm mặt tổng cộng thậm chí còn không quá nửa giờ, hần làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy lại có tình cảm với cô đến mức này đâu?

Hần không chỉ có bộ dạng suât, tuổi trẻ lại có một cơ thể đẹp, hơn nữa từ việc hần có thể hội viên của câu lạc bộ thể hình Annade mà nói, nếu không phải trong nhà hần rất tiền, thì bản thân hần có thể kiếm được rất nhiều tiền. Nói cách khác, với điều kiện của hần, có thể kết giao với một trăm loại hình bạn gái khác nhau, thật sự không cần chấp nhất với một cô gái ích kỷ lạnh lùng như cô mà ủy khuất chính mình.

Ích kỷ lạnh lùng?

Đúng, đây là lời bình của những bạn trai cô đã từng kết giao đối với cô.

Châm chọc là trước khi kết giao, một đám bọn họ cũng đều thích cô thật, tựa như hần, kết quả cuối cùng lại nói cô ích kỷ lạnh lùng mà cùng cô chia tay.

Cô thực ích kỷ sao? Rất lạnh mạc sao? Tuy rằng chính cô không biết, nhưng cho dù một người nói cô ích kỷ lạnh lùng, hay liên tục vài người đối với cô nói như vậy, vậy chứng tỏ cô thật sự ích kỷ và lạnh lùng.

Cho nên sau lần chia tay trước, cô cũng đã hạ quyết tâm, so với việc kết giao bạn trai, để rồi sau đó lại chia tay, không bằng cùng đối phương vĩnh viễn làm bạn bè bình thường, như vậy cảm tình sẽ tồn tại lâu dài.

“Quan Hàm Tư, chúng ta không thể chỉ làm bạn bè bình thường sao?” cô thành khẩn mở miệng hỏi.

Hần nhếch môi dưới cánh hoa, sắc mặt nháy mắt lại nghiêm túc vài phần. Hần trầm mặc không nói nhìn cô.

“Tôi nói như vậy cũng không phải không thích anh, trên thực tế ” cô cố tìm từ ngữ mở miệng giải thích, di động trong túi đột nhiên vang lên, ngắt lời của cô.

“Leng keng đing ...”

Cô ấy náy liếc hắt một cái, sau đó cúi đầu lấy di động từ trong túi ra đón nghe.

“Ôi, Gia Quân.” tiếng nói cô có điểm vô lực tiếp điện thoại của bạn học thời trung học, trong lòng còn đang suy nghĩ nên nói lời cự tuyệt như thế nào để hắt chấp nhận, mà không xúc phạm tới hắt.

Nhưng điện thoại đầu kia truyền đến tiếng khóc rõ ràng, lại làm cho cô trong nháy mắt từ trên ghế ngồi thẳng dậy, đồng thời quăng Quan Hàm Tư ra ngoài xa vụn dậm.

“Gia Quân, là cậu sao? Trả lời mình!” cô nắm chặt di động, lớn tiếng hướng điện thoại kêu lên.

“Làm sao vậy?” ngồi ở một bên Quan Hàm Tư quan tâm nhìn cô hỏi.

Cô quay nhìn hắt, sau đó tiếp tục đối với đầu kia di động kêu lên: “Gia Quân, nói chuyện với cậu nha, trả lời mình, là cậu sao?”

“Vu Hi, ô...” đầu kia điện thoại rất cục truyền đến thanh âm bạn tốt, làm cho cô không tự chủ được thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Làm sao vậy? Cậu trước đừng khóc, nói cho mình biết đã xảy ra chuyện gì?” cô ôn nhu trấn an bạn ở đầu kia điện thoại, nhưng đầu bên kia trừ bỏ thanh âm không ngừng nức nở, cô cái gì cũng nghe không thấy.

“Cậu ở nơi nào? Ở nhà sao?” cô hỏi.

“Ừ, ô...”

“Được, mình đã biết. Mình lập tức qua tìm cậu. Cậu đừng ra khỏi nhà nha, phải chờ mình nha.” cô nhanh chóng dặn dò, sau đó cúp máy, quay đầu đối Quan Hàm Tư nói: “Thực xin lỗi, bạn của tôi có chuyện, tôi cần lập tức tới chỗ cô ấy, cho nên ”

“Tôi đưa em đi.” hắt ngắt lời cô, vừa khởi động xe, vừa mở miệng hỏi: “Nhà bạn em ở chỗ nào?”

“Không cần, tôi ” cô định cự tuyệt hắt, lại bị hắt ngắt lời.

“Lái xe có vẻ mau, hơn nữa có lẽ có tôi sẽ giúp được việc gì.” hắt nhanh chóng nói, sau đó lại lần nữa hỏi cô, “Chúng ta nên đi đâu?”

Tĩnh Vu Hi cận do dự hai giây, liền đồng ý hắt.

“Công quán.” cô nói cho hắt phương hướng.

.....

“Hôm nay thật sự là cảm ơn anh.” nhìn Quan Hàm Tư tắt động cơ xe, Tĩnh Vu Hi thành tâm đối hắt nói.

Gần đây vì bạn tốt Gia Quân gặp chuyện bạn trai bắt cả hai tay, cô quả thực tựa như một cây nến thiêu cả hai đầu, cháy sạch tới mức cả khói cũng không kịp bay lên.

Không, chính xác mà nói hắt là cháy cả bốn đầu mới đúng, bởi vì trừ bỏ việc Gia Quân, cô còn phải lo việc chức vụ công tác ở Annade, công việc ở một cửa hàng, còn lại chính là chiếu cố chị gái mơ hồ trong nhà.

Này nếu không phải bởi vì chị Khúc Thiển thông cảm với cô, cùng với Quan Hàm Tư tri kỷ nhiệt tâm hỗ trợ, cô khẳng định sẽ mệt chết, cho nên cô thực nên hảo hảo cảm tạ bọn họ, nhất là hắt.

Tình huống của Gia Quân so với cô suy nghĩ còn tệ hơn vài phần, bởi vì cô căn bản không thể tưởng tượng được một người có lá gan nhỏ như Gia Quân lại có dũng khí cắt cổ tay tự sát. Sớm biết như thế, lúc trước khi Gia Quân cùng cái tên bắt cả hai tay kia kết giao, cô nên cực lực phản đối, không nên vì không muốn phá hư quan hệ tốt đẹp giữa hai người mà nói ra lời đồng ý trái lương tâm đó, cô thật sự rất hối hận.

Bởi vì hối hận, cũng vì chuộc lỗi, cho nên sau lần Gia Quân tự sát kia, Tĩnh Vu Hi cơ hồ đem toàn bộ thời gian có thể ở bên cạnh cô ấy. Cùng cô ấy nói chuyện phiếm, cùng cô ấy đi dạo phố, cùng cô ấy xem phim, chỉ cần có thể dời đi lực chú ý của Gia Quân, làm cho Gia Quân không suy nghĩ tới tên hỗn đản bắt cả hai tay kia, cái gì cô cũng đều nguyện ý làm.

Lần trước khi các cô đi dạo phố, bởi vì Quan Hàm Tư ngoài ý muốn xuất hiện làm cho Gia Quân lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, cho nên hôm nay khi tình cờ gặp hắn, liền bắt tri bắt giác hỏi hắn có đồng ý tới thăm Gia Quân cùng cô hay không, kết quả liền biến thành cái dạng hiện tại này.

Ai, nhớ ngày đó cô còn nói sẽ cùng với hắn bảo trì khoảng cách an toàn, căn bản chính là đang nói nói mơ thôi.

Bất quá may mắn còn có một chút đáng giá an ủi, đó là hắn không có mở miệng nói muốn theo đuổi cô, hỏi cô có nguyện ý cùng hắn kết giao hay không. Điều này làm cho cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tôi cũng không có làm cho em cái gì.” Quan Hàm Tư nhìn cô một cái, đẩy cửa xe ra nói.

“Có hay không, trong lòng hai chúng ta đều biết rõ ràng.” Tỉnh Vu Hi đối hắn mỉm cười, đi xuống xe.

Hôm nay thời tiết không sai, vừa mới hai người bọn họ ở trên đường đã thảo luận qua, quyết định mang Gia Quân đến ngoại ô chơi.

Cô cũng không có thông tri trước cho Gia Quân biết cô hôm nay sẽ tới, bởi vì trong khoảng thời gian này đều là cô bắt buộc thì Gia Quân mới ra ngoài, cho nên cô tuyệt không lo lắng Gia Quân sẽ không ở nhà.

Dùng chìa khóa dự bị do Gia Quân đưa cho mở cửa chính, sau đó đi qua cầu thang, lên đến tầng sáu chỗ Gia Quân thuê, cô dùng một cái chìa khóa khác mở cửa, sau đó trực tiếp cởi giày đi vào trong phòng.

“Gia Quân, mình đến ” cô giương giọng kêu lên, thanh âm lại trong nháy mắt ngừng lại.

Bởi vì trong phòng không chỉ có một mình Gia Quân mà thôi, còn có gã đàn ông chết tiệt bắt cả hai tay kia cùng ở trong phòng, hơn nữa hai người bọn họ còn ngồi cạnh nhau với một khoảng cách chết tiệt gần. Không, chính xác phải nói là, trước khi cô xuất hiện quấy rầy, hai người bọn họ, căn bản chính là dính vào cùng nhau, dán lại cùng nhau.

Tỉnh Vu Hi ngây ngốc một lúc, lập tức hành động theo phản xạ, tiến lên túm lấy áo gã đàn ông kia, đẩy hắn ra khỏi Gia Quân.

“Họ Lâm, ai cho phép anh tiến vào nơi này? Đi ra ngoài!” cô giận không thể đánh chết tên gia hỏa kia, quát.

“Tỉnh Vu Hi cô làm gì? Nơi này cũng không phải nhà cô, cô khách khí chút đi.” Lâm Danh không chịu nổi chuyện cô ra sức đẩy hắn ra ngoài, ầm nhẫn tức giận lạnh giọng cảnh cáo nói.

“Đối với loại người hỗn đản như anh, tôi làm sao phải khách khí? Đi ra ngoài, anh cút ra ngoài cho tôi!” Tỉnh Vu Hi hung hãn nói, lại lần nữa dùng sức đẩy hắn ra ngoài cửa.

“Cô đừng quá phận!” Lâm Danh tức giận dùng sức chế trụ cổ tay cô, nhưng giây tiếp theo lại phát hiện chính cổ tay mình lại cũng bị người ta chế trụ, hơn nữa đối phương còn dùng lực làm cho hắn đau đến không thể không buông tay.

“Anh là ai?” hắn nổi giận dùng dùng ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn kẻ không biết từ đâu xuất hiện, lại thấy đối phương thân thể to lớn, cường tráng, không tự chủ được run lên một chút, tức giận trên mặt đã trong nháy mắt thu liễm rất nhiều.

“Quan Hàm Tư, giúp tôi đem tên hỗn đản này ra bên ngoài!” Tỉnh Vu Hi tức giận nói.

Quan Hàm Tư gật đầu, hướng Lâm Danh tới gần từng bước.

“Chờ một chút.” Lâm Danh lập tức kêu to, sau đó nhanh chóng quay đầu đối bạn gái vẫn ngồi yên ở sofa cầu cứu: “Tiểu Quân, em còn không mau ngăn cản bọn họ, nói cho bọn họ chúng ta đã hòa hảo?”

“Hòa hảo?” Tỉnh Vu Hi ngốc ngây ra một lúc, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Trần Gia Quân.

Trần Gia Quân căn bản không dám nhìn thẳng cô, mà là trực tiếp mở miệng đối Quan Hàm Tư nói: “Quan tiên sinh, có thể mời anh buông tay ra sao? Buông ...bạn trai tôi ra.”

Tỉnh Vu Hi khó có thể tin trọn to hai mắt.

“Trần Gia Quân! Thật sự cùng hắn hòa hảo?” cô giận không thể át hướng Gia Quân hét.

“Thực xin lỗi, Vu Hi. Mình thật sự thực yêu Danh, thật sự không có anh ấy không được.” Trần Gia Quân cầu xin đối với cô nói.

“Cái gì kêu không có hần không được? Không có hần, không phải không thể hô hấp, không thể ăn cơm, ngủ.” Tỉnh Vu Hi nắm chặt quyền đầu, kích động lại tức giận kêu lên. “Gia Quân, cậu không thể tha thứ hần, không thể lại cùng hần cùng một chỗ ”

“Tỉnh Vu Hi, cô không cần quá mức. Đây là chuyện giữa tôi cùng Tiểu Quân, cô dựa vào cái gì nói hai chúng tôi không thể cùng một chỗ?” Lâm Danh phần nộ ngắt lời cô nói, đồng thời nhanh chóng vòng qua cô đi tới bên người bạn gái, đem bạn gái nhét vào lòng, để ngừa bạn gái thật vất vả mới tẩy não được lại bị kích động.

“Chỉ bằng tôi là bạn tốt nhất của Gia Quân!” Tỉnh Vu Hi lớn tiếng nói, sau đó tiến lên bắt lấy tay Gia Quân, muốn kéo cô ra khỏi tên gia hỏa hỗn đản kia. “Gia Quân, cậu lại đây.”

“Không cần đi qua.” Lâm Danh nhanh chóng bắt lấy tay kia bạn gái, dùng sức đem cô kéo trở về.

“Gia Quân.” Tỉnh Vu Hi nghiêm khắc hướng cô kêu lên.

Trần Gia Quân khó xử qua lại nhìn bạn tốt cùng bạn trai, cuối cùng rốt cục nhìn không được quay đầu đối bạn tốt cầu xin nói: “Vu Hi, cậu đừng như vậy được không?” bạn trai thật vất vả mới trở lại bên người mình, cô không muốn làm anh ta tức giận bỏ đi.

“Tỉnh Vu Hi, cô có nghe không, Tiểu Quân bảo cô đừng như vậy. Cô còn không buông tay!” Lâm Danh đắc ý cười lạnh nói, sau đó dụng lực kéo bạn gái về phía mình.

Tỉnh Vu Hi thất vọng nhìn bạn tốt, không nghĩ tới đây là kết quả mình tận tâm hết sức bồi cô, chiều cổ cô, lo lắng cho cô ấy.

“Cho nên cậu đã quyết định có phải hay không? Mặc kệ hiện tại mình nói cái gì với cậu, cậu đều đã quyết định muốn tha thứ tên hỗn đản này, tiếp tục cùng hần cùng một chỗ có phải hay không? Cho dù mình nói với cậu, nếu cậu lại cùng hần cùng một chỗ, mình liền cùng cậu tuyệt giao cũng giống nhau có phải hay không?” cô nhìn chằm chằm Gia Quân, lạnh lùng đối Gia Quân hạ tối hậu thư.

“Vu Hi, cậu đừng như vậy.” Trần Gia Quân cầu xin nhìn cô thấp giọng cầu đạo.

“Chỉ cần trả lời mình là không phải thì tốt rồi.” Tỉnh Vu Hi nhìn Gia Quân, lạnh lùng nói.

“Vu Hi...” Quan Hàm Tư mở miệng định ngăn cản cô sẽ làm ra chuyện khiến chính mình hối hận, lại bị cô lạnh lùng ngắt lời.

“Anh đừng quẩn.” Tỉnh Vu Hi cũng không quay đầu lại đối hần nói, hai mắt vẫn nhìn thẳng vào bạn tốt của cô Trần Gia Quân. Cô không tin Gia Quân sẽ vì một gã đàn ông hỗn đản mà bỏ qua người bạn tốt nhất. “Mình đang đợi trả lời.” cô đối Gia Quân nói.

“Vu Hi...” Trần Gia Quân về mặt cầu xin nhìn cô. “Danh anh ấy đã giải thích với mình nói anh ấy sai lầm rồi, còn cam đoan nói anh ấy về sau tuyệt đối sẽ không tái phạm, cậu chẳng lẽ thật sự không thể...”

“Chó ăn phân không thay đổi được.” Tỉnh Vu Hi không lưu tình chút nào phê bình nói.

“Tỉnh Vu Hi, cô nói ai là chó?” Lâm Danh tức giận quát.

“Nói anh.” cô không chút sợ hãi nói.

“Cô có dám nói lại lần nữa xem.” hần cắn răng thốt ra.

“Tôi nói chó ăn phân không thay đổi được, con chó chính là chỉ anh.” cô vẫn như cũ không chút nào sợ hãi.

4. Chương 04

Thể xác và tinh thần mệt mỏi, hơn nữa bị gió biển thổi một đêm, Tỉnh Vu Hi bệnh nặng một hồi, ước chừng ở nhà nằm một tuần, mới có khí lực trở lại cương vị công tác, tiếp tục cuộc sống bận rộn.

Quan Hàm Tư tuy rằng đã sớm biết chuyện cô sinh bệnh qua lời những người trong nhà trọ tám lâu, nhưng ngại lập trường của cô, cũng vì không có lý do, cho nên không thể đến thăm cô, chỉ có thể từ miệng người khác mà biết được tin tức về cô.

Lo lắng sốt ruột suốt một tuần, hần rốt cục nghe được tin cô khỏi bệnh, đi làm trở lại, không nói hai lời liền lập tức bỏ lại công tác, đi tới câu lạc bộ thể hình Annade.

Bước vào cửa câu lạc bộ, một đám phụ nữ liền hướng hần vây quanh mà đến.

“Hi, Quan tiên sinh, đã lâu không thấy, chúng ta vừa mới còn nói đến anh đó!”

“Thực xin lỗi, tôi có việc gấp.” hần lễ độ từ chối đối phương bắt chuyện.

“Hi, Quan, anh là đến tập thể hình sao?”

“Thật có lỗi, tôi có việc gấp.”

“Hi, anh Quan...”

“Thật có lỗi.”

“Anh Quan...”

“Xin cho qua.”

“Quan ...”

“Câm miệng! Cút ngay!” Sự lễ độ cùng nhẫn nại của Quan Hàm Tư đã tới cực hạn.

Hần cho tới bây giờ cũng không cảm thấy nhân duyên tốt thì có gì là không được, thẳng đến giờ khắc này, hần chỉ là từ cửa chính Annade đi đến phòng nghỉ của giáo luyện, khoảng cách ngắn ngủn mà đã bị người chặn lại năm lần liên, hần thế mới biết thế nào là phiền, nhất là bị những người không quen giả trang thực nữ ngăn lại, lại càng phiền chán.

Có lẽ ở chỗ thủ tục gia nhập của hội viên, hần nên viết thêm một điều, cấm hội viên sắc nữ quấy rầy nam hội viên, nhất là nam hội viên họ Quan.

Đẩy cửa phòng nghỉ giáo luyện, bên trong lại không có một bóng người, hần nhú mào, bất mãn lấy ra di động nói.

“Tôi không phải nói cô ấy cảm mạo vừa khỏi, đừng để cô ấy phải dạy sao?” điện thoại vừa kết nối, hần húc đầu mắng.

Cửa phòng nghỉ đột nhiên bị đẩy ra, người đang nói chuyện điện thoại cùng hần lại xuất hiện trước mặt.

“Tôi cần thanh minh trước.” Tổng giám đốc câu lạc bộ thể hình Annade khu vực Châu Á Trương Sùng tắt cuộc gọi ở điện thoại, trước khi Quan Hàm Tư mở miệng, liền lớn tiếng dọa người nói, “Tôi có phái người nói cô ấy thân thể không khỏe có thể nghỉ ngơi, nhưng là cô ấy kiên trì nói mình đã hoàn toàn bình phục có thể dạy, tôi cũng không có biện pháp, cho nên anh không thể trách tôi hành sự bất lực, hơn nữa này không phải việc công, mà là việc cá nhân của lão bản anh.”

“Tôi tới nơi này không phải nghe cậu nói không có biện pháp.”

“Tôi biết, cho nên tuy rằng nói không có biện pháp, tôi cũng đã tận lực suy nghĩ biện pháp, Tỉnh tiểu thư chậm nhất đại khái khoảng mười phút nữa sẽ trở lại phòng nghỉ, tại đây ”

“Là thật sao?” Quan Hàm Tư ngắt lời hần.

“Là thật, cho nên trước đó mời anh trước phê chỉ thị mấy văn kiện này một chút, tổng công ty bên kia cần gấp.” Trương Sùng đưa tay đặt lên cái bàn gần hần nhất một chồng văn kiện dày chừng ba cm, cũng kéo ghế dựa, ý bảo hần ngồi xuống làm việc.

Hần vì có thể biết được tin tức của cô, đem đại bộ phận thời gian hao phí ở những nơi bát quái gần nhà trọ tám lần, bao gồm quán ăn sáng dưới lầu, quán cà phê, cùng với phòng tập thể thao, còn có cửa hàng nhỏ cách nhà trọ năm phút đi xe, thế cho nên làm cho rất nhiều người vì tìm không thấy hần mà trễ nải chính sự.

Hần tự biết đuối lý, cho nên không nói hai lời liền đi đến, ngồi xuống, tiếp nhận bút Trương Sùng sớm chuẩn bị tốt, vội đầu bắt đầu phê duyệt văn kiện.

“Không phải tôi cố ý làm anh bận rộn.” Trương Sùng nhân cơ hội mở miệng oán giận.

“Vậy đừng làm.”

“Anh gần đây rốt cuộc có việc gì?” Trương Sùng liếc mắt nhìn Quan Hàm Tư đang vui đầu ký tên, ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục nói: “Truy bạn gái, yêu đương? Tôi mặc kệ là người nào, cũng phải nói với anh, phiền toái anh ít nhất mở di động ra, để cho người ta tìm được anh có được không? Anh có biết lần này tôi chỉ tiếp điện thoại oán giận vì không tìm được anh cũng đủ mỗi tay không, lão bản đại nhân.”

“Không biết.” Quan Hàm Tư cũng không ngắt đầu lên trả lời hần một câu, “ Là các cậu tự mình muốn phát triển công ty, không phải tôi, cho nên không cần đem trách nhiệm toàn bộ đổ lên người tôi.”

Bởi vì trước kia mắc bệnh tim, thân thể yếu ớt, hần từ nhỏ đã sinh hoạt dưới tầng tầng bảo hộ, một chút tự do cũng không có.

Tổng cộng hần đã phẫu thuật tim ba lần, hai lần trước bởi vì hần còn nhỏ, cho nên không nhớ rõ, chỉ biết là sau lần phẫu thuật thứ hai, tình trạng phục hồi cũng không tệ, khiến cho hần có được một năm sống bình thường, cũng là năm mà hần gặp được cô, sau lại bởi vì bệnh tim của hần tái phát mà tạm nghỉ học, tính dường vài năm rồi bị đưa đến Mỹ phẫu thuật lần thứ ba.

Mười ba tuổi hần phẫu thuật lần cuối, nhưng đến hai mươi tuổi mới chính thức đạt được tự do.

Trong thời gian dưỡng bệnh, trừ bỏ ở nhà hoàn thành chương trình tự học lấy được học vị, chuyện hần thường làm nhất chính là ngồi ở trước máy tính, tìm hiểu những chuyện khiến hần cảm thấy hứng thú.

Bởi vì thời gian nhiều, lại vì sở thích, không có sự ép buộc gì cả, hần học cái gì cũng đặc biệt nhanh, bao gồm viết phần mềm tin học, chế tạo máy, nghiên cứu tài chính và kinh tế cùng không chế cổ phần, cùng với thiết kế và quản lý.

Tóm lại trong vài năm đó, hần tựa như một khối bọt biển, không ngừng hấp thu hết thấy tri thức mà hần cảm thấy hứng thú, thẳng đến khi hần mệt mỏi, lười, phá tan nhà giam bảo hộ hần, yêu thích vận động thể hình mới thôi.

Lúc ấy Annade ở Seattle kỳ thật là một câu lạc bộ thiết bị cũng không tệ lắm, chỉ là kinh doanh quản lý có chút vấn đề.

Vốn này cũng không phải chuyện của hần, nhưng mà ai biết khi hần vừa mới thích nơi đó, bọn họ lại muốn chấm dứt kinh doanh, cho nên hần đành phải từ giữa tham gia, lợi dụng số tiền mà mình ở nhà chơi chứng khoán cùng viết phần mềm kiếm được, mua lại câu lạc bộ đó, sau đó dạy bọn họ kinh doanh quản lý như thế nào, công ty dần dần bắt tri bắt giác phát triển tới mức này.

Nói thực ra, hần thật đúng là thực hồi hận.

Nghe rõ, không phải “có điểm hồi hận”, là “thực hồi hận”.

Hần cho tới bây giờ cũng không phải là một người có dã tâm, từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có hai tâm nguyện, một là thân thể khỏe mạnh, một chính là có thể có được cuộc sống tự do tùy tâm sở dục, kết quả ai biết chỉ là vô tình cảm liễu, thế nhưng lại tự hủy đi một tâm nguyện thật vất vả có được, cuộc sống tự do mà hần mong muốn lại bị công tác trời buột.

Sớm biết như thế, hẳn năm đó không nên dạy bọn họ kinh doanh quản lý như thế nào, làm cho bọn họ không có việc gì đem công ty phát triển lớn như vậy, thật sự là phiền chết người.

Mang theo tâm tình phiền chán, hắn nhanh chóng xem xong văn kiện trên tay, ký tên lên, sau đó quăng trả lại cho Trương Sùng.

“Tốt lắm, cầm.”

“Anh không thể đưa cho tôi tử tế sao?” Trương Sùng bắt đắc dĩ đón được văn kiện trọng yếu mà hắn quăng tùy ý, hoàn toàn không biết nên làm thế nào với lãnh đạo trực tiếp lười biếng này, càng làm cho hắn thở dài là người đàn ông lười nhác, đối với sự nghiệp không hề có dã tâm này, lại là nhân vật linh hồn của Annade.

Một người thiếu tay hoặc thiếu chân vẫn có thể sống sót, nhưng không có đầu lại chỉ có đường chết mà thôi, mà Quan Hàm Tư đối với Annade mà nói, chính là cái đầu không thể thiếu được kia.

“Cô ấy hẳn là rất nhanh sẽ tới, cậu có thể đi rồi.” Quan Hàm Tư vẫy vẫy tay đuổi người giống đuổi ruồi bỏ.

Trương Sùng nhăn mày nhìn hắn một cái sau đó liền xoay người rời đi, đi tới trước cửa, đột nhiên ngừng lại quay đầu nói: “Đúng rồi, tôi đã quên nói cho anh, tôi là lấy lấy lý do muốn đuổi việc cô ấy mà gọi cô ấy tới phòng nghỉ.”

“Cậu nói cái gì?” Quan Hàm Tư há miệng khó có thể tin kêu to.

Trương Sùng không thèm để ý tới hắn, lặng lẽ nhếch miệng, nhẹ nhàng mở cửa rời đi.

“Hỗn đản! Cậu là tên chết tiệt!” Quan Hàm Tư đối Trương Sùng quát, nhưng trả lời hắn chỉ là cửa phòng ‘phịch’ một tiếng bị đóng lại.

Tên hỗn đản chết tiệt này, nhớ ngày đó khi Trương Sùng truy lão bà, hắn đã cho Trương Sùng nghỉ dài hạn vô điều kiện, sau lại còn vì để cho Trương Sùng có thể cùng lão bà cùng nhau định cư ở Đài Loan, hắn lại mở chi nhánh kinh doanh ở Đài Loan cho Trương Sùng quản lý, không nghĩ tới Trương Sùng thế nhưng lại lấy oán trả ơn như vậy, thật sự là tên hỗn đản!

Quan Hàm Tư tức giận lấy điện thoại đi động ra, ấn số điện thoại của Trương Sùng, nhưng tên hỗn đản chết tiệt này lại không tiếp điện thoại.

“Đáng giận!” hắn căm giận cúp điện thoại.

Cửa phòng nghỉ lúc này vừa vặn bị đẩy ra.

“Quan Hàm Tư?”

Không nghĩ tới người vội vã muốn tìm cô lại là Quan Hàm Tư, Tĩnh Vu Hi thấy hắn chờ ở phòng nghỉ, nhin không được ngốc ngây ra một lúc, lập tức nhớ tới chuyện cần hỏi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” cô nhanh chóng nhaim phía hắn, trên mặt lộ vẻ lo lắng cùng sốt ruột, “Có phải hay không chị tôi đã xảy ra chuyện gì?”

Quan Hàm Tư vẻ mặt mặc danh kỳ diệu nhìn lại cô, hắn giờ phút này thật sự có điểm không rõ ràng.

Có gì lắm lẫn không? Cô vì sao lại hỏi hắn có phải hay không chị cô đã xảy ra chuyện gì, mà không phải hỏi vì sao hắn lại ở chỗ này, hoặc là hướng hắn oán giận, lên án, hay tức giận bất bình hỏi vì sao cô bị đuổi việc?

“Chị em có thể phát sinh chuyện gì? Em đang nói cái gì?” hắn mờ mịt hỏi.

Tĩnh Vu Hi trừng mắt nhìn, biểu tình nghi hoặc. “Anh không phải có việc gấp tìm tôi sao?” cô khó hiểu hỏi.

“Tôi có việc gấp muốn tìm em?” hắn ngạc nhiên lặp lại lời cô.

“Phải.” cô gật gật đầu, vẻ mặt vẫn là biểu tình nghi hoặc, “ Khi này có người chạy tới giúp tôi dạy thay , nói tôi có khách, hơn nữa bộ dáng dường như có việc gấp, cho nên muốn tôi lập tức đến phòng nghỉ.” Ngừng lại một chút, cô nhìn hắn, “ Khách của tôi chẳng lẽ không phải là anh sao?”

Nói xong, cô nhanh chóng nhìn quanh phòng nghỉ, xem có phải hay không còn có người khác ở đó, nhưng mà trừ bỏ bọn họ ra cũng không thấy có người thứ ba ở đây.

Trương Sùng chết tiệt! Quan Hàm Tư ở trong lòng mắng, thế này hắn mới biết được mình bị lừa giỡn. Thật sự là hỗn đản!

“Khách của em đúng là tôi, bắt quá tôi nghĩ em bị lừa.”

“Bị lừa?” cô không hiểu rõ được lời hắn nói nghi hoặc nhìn lại.

“Tôi cùng mọi người nơi này rất quen biết, cho nên bọn họ ngẫu nhiên hay cùng tôi nói giỡn, chính là tôi không nghĩ tới.....” hắn bắt đầu kể, lập tức hướng cô giải thích, “Thực xin lỗi!”

Cô nhú mày, vẫn là chưa rõ ràng lắm, bắt quá âm thầm cảm thấy may mắn hoàn hảo chỉ là mình sợ bóng sợ gió mà thôi.

“Anh không cần giải thích, này cũng không phải do anh sai.” Tỉnh Vu Hi lắc đầu, tiếp theo còn nói: “Nhưng thật ra anh tìm tôi có việc sao?”

“Tôi nghe nói em bị cảm mạo, hiện tại có khỏe không?” hắn quan tâm hỏi.

“Anh đến tìm tôi vì chuyện này?” cô kinh ngạc sững sốt một chút, không khỏi hoài nghi tính chân thật trong lời hắn nói.

“Phải.” hắn còn thật sự gật đầu.

“Ông trời, chúng ta ở cùng một nhà trọ a, tin tức của anh có thể hay không rất không linh thông?” cô nhin không được bật cười ra tiếng, “Tôi cảm mạo đã là chuyện cách đây một tuần, hiện tại tất cả đều tốt lắm.”

“Tôi biết, nhưng tôi muốn chính mắt xác định em thật sự không có việc gì.” Quan Hàm Tư thật sâu ngóng nhìn cô, trong mắt lộ vẻ quan tâm cùng tình ý.

Nhìn hắn như vậy, cô đột nhiên không biết muốn nói gì mới tốt.

Đối với người đàn ông này, cô càng lúc càng không có sức chống cự, càng như vậy, cô càng không thể đáp ứng cùng hắn kết giao, bởi vì cô tuyệt đối không muốn mất đi một người bạn tốt như vậy, tuyệt đối không muốn.

“Hiện tại anh chính mắt xác định? Tôi đây có phải hay không có thể trở về đây?” cô ra vẻ thoải mái, cố gắng không đem mâu thuẫn cùng giấu dấm trong lòng biểu hiện ra ngoài.

“Bệnh của em vừa mới khỏe, không thể nghỉ ngơi nhiều hơn một ngày sao?” Quan Hàm Tư không tán thành.

“Có thể nha, bắt quá tôi không công tác sẽ không kiếm được tiền. Anh muốn nuôi tôi sao?” cô chưa nghĩ nhiều liền nói giỡn.

“Được, tôi nuôi em.”

Tỉnh Vu Hi cứng lại, lại một lần nữa có loại cảm giác nói không ra lời. Cô rất cuộc nên làm như thế nào mới có thể làm cho hắn hết hy vọng với mình, nhưng lại có thể tiếp tục làm bạn tốt đây?

Làm cho hắn buông tha cho mình, không bằng trước làm cho chính mình hết hy vọng với hắn thì hơn, bởi vì nếu dựa theo tình huống hiện tại tiếp tục phát triển lên, cô khẳng định đối với hắn sẽ quặng khí giới đầu hàng, hơn nữa cô hiện tại không cần phiền não lo cho Gia Quân, thời gian đột nhiên trở nên rất nhiều.

Có lẽ nên đem chuyện mà cô đã suy nghĩ trong một tuần nằm ở nhà kia thực hiện đi, dao sắc chặt đứt rồi, đoạn tuyệt mọi cơ hội có thể xảy ra.

“Thật vậy chẳng? Gỡ không dùng ngay sẽ thành củi mục. Tôi xem như vậy tốt lắm, không bằng anh cưới chị tôi, trở thành anh rể của tôi, như vậy tôi có thể danh chính ngôn thuận để anh nuôi, anh cảm thấy thế nào?” cô mỉm cười đối hắn nói, ngữ khí vừa giả vừa thật.

Quan Hàm Tư bỗng nhiên trầm mặc, nhìn chằm chằm cô, vẻ mặt vốn ôn nhu đột nhiên trở nên nghiêm túc, nhưng lại có điểm tức giận.

“Không cần nói giỡn.” hần trầm giọng nói.

“Ai nói giỡn với anh, tôi là thật sự.” Tỉnh Vu Hi ý định đùa với lửa.

“Vu Hi.....”

“Tôi là thật sự” cô ngắt lời hần, “Tôi giới thiệu chị tôi cho anh nhận thức được không? Tuy rằng chị ấy có điểm mơ hồ, bất quá thực đáng yêu. Chị ấy bộ dạng so với tôi khả ái hơn một chút, tóc không ngắn như tôi, chiều dài đại khái vượt qua bả vai nơi này đi,” cô hoa tay múa chân ở chỗ dưới bả vai chừng năm cm, “Rất nữ tính, là một cô gái thực đáng yêu, tôi nghĩ anh nhất định sẽ thích chị ấy.”

“Người trong lòng tôi là em.” hần lại thanh minh.

“Tôi biết, trước anh cũng đã nói cho tôi biết, bất quá trước kia cũng có rất nhiều người nói thích tôi, cuối cùng cũng đều thích người khác, cho nên.....”

“Tôi sẽ không.” hần nhếch đôi môi, lạnh giọng ngắt lời cô.

“Ai, loại sự tình này ai cũng không thể cam đoan.” cô liếc mắt nhìn hần, ra vẻ không thèm để ý vẫy tay nói.

“Tôi có thể cam đoan.”

“Anh đừng chấp nhất như vậy, trước cùng chị tôi gặp mặt được không? Tôi cảm thấy anh thực thích hợp làm anh rể tôi, chị tôi nếu gả cho anh, nhất định sẽ thực hạnh phúc, tôi có dự cảm.” cô cười đến đắc ý, có vẻ rất bội phục dự kiến của mình. Nhưng Quan Hàm Tư cũng đã tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hần trầm mặc nhìn cô, ánh mắt lợi hại nghiêm túc, cơ hồ làm cho cô không thể nhìn thẳng.

“Anh làm chi không nói lời nào?” cô bắt buộc chính mình nhìn chăm chú vào hần, giả bộ thoải mái hỏi.

“Em là cố ý sao?” hần hoãn thanh hỏi.

“Cái gì cố ý?” cô giả bộ khó hiểu.

“Biết rõ người trong lòng tôi là em, lại cứng rắn muốn đem tôi giao cho chị em.” hần mặt không chút thay đổi hỏi: “Em cho là làm như vậy có thể khiến cho tôi rút lui có trật tự, đối với em hết hy vọng sao?”

“Tôi chỉ là không hy vọng anh đem thời gian lãng phí trên người tôi mà thôi, hơn nữa.....” Tỉnh Vu Hi cúi đầu, lấy ngữ khí vô tội đáp lại, “Tôi cảm thấy anh làm anh rể của tôi tốt lắm, nếu là anh, tôi có thể yên tâm đem chị gái mình giao cho anh.”

Bọn họ bốn phía tràn ngập một mảnh yên lặng, cô không biết hần suy nghĩ cái gì, trên mặt có biểu tình hoặc phản ứng thế nào, bởi vì cô căn bản không dám ngẩng đầu lên nhìn hần.

Hần nói đúng, cô là cố ý. Nhưng cũng là thật sự suy nghĩ, có lẽ này thật sự là cách duy nhất có thể khiến hai người bọn họ cùng hết hy vọng, mà hần, vẫn có thể ở bên cạnh cô như một người bạn tốt.

Chỉ cần hần thành anh rể của cô, như vậy mọi vấn đề khó khăn tựa hồ đều có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng vì sao khi cô nghĩ như vậy, trong lòng lại có một cảm giác khó chịu?

“Em là thật sự sao?” hần đánh vỡ trầm mặc.

“Cái gì?” cô ngửa đầu, lập tức bị vẻ mặt lạnh lùng ác liệt của hần dọa sợ tới mức thở hộc vì kinh ngạc.

“Cho rằng tôi thực thích hợp chị em?” Quan Hàm Tư nói.

Tỉnh Vu Hi do dự mím miệng, lại trầm mặc trong chốc lát mới lên tiếng trả lời, “Thật.”

Chỉ thấy hần chớp mắt một cái, cặp mắt bình thường luôn đối với cô biểu lộ ôn nhu cùng thâm tình, nháy mắt bịt kín một tầng lãnh khốc, cùng với âm trầm cô chưa bao giờ gặp qua.

“Được.”

“Được cái gì?” cô phản ứng lại, chỉ cảm thấy hần xa lạ làm cho cô kinh hoảng, dường như bị toàn thân đột nhiên bị đá một cước, cảm giác thực không thoải mái.

Hắn liếc mắt nhìn một cái, chậm rãi nói: “Đem chị gái em giới thiệu cho tôi.”

Hắn thế nhưng nói “Đem chị gái em giới thiệu cho tôi”!

Tĩnh Vu Hi ở trên giường lăn người, cảm giác vừa tức giận lại phiền não, ngủ không yên.

Bên giường đồng hồ báo thức kim phút đã dạo qua một vòng lại một vòng, mắt thấy nằm trên giường đã qua hơn hai giờ, cô vẫn hoàn toàn không thể đi vào giấc ngủ, mà hết thấy vẫn nghĩ tới người đàn ông họ Quan ở lầu sáu kia, bởi vì hắn thế nhưng lại nói ra những lời đó!

Hắn thật là.....

Thật là như thế nào?

Trong đầu đột nhiên thoát ra một thanh âm hỏi cô như vậy, làm cho cô nhin không được sửng sốt.

Là chính người nói muốn giới thiệu Vu Hiểu cho hắn. Thanh âm kia lại lần nữa vang lên. Là người nói cảm thấy hắn cùng Vu Hiểu thực thích hợp, còn nói hắn thực thích hợp làm anh rể của người, mà hắn chính là tiếp nhận đề nghị của người mà thôi, người phản nộ cái gì, lại phiền não cái gì?

Cô biết, cô biết hết thấy đều là bắt đầu ở cô, nhưng là...

Nhưng là cái gì? Thanh âm kia lại vang lên.

Cô nôn nóng ở trên giường giang người thành hình chữ đại, mở to mắt tức giận, nhìn trần nhà một mảnh tối đen, chỉ cảm thấy bức mình.

Nhưng là hắn cũng không cần phải nhanh như vậy liền chấp nhận đề nghị của cô, không cần khẩn cấp muốn cô đem Vu Hiểu giới thiệu cho hắn như vậy đi? Cô buồn bức nghĩ. Hắn như vậy rốt cuộc tính cái gì? Nói cái gì người trong lòng hắn là cô, nói cái gì hắn sẽ không thích người khác, còn nói hắn cam đoan, cam đoan cái đầu!

Xem ra người căn bản chính là đã thích người ta rồi. Thanh âm trong đầu nói thẳng.

Cô cả người cứng đờ, lập tức lớn tiếng bác bỏ, “Mới không có!”

Thật sự không có sao?

Lúc này vang lên không phải là thanh âm trào phúng trong đầu, mà chính là thanh âm trung thực trong lòng cô.

Cô có dám thề chính mình thật sự không động tâm, không yêu thương hắn, không muốn cùng hắn kết giao, không có lo lắng, e sợ nếu mình cùng hắn kết giao, hắn sẽ có khả năng sẽ từ thích cô trở thành chán ghét, cho nên mới muốn đẩy hắn ra sao?

“Vu Hi?” cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Tĩnh Vu Hiểu từ ngoài cửa thăm dò tiến vào. Ban nãy Tĩnh Vu Hi kêu to đánh thức cô, khiến cô tới đây.

“Vu Hi?” cô lại gọi một tiếng, bởi vì từ góc độ cô đứng không nhìn thấy em gái nằm thẳng trên giường thức hay ngủ.

“Vâng.”

Trên giường truyền đến một tiếng đáp lại nhẹ nhàng, Tĩnh Vu Hiểu lập tức yên tâm đẩy cửa phòng ra, sau đó đi vào trong phòng.

“Em gặp ác mộng sao? Chị vừa mới nghe thấy em kêu.” cô ngồi ở bên giường, quan tâm nhìn em gái mở to hai mắt nằm thẳng trên giường.

“Chị, chị làm xong việc rồi sao?” Tĩnh Vu Hi làm nũng hỏi.

“Chị đang chuẩn bị đi ngủ.”

“Cùng em ngủ được không?” Tĩnh Vu Hi xoay người nằm nghiêng, chừa chỗ cho Tĩnh Vu Hiểu.

“Em thật sự gặp ác mộng?” Tỉnh Vu Hiểu đưa tay sờ sờ trán cô, “Em chờ chị một chút, chị đi sang kia tắt đèn xong sẽ qua đây, được không?”

“Được.” cô ngoan ngoãn gật đầu.

Tỉnh Vu Hiểu lập tức theo bên giường đứng lên, đi ra cửa phòng, một lát sau, chỉ thấy cô ôm gối đầu của mình lại lần nữa đi đến.

Cô vừa nằm xuống, Tỉnh Vu Hi lập tức sáp lại, đưa tay ôm lấy cô, sau đó đem toàn bộ đầu rúc vào trong lòng cô.

“Làm sao vậy? Em vừa gặp ác mộng đáng sợ như vậy sao? Chỉ là một giấc mộng mà thôi, em đừng nghĩ tới nó là được.” Tỉnh Vu Hiểu vỗ vỗ bả vai cô, trấn an.

Cô thủy chung không mở miệng nói chuyện, nhưng cũng không buông tay, vẫn ôm chặt như cũ.

Đồng hồ báo thức ở đầu giường vang lên tích tắc, Tỉnh Vu Hiểu công tác mệt mỏi một ngày rất nhanh liền đi vào giấc ngủ, truyền ra tiếng hít thở vững vàng, nhưng Tỉnh Vu Hi lại vẫn không ngủ được.

Cô nhẹ nhàng nâng đầu lên, buông chị ra, để cho chị mình có thể có giấc ngủ tốt hơn, về phần cô.....

Cô lại lần nữa xoay người nằm thẳng, trợn mắt nhìn trần nhà ngẩn người.

Cô thật sự yêu thương Quan Hàm Tư sao?

Đúng vậy, nếu cô chịu hỏi lương tâm mà nói thực, như vậy đáp án là đúng vậy, cô yêu thương anh ta.

Nhưng thừa nhận chuyện ấy cũng có gì thay đổi đâu? Có thể thay đổi vận mệnh luyện ái như bị nguyên rủa của cô sao?

Cô đã nghe qua nhiều người đàn ông nói cô ích kỷ lại lạnh lùng, nghe lâu cũng sẽ không có cảm giác gì, nhưng hẳn không giống với họ, chỉ cần tưởng tượng hẳn nói ra câu đó, cô liền cảm thấy thực sự khó thở.

Cô không muốn nghe thấy hẳn nói cô ích kỷ lại lạnh lùng, không muốn nhìn thấy hẳn xoay người rời đi không quay đầu lại, không muốn cô cùng hẳn trở thành người xa lạ, cả đời không qua lại với nhau, cô thật sự không muốn.

Cho nên, cô có thể làm như thế nào? Cô rốt cuộc nên làm như thế nào đây?

5. Chương 05

“Cô có biết mình đang làm cái gì không?” thanh âm khắc chế tức giận chậm rãi từ trong miệng chủ nhiệm câu lạc bộ tập thể hình Tina phun ra, cô nắm chặt quyền đầu, mân nhanh đôi môi, dường như chỉ có như vậy mới có thể nhịn xuống tức giận đối với Tỉnh Vu Hi.

“Vì sao lại cùng hội viên đánh nhau?” cô lại hỏi, âm lượng cũng không tự giác dương cao lên, “Chẳng lẽ cô không biết Annade chúng ta trừ bỏ thiết bị hoàn mỹ, để cho người ta cảm phục chính là giáo luyện chuyên nghiệp cùng cách phục vụ lấy khách làm chủ sao? Thân là một giáo luyện lại đánh nhau với hội viên, cô có biết chính mình đang làm cái gì không? Cô không chỉ phá hỏng thanh danh của giáo luyện, lại còn ảnh hưởng tới cung cách phục vụ, danh tiếng mà mọi người vất vả cố gắng bao năm mới xây dựng được, cô rốt cuộc đang làm cái gì?”

“Tina, thanh âm của cô quá lớn, sẽ khiến các hội viên nghe được.” đồng chủ nhiệm Ưng Kiến Hoa nhíu mày nói.

“Nghe được cũng không sao, như vậy bọn họ mới có thể biết Annade đúng là lấy khách làm chủ, tuyệt đối sẽ không làm chuyện bao che người một nhà.” một vị chủ nhiệm khác Lí Vinh Trữ châm chọc khiêu khích mở miệng nói.

“Hiện tại chúng ta ngay cả sự thật chân tướng cũng còn chưa chứng thật, nói bao che thì thật sự có điểm nói quá sự thật.” chủ nhiệm Chu Vận Minh khách quan nói.

“Chân tướng thật chuyện gì?” Lí Vinh Trữ cười lạnh, “Thân là giáo luyện lại đánh nhau cùng hội viên chính là hành vi không đúng. Quản lí, vì thanh danh Annade chúng ta, mời anh lập tức đối với cô ấy có hình thức xử phạt thích hợp.”

“Tôi tán thành cách nói của Lí Vinh Trữ.” Tina nhìn quản lí nhân sự nói: “Quản lí, anh tính muốn làm như thế nào?”

“Quản lí, tôi cảm thấy chuyện này không phải lỗi của Tỉnh Vu Hi, dù sao các cô ấy là ba người đánh một mình Vu Hi, Vu Hi sợ dĩ đánh trả, chính là xuất phát từ hành động phòng vệ.” Chu Vận Minh vì Tỉnh Vu Hi thanh minh.

Lí Vinh Trữ không cho là đúng hừ lạnh. “Trước lúc nói lời này, anh hẳn nên biết vì sao ba người kia lại động thủ đánh cô ấy? Là chính cô ta đi câu dẫn bạn trai người khác, mới có thể dẫn đến hậu quả hôm nay.”

“Nếu cô nói câu dẫn là chỉ là Trần Hạo, Trương Gia Ích, Lâm Thắng Nghiệp ba người kia, tôi có thể làm chứng, Tỉnh Vu Hi đối bọn họ căn bản là không có hứng thú, ngược lại, là ba người kia tự quẩn quít lấy cô ấy không buông.” Ông Kiến Hoa nhin không được nói ra tình hình thực tế.

“Điểm này tôi cũng có thể chứng minh.”

Tina khiêu khích nhử mày. “Vậy các anh có thể chứng minh cô ta không cùng ba người kia đi ăn cơm sao?”

“Nói theo ý cô tức là chỉ cần đi ăn cùng một bữa cơm cũng có thể nói là câu dẫn sao? Vậy cô chẳng phải là cũng từng câu dẫn tôi?” Ông Kiến Hoa phản đối.

“Ông Kiến Hoa! Anh nói cái gì?”

“Đủ, đủ.” quản lí nhân sự Dương Diệu Danh vẻ mặt đau đầu ngắt lời hai bên tranh chấp.

Thực rõ ràng, đàn ông ở đây đều đứng về phía Tỉnh Vu Hi, còn phụ nữ thì ngược lại.

Đây là một hiện tượng thực kỳ lạ cũng rất thú vị, nhưng hẳn lại một chút cũng cười không được. Bởi vì trong số những người ở đây chỉ có hẳn biết Tỉnh Vu Hi là người tổng giám đốc tự mình chọn trúng tuyển ngoại lệ, cho nên hẳn dù không xem mặt tăng cũng phải nhìn mặt phạt (*), chuyện này không cần thận xử lý không được. (* tương tự như ta nói ‘Vuốt mặt phải nể mũi’)

Mọi người dừng tranh chấp, quay đầu nhìn về phía hẳn, hẳn lại nhìn về phía Tỉnh Vu Hi vẫn thủy chung trầm mặc không nói.

Bộ dáng của cô thoát nhìn thật sự là đáng sợ, khuôn mặt xinh đẹp bầm tím, trên cánh tay trắng nõn đầy những vết cào ghe người, tóc ngắn tuy rằng đã sửa sang lại, nhưng không còn gọn gàng cùng suất khí như bình thường, toàn thân không còn vẻ điềm đạm đáng yêu, chỉ khiến người ta có cảm giác đau lòng.

Nghe nói cô bình thường cá tính hào sảng, nói chuyện tuy rằng thẳng tính, nhưng là đều xuất phát từ lòng tốt đối với đối phương.

Cô gái giống như cô, khó trách làm đàn ông ái mộ, phụ nữ ghen tị.

“Tỉnh Vu Hi, cô có lời gì muốn nói sao?” Dương Diệu Danh mở miệng hỏi.

Tỉnh Vu Hi thông thả ngẩng đầu nhìn phía hẳn.

“Tôi thực có lỗi.” cô không hề cảm xúc, cũng không vì chính mình cãi lại.

“Tôi có thể hỏi đến tột cùng phát sinh chuyện gì không?” hẳn nhìn không chuyển mắt cô gái nhỏ có chút quật cường trước mặt.

“Tôi nguyện ý chịu toàn bộ trách nhiệm.” cô vẫn như cũ mặt không chút thay đổi.

“Chuyện này đã lan tới tai hội viên, kế tiếp tất sẽ ảnh hưởng đến danh dự công ty, cho nên hiện tại không phải chỉ có chuyện chịu trách nhiệm vấn đề, mà chân tướng như thế nào mới là quan trọng nhất.” hần hy vọng cô có thể nói chút gì.

Tĩnh Vu Hi như cũ trầm mặc không nói.

“Quản lí, anh cần bản là không cần hỏi lại cô ta.” Lí Vĩnh Trữ hừ lạnh, “Vừa mới ba người Angel các cô ấy không phải đã nói sao? Là cô ta đoạt bạn trai người khác, còn khoe ra trước mặt người ta, cố ý khiêu khích các cô ấy, mới có thể phát sinh loại sự tình này.”

“Kia chỉ là lời nói đơn phương từ phía các cô ấy mà thôi, cũng không thể đại biểu chính là sự thật.” Uông Kiến Hoa bác bỏ cách nói của Lý Vĩnh Trữ.

“Vậy sao? Vậy anh nói xem cái gì mới là sự thật?”

“Các cô ấy ba người đánh một, lấy nhiều đánh ít mới chính là sự thật!”

“Tôi xem là anh thích cô ta, nói theo cảm tình riêng mới là sự thật đi?”

“Lí Vĩnh Trữ”

“Đủ, hai người.” Dương Diệu Danh xoa xoa thái dương, không khỏi lại lần nữa lên tiếng ngăn lại tranh chấp vô vị giữa bọn họ.

Hần quay đầu nhìn về phía Tĩnh Vu Hi vẫn trầm mặc không nói, nhíu mày nói: “Tôi hy vọng cô có thể đem sự thật nói ra, cho dù không vì chính cô, cũng nên vì người lúc trước đề cử cô vào đây làm mà suy nghĩ.”

Lời nói này làm cho Tĩnh Vu Hi ngẩn ngơ, nhanh chóng ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn hần. Người đề cử cô vào đây?

Bất quá cô còn chưa kịp đặt câu hỏi, cửa phòng lại bị người ‘phịch’ một tiếng dùng sức mở ra.

“Nguyên lai tất cả đều ở trong này.” tổng giám đốc Trương Sùng nghênh ngang tiêu sái tiến vào.

“Tổng giám đốc.” Dương Diệu Danh lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, hướng hần nghênh đón, đồng thời, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc trước chính tổng giám đốc trực tiếp hạ lệnh muốn hần ngoại lệ cho Tĩnh Vu Hi trúng tuyển, cho nên chuyện này vẫn là giao cho tổng giám đốc xử trí có vẻ tốt hơn.

“Tổng giám đốc, có chuyện...”

“Tôi đã nghe nói.” Trương Sùng vung tay lên, liền ngăn cản hần tiếp tục nói tiếp.

Hần chậm rãi đi đến trước mặt Tĩnh Vu Hi thương tích đầy người, mày mặt nhăn đến độ có thể ép chết ruồi bọ.

Trời ạ, hần chết chắc rồi, như thế này lão bản mà đến đây, nhìn thấy những vết thương trên người cô, nhìn thấy bộ dạng này của cô, không đem hần chém thành tám mảnh mới là lạ!

Chuyện chết tiệt này rốt cuộc như thế nào lại phát sinh? Vì sao không ai ngăn cản để nó đừng xảy ra chứ? Chết tiệt!

“Trừ bỏ những vết thương bên ngoài, cô còn có chỗ nào không thoải mái không, Vu Hi?” hần nhăn mày, vẻ mặt quan tâm hỏi.

Tĩnh Vu Hi hơi giật mình nhìn hần, có điểm bị thái độ quan tâm cùng thân thiết quá đáng của hần dọa.

Những người khác, trừ bỏ quản lí nhân sự Dương Diệu Danh ra, đồng dạng cũng đều bị hoảng sợ, hơn nữa lộ ra biểu tình hoài nghi khó có thể tin.

“Không có.” cô do dự, lập tức hậu tri hậu giác phát hiện chính mình còn ngồi trên ghế, tựa hồ đối với cấp trên có điểm bất kính, cho nên vội vàng đứng lên, chân tay luống cuống hướng hần nói lời cảm tạ. “Cảm ơn tổng giám đốc quan tâm.”

“Cô ngồi ,không quan hệ.” Trương Sùng vội vàng ngăn cản cô đứng dậy.

Cô vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn, tổng cảm thấy tổng giám đốc dường như có điểm kỳ quái.

Hiện trường không chỉ có cô cảm thấy kỳ quái, những người khác cũng là vẻ mặt tò mò cùng khó hiểu.

“Tổng giám đốc, xin hỏi ngài cùng Tỉnh Vu Hi là quan hệ thân thích sao?” Lí Vinh Trữ rất cục nạnh không được lên tiếng hỏi. Nếu cô không nghe nhầm, trước khi tổng giám đốc tiến vào văn phòng, cô tựa hồ có nghe thấy quản lí nói cái gì mà đề cử linh tinh gì đó.

Trương Sùng cũng không trả lời câu hỏi của cô, chỉ quay đầu đối mọi người phân phó, “Nơi này không còn chuyện gì, mọi người có thể trở về cương vị công tác.”

“Tổng giám đốc, thứ cho tôi mạo muội, xin hỏi ngài tính xử phạt Tỉnh Vu Hi như thế nào?” Tina lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc chất vấn.

“Nếu ngài thiên vị cô ta, tôi nghĩ những người khác nhất định sẽ có ý kiến không đồng ý, cho nên thỉnh ngài đối với cô ta xử phạt công bằng.” Lí Vinh Trữ tiếp lời nói. Có người cũng bất bình giống mình, lá gan của cô cũng trở nên lớn hơn một chút.

Trương Sùng hơi hơi gờ lên khóe môi, tựa tiểu phi tiểu.

“Tina, Vinh Trữ, hai người các cô đừng nói lung tung” Dương Diệu Danh nạnh không được lên tiếng cảnh cáo các cô.

Tổng giám đốc của bọn họ thoát nhìn trẻ tuổi, bình thường lại luôn luôn tươi cười, bộ dáng giống như ba phải, nhưng chỉ những quản lý, từng cùng hắn mặt đối mặt mới biết chỗ đáng sợ của hắn. Người đàn ông này nổi giận lên bộ dáng lãnh khốc không khác gì ma quỷ.

“Vừa nãy nghe quản lí nói Tỉnh Vu Hi là được người đề cử vào, tôi còn tưởng chính mình nghe lầm, bắt quá xem tổng giám đốc dáng vẻ khấn trương vừa rồi, tôi nghĩ tôi hẳn là không có nghe sai đi?” Lí Vinh Trữ không để ý tới quản lí nhân sự cảnh cáo, “Tổng giám đốc, tôi vẫn nghĩ Annade thi tuyển nhân sự là công chính nghiêm minh, tuyệt đối không có chuyện đi cửa sau phát sinh, không nghĩ tới ngài thân là tổng giám đốc lại đi đầu làm loại sự tình này, chẳng lẽ ngài không sợ có người hướng tổng công ty tố giác hành vi của mình sao?”

“Lí Vinh Trữ” Dương Diệu Danh lại lần nữa lên tiếng, lại bị Trương Sùng nâng tay ngăn cản.

“Cô tên Lí Vinh Trữ?” Trương Sùng chọn mi hỏi.

“Phải.” Lí Vinh Trữ nâng cằm lên, bộ dáng uy vũ bất khuất.

“Cô chính là giáo luyện của ba nữ hội viên đã động thủ đánh nhau cùng Tỉnh Vu Hi ?”

Không nghĩ tới tổng giám đốc lại biết được chuyện này, Lý Vinh Trữ cả người đột nhiên cứng đờ.

“Tổng giám đốc muốn nói cái gì, chẳng lẽ muốn tôi vì có liên quan như thế mà phải chịu trách nhiệm chuyện này sao?” cô ta thẳng lưng, thái độ vẫn cường ngạnh.

“Tôi chỉ là muốn nói ‘giấy không thể gói được lửa’, tôi sẽ cho người điều tra rõ chân tướng chuyện này.” Trương Sùng mỉm cười nói, ý cười trên mặt không đủ che đi ánh mắt sắc bén lạnh lùng.

Lí Vinh Trữ không nạnh được cả người phát run, nhưng cũng không muốn nhận thua như vậy, chính là cô còn chưa kịp nói cái gì, lại nghe tổng giám đốc lão hồ không phát uy lại bị cô tưởng lầm thành mèo bệnh mở miệng.

“Còn có,” Trương Sùng không nhanh không chậm bổ sung, “Vu Hi cũng không phải thân thích của tôi, cô ấy với tôi không hề có quan hệ. Nếu cứng rắn muốn nói có liên hệ gì, quan hệ của cô ấy và tôi cũng giống như các cô và tôi, cô ấy là...”

Hắn còn chưa nói xong, cửa phòng đột nhiên ‘phịch’ một tiếng, bị người dùng lực đẩy ra.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy Quan Hàm Tư mặt không có chút máu xuất hiện ở trước cửa.

“Quan?” Lí Vinh Trữ trừng mắt nhìn, ngạc nhiên lên tiếng.

“Quan tiên sinh?” Tina không tự giác đưa tay vuốt lại tóc.

Trương Sùng ánh mắt lợi hại đem hết thủy chuyện này thu vào trong mắt. Nguyên lai là nam sắc chọc họa nha.

“Nơi này là văn phòng, không phải nhân viên không cho phép vào.” Dương Diệu Danh đứng gần cửa nhất nhú mày nói, ngăn cản hắn đi vào.

Nhưng Quan Hàm Tư ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt sốt ruột nhìn quanh phòng một chút, trước tìm được vị trí Trương Sùng, sau đó dựa vào ánh mắt Trương Sùng chỉ dẫn, thấy được người khiến cho hắn phải vượt ba cái đèn đỏ, lập kỷ lục đi từ nhà tới câu lạc bộ trong thời gian ngắn nhất.

Cô bị thương, bộ dáng thảm hại, làm cho hắn cả người chấn động, gương mặt nháy mắt trở nên tàn khốc lạnh như băng, giống như ác ma đến từ địa ngục.

Hắn tiến vào văn phòng, giống như đi vào chỗ không người.

“Đứng lại” Dương Diệu Danh muốn ngăn trở hắn, lại bị Trương Sùng gọi lại.

“Để cho anh ta tiến vào.”

“Nhưng là.....” Dương Diệu Danh khó hiểu nhìn về phía Trương Sùng, chỉ thấy Trương Sùng phát tay, hàm ý có chuyện gì để nói sau.

“Đều đi ra ngoài.” Trương Sùng hạ lệnh nói.

“Tổng giám đốc?”

“Đều đi ra ngoài.” Trương Sùng lại mệnh lệnh, thanh âm tràn ngập uy nghiêm.

Khuất phục dưới uy nghiêm của hắn, mọi người không tự chủ được bước ra bên ngoài, Dương Diệu Danh mang theo vẻ mặt nghi hoặc đi cuối cùng, không hiểu người đàn ông đột nhiên xuất hiện kia rốt cuộc là loại người nào.

Chỉ chốc lát sau, Trương Sùng cũng đi ra khỏi văn phòng, hơn nữa đóng cửa lại, lưu lại đôi tiểu oan gia kia ở bên trong.

“Tổng giám đốc, anh ta là?” Dương Diệu Danh nhìn không được đặt câu hỏi.

Trương Sùng mặt không chút thay đổi nhìn hắn một cái, môi khẽ mở chỉ nói hai chữ:

“Lão bản.”

Dương Diệu Danh nghe vậy nhất thời hai mắt mở lớn, ngây người bị dọa đến nói không ra lời.

Tĩnh Vu Hi đột nhiên thấy Quan Hàm Tư xuất hiện ở ngoài cửa liền nhanh chóng cúi đầu, dường như làm như vậy có thể khiến cho mình ẩn thân.

Hắn vì sao lại xuất hiện ở trong này?

Từ sau lần trước nháo ở phòng nghỉ, cô không hề thấy hắn tại câu lạc bộ Annade nữa, hắn hôm nay vì sao lại xuất hiện ở đây?

Đầu cô một mảnh hỗn loạn, chỉ có một chuyện rõ ràng, đó là cô tuyệt không muốn cho Quan Hàm Tư nhìn thấy bộ dáng chật vật hiện tại của mình.

Thấy giày của hắn dừng ở trước mặt, cô biết hắn đã tới trước mặt mình, nhưng ngay cả như vậy, cô cũng tuyệt đối sẽ không ngẩng đầu lên đối mặt với hắn.

Khi tổng giám đốc mở miệng nói “đều đi ra ngoài”, cô không chút do dự đứng lên muốn đi về phía ngoài cửa, nhưng hắn duỗi tay, bàn tay cứng như sắt thép kiên định chế trụ cổ tay cô, làm cho cô hoàn toàn không thể động đậy.

Sau đó, cô chỉ có thể trở mắt nhìn mọi người trong văn phòng, kể cả tổng giám đốc, đi hết ra bên ngoài, chỉ còn lại cô cùng hắn.

Cửa bị đóng lại, văn phòng lập tức lâm vào không khí trầm mặc.

Tĩnh Vu Hi đứng thẳng bất động không nói lời nào cũng không động, mà Quan Hàm Tư cũng đang nín nhịn tức giận không mở miệng, bởi vì hấn sợ mình vừa mở miệng sẽ không ngăn được hấn gào rống giận.

Cô rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, tâm tình không tốt muốn tìm người phát tiết tức giận thì tìm hấn nha, cô không nên đem chính mình biến thành như vậy, khiến hấn sợ tới mức kinh hồn táng đảm mới cam tâm sao?

Hấn đời trước nhất định là thiếu cô rất nhiều, rất nhiều, đời này mới phải chịu cô tra tấn.

Cô rõ ràng thích hấn, rõ ràng yêu hấn, lại mặc danh kỳ diệu đem hấn giao cho chị gái mình, rõ ràng là muốn chọc cho hấn giận dữ mà chết.

Cô thích trò chơi nhảm chán đó, hấn liền cùng cô chơi, ai ngờ cô lại vì thế tức giận đến không để ý tới hấn, cho dù mặt đối mặt cũng làm như không thấy, làm cho hấn tức giận đến mức không thể không kêu chính mình phải bảo trì khoảng cách cùng cô, miễn cho nhất thời xúc động không nhịn được bóp chết cô.

Nhưng ai biết cho dù hấn tránh cô, cô vẫn có biện pháp khiến cho hấn tức giận đến nổi trợn lồi đình.

Đánh nhau?

“Đầu của cô rốt cuộc chứa cái gì vậy?” hấn đột nhiên đánh vỡ trầm mặc, bật ra thanh âm giận dữ hỏi.

Tĩnh Vu Hi trong lòng cả kinh, lại như trước không nói một câu.

“Cùng người khác đánh nhau? Cô cho là người mấy tuổi? Ba tuổi hay là năm tuổi?” hấn dùng lực lỗ mãng kéo tay cô, trừng mắt nhìn cô trào phúng nói: “Hay là cô nghĩ mình là nữ siêu nhân đánh không chết? Lấy một dấu ba? Cô lợi hại như vậy vì sao không lấy một địch trăm đi, nói không chừng ngày mai còn có thể đăng báo, sẽ có phóng viên đến phỏng vấn cô, sau đó khiến cô một đêm thành danh.”

“Anh nói đủ chưa?” rốt cuộc chịu không nổi hấn châm chọc khiêu khích, cô đột nhiên ngẩng đầu lạnh giọng ngắt lời hấn, “Anh cho là anh là ai? Dựa vào cái gì quản tôi, muốn làm cái gì? Tôi muốn đánh nhau liền đánh nhau, liên quan gì tới anh? Anh lấy tư cách anh rể đến giáo huấn tôi sao, có cần tôi nhắc nhở anh? Chị gái tôi còn chưa có gả cho anh!”

Quan Hàm Tư bị cô nói tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt tuần tú phiếm hồng.

Hấn nắm chặt quyền đầu, bộ ngực kịch liệt phập phồng, cố gắng khắc chế nổi tức giận, để ngăn chính mình không động thủ đánh cô.

“Cho dù chị cô còn chưa có gả cho tôi, tôi cũng có đủ quyền quản cô.” hấn trừng mắt nhìn cô cắn răng thốt ra.

“Dựa vào cái gì?” cô cười lạnh.

“Chỉ bằng tôi là lão bản nơi này.”

Tĩnh Vu Hi mở trừng mắt nhìn hấn, gương mặt dần dần rút đi huyết sắc.

Cho nên tổng giám đốc mới có thể đối cô đặc biệt quan tâm?

Cho nên quản lý mới có thể nói nên suy nghĩ vì người đề cử cô vào làm?

Cho nên cô căn bản là không phải bằng thực lực của chính mình thi được vào Annade, mà là dựa vào đi cửa sau mới được trúng tuyển?

Không, loại sự tình này căn bản là không có khả năng phát sinh, hấn rõ ràng còn không đến ba mươi tuổi, tuổi trẻ không giống như một lão bản, hơn nữa Quan Hàm Tư nói mình là người viết phần mềm máy tính, cô cũng tận mắt nhìn thấy hấn ngồi trước máy tính đánh thứ tự trình tự ngôn ngữ mà cô xem không hiểu, hấn làm sao có thể là lão bản Annade?

“Anh nói cho tôi biết anh làm tư tấn nghiệp.” cô thì thào nói.

“Tôi chỉ nói tôi viết phần mềm, chưa nói là tôi làm tư tấn nghiệp.”

Cô hồi tưởng một chút, dường như thật sự là như vậy.

Cô lần đầu tiên đi vào nhà hắn, cũng chính là ngày thu được thư trúng tuyển của Annade, hắn đang ngồi ở trước bàn máy tính bận rộn, cô hỏi hắn đang làm cái gì, hắn chỉ nói hắn viết phần mềm.

Nhưng khi cô giới thiệu hắn với Vu Hiểu, nói hắn làm tư tấn nghiệp, hắn cũng không phản bác, không phải sao?

Không, hắn không phải không phản bác, mà là cô vội vã rời đi, căn bản là không cho hắn có thời gian sửa đúng hiểu lầm của cô.

Nói như vậy hắn thật sự là lão bản nơi này, là nhân vật truyền kỳ cô ngưỡng mộ đã lâu?

Rốt cục nhìn thấy thần tượng của mình, nhưng cô một chút cũng không cảm thấy hưng phấn, chỉ có cảm giác phần hận vì bị trêu chọc cùng khuất nhục mà thôi.

“Anh liền như vậy xem thường tôi, cho rằng tôi không có biện pháp dựa vào chính thực lực của mình thì được vào nơi này?” cô nhìn hắn, ẩn nhẫn lửa giận, đối hắn lạnh giọng chất vấn.

Lấy không khí gương cung bạt kiếm hiện tại giữa hai người bọn họ, mặc kệ hắn nói cái gì đều tuyệt đối sẽ bị cô xuyên tạc, cho nên Quan Hàm Tư chính là tức giận trừng mắt nhìn cô, lựa chọn trầm mặc không nói.

Nhưng hắn trầm mặc không nói lại làm cho Tĩnh Vu Hi nghĩ hắn cam chịu, cho nên càng thêm tức giận, cô không nói hai lời liền đi nhanh về phía cửa.

“Cô muốn đi đâu?” hắn phút chốc đem cô giữ chặt.

“Đừng đụng vào tôi!” cô giống như bị cái gì bắn đụng vào, dùng sức đẩy tay hắn ra.

Hắn cắn răng, giận không thể át trừng mắt nhìn cô.

“Cô là có ý tứ gì?”

Tĩnh Vu Hi lạnh lùng nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Tôi sẽ bồi thường.”

“Bồi thường?” hắn căn bản không biết cô đang nói cái chuyện ma quỷ gì.

“Đối với tổn thất do hành vi của tôi tạo thành với quý công ty, tôi sẽ bồi thường. Anh xác định số tiền, sau đó nói cho tôi biết.” cô nói xong lại lần nữa đi về phía cửa, nhưng cũng lại bị hắn giữ chặt.

Cô dùng sức cố rút tay mình trở về, nhưng lần này hắn cũng không dễ dàng buông tay.

“Buông tay!” cô lạnh giọng mệnh lệnh.

Quan Hàm Tư thái dương gân xanh ẩn ẩn co rúm. Cô thật sự biết cách khiến hắn tức giận!

Bồi thường tổn thất?

“Nói được như vậy, cô có tiền có thể đưa tôi sao?” thịnh nộ làm cho hắn nhin không được trào phúng lên tiếng.

Cô cả người cứng đờ, ánh mắt ôm nổi hận nhìn hắn.

“Không có tiền tôi sẽ đi mượn, anh không cần lo lắng không thể thu được tiền.”

“Nếu cô không mượn được? Bồi thường tổn thất thương nghiệp cũng không phải một số tiền nhỏ, nói mượn là mượn được.”

“Mượn không được tôi sẽ bán thân, như vậy anh vừa lòng sao?” cô đã tức giận tới mức nói không suy nghĩ.

Quan Hàm Tư trong nháy mắt trở nên âm trầm dọa người, hắn nhìn cô chằm chằm, như là muốn đem cô bóp chết.

“Cô có can đảm nói lại lần nữa xem.”

“Nói cái gì? Mượn không được tôi sẽ bán thân sao?” Tĩnh Vu Hi châm chọc cười lạnh, “Đừng lo lắng, lấy tư sắc của tôi như vậy, cũng không phải là không thể bán được.”

Hắn mân nhanh cánh môi, khóe mắt run rẩy, hai mắt bốc hỏa. Cô gái này chẳng lẽ muốn chọc cho hắn tức đến hộc máu mới cam tâm sao?

“Nếu cô thật sự muốn bán thân, vậy bán cho tôi đi.” hắn oán hận thốt ra.

Cô cũng không nhúc nhích, mặt không có chút máu trềng mắt nhìn hắn.

Hắn cũng không cam yếu thế nhìn lại cô, gương mặt cứng ngắc như đá.

“Bán cho anh?” cô bỗng nhiên cười nói, thanh âm khàn khàn, lạnh lùng tràn ngập hận ý, “Cho dù đàn ông toàn thế giới đều chết sạch, tôi cũng sẽ không đem chính mình bán cho tên hỗn đản như anh.” nói xong, cô dùng sức rút tay về, thẳng lưng xoay người rời đi.

Lúc này, hắn không tiếp tục ngăn cản cô.

Cô vừa bước ra khỏi cửa Annade, nước mắt tuôn rơi, như thế nào cũng không ngừng được.

Tĩnh Vu Hi thương tâm muốn chết đem nước mắt trên mặt lau đi, nhưng như thế nào cũng không ngăn được đau lòng.

Hắn thế nhưng lại coi cô như kỹ nữ, muốn cô đem chính mình bán cho hắn. Hắn làm sao có thể đối với cô như vậy, làm sao có thể?

Hắn không thương cô không có nghĩa là hắn có thể xem thường cô.

Hắn không thương cô không có nghĩa là hắn có thể vũ nhục cô.

Hắn không thương cô không có nghĩa là hắn có thể thương tổn cô như vậy, làm cho cô vô cùng đau đớn, đau xót muốn chết.

Mờ mịt đi về phía trước, thẳng đến khi sắc trời hôn ám, đèn rực rỡ lên, ven đường quán ăn buôn bán, tụ tập không ít người, một trận lại một trận mùi bay tới chóp mũi nàng, cô mới đột nhiên nhớ tới mình buổi tối còn phải tới “Nhất Gia Tiểu Điểm” làm công.

Hiện tại là mấy giờ?

Cô nhất định đến muộn, chị không biết có ở trong điểm không? Nếu có, nhất định sẽ thực lo lắng cho cô, cô phải gọi điện báo cho chị biết mình bình an mới được. Di động.....

Di động của cô đâu?

Đúng rồi, di động của cô ở trong túi, túi của cô để trong xe, mà xe của cô vẫn còn ở bãi đỗ xe của Annade.

Cô rời đi nơi đó, như thế nào lại quên không đi xe?

Không muốn tiếp xúc với những nơi có thể gặp hắn, nhưng mà cô không thể không cần xe, nhà trọ tám lầu đang ở cũng không thể không quay về, còn có chị cô..... Cô sao có thể vì rời xa hắn, rời xa thống khổ, mà không cần chị mình được?

Cho nên cô phải về Annade lấy xe, cô cũng phải về nhà trọ, càng không thể không cần chị mình, cô chỉ có thể tiếp tục đau lòng.

Bất quá đau lòng một thời gian, hắn là sẽ chết lặng, chết lặng rồi, hắn là sẽ không có cảm giác đi?

Cô chỉ cần đợi cho nó chết lặng là được, chỉ cần đợi cho cảm giác biến mất là được.

Tĩnh Vu Hi khóe miệng nhẹ nhàng gợn lên, nhưng nụ cười chưa hình thành lại biến mất.

Cô ngẩng đầu nhìn bốn phía chung quanh, chỉ cảm thấy hết thấy đều xa lạ.

Nơi này là Đài Bắc, là thành thị cô quen thuộc, cũng là địa phương cô trưởng thành từ nhỏ đến lớn.

Nhưng vì sao cô vẫn cảm thấy cô đơn cùng tịch mịch?

Trong lòng vẫn là trống rỗng.....

6. Chương 06

“Cô có biết mình đang làm cái gì không?” thanh âm khắc chế tức giận chậm rãi từ trong miệng chủ nhiệm câu lạc bộ tập thể hình Tina phun ra, cô nắm chặt quyền đầu, mân nhãn đôi môi, dường như chỉ có như vậy mới có thể nhịn xuống tức giận đối với Tinh Vu Hi.

“Vì sao lại cùng hội viên đánh nhau?” cô lại hỏi, âm lượng cũng không tự giác dương cao lên, “Chẳng lẽ cô không biết Annade chúng ta trừ bỏ thiết bị hoàn mỹ, để cho người ta cảm phục chính là giáo luyện chuyên nghiệp cùng cách phục vụ lấy khách làm chủ sao? Thân là một giáo luyện lại đánh nhau với hội viên, cô có biết chính mình đang làm cái gì không? Cô không chỉ phá hỏng thanh danh của giáo luyện, lại còn ảnh hưởng tới cung cách phục vụ, danh tiếng mà mọi người vất vả cố gắng bao năm mới xây dựng được, cô rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?”

“Tina, thanh âm của cô quá lớn, sẽ khiến các hội viên nghe được.” đồng chủ nhiệm Uông Kiến Hoa nhíu mày nói.

“Nghe được cũng không sao, như vậy bọn họ mới có thể biết Annade đúng là lấy khách làm chủ, tuyệt đối sẽ không làm chuyện bao che người một nhà.” một vị chủ nhiệm khác Lí Vinh Trữ châm chọc khiêu khích mở miệng nói.

“Hiện tại chúng ta ngay cả sự thật chân tướng cũng còn chưa chứng thật, nói bao che thì thật sự có điểm nói quá sự thật.” chủ nhiệm Chu Vận Minh khách quan nói.

“Chân tướng thật chuyện gì?” Lí Vinh Trữ cười lạnh, “Thân là giáo luyện lại đánh nhau cùng hội viên chính là hành vi không đúng. Quản lí, vì thanh danh Annade chúng ta, mời anh lập tức đối với cô ấy có hình thức xử phạt thích hợp.”

“Tôi tán thành cách nói của Lí Vinh Trữ.” Tina nhìn quản lí nhân sự nói: “Quản lí, anh tính muốn làm như thế nào?”

“Quản lí, tôi cảm thấy chuyện này không phải lỗi của Tinh Vu Hi, dù sao các cô ấy là ba người đánh một mình Vu Hi, Vu Hi sở dĩ đánh trả, chính là xuất phát từ hành động phòng vệ.” Chu Vận Minh vì Tinh Vu Hi thanh minh.

Lí Vinh Trữ không cho là đúng hừ lạnh. “Trước lúc nói lời này, anh hẳn nên biết vì sao ba người kia lại động thủ đánh cô ấy? Là chính cô ta đi câu dẫn bạn trai người khác, mới có thể dẫn đến hậu quả hôm nay.”

“Nếu cô nói câu dẫn là chỉ là Trần Hạo, Trương Gia Ích, Lâm Thắng Nghiệp ba người kia, tôi có thể làm chứng, Tinh Vu Hi đối bọn họ căn bản là không có hứng thú, ngược lại, là ba người kia tự quẩn quít lấy cô ấy không buông.” Uông Kiến Hoa nhịn không được nói ra tình hình thực tế.

“Điểm này tôi cũng có thể chứng minh.”

Tina khiêu khích nhíu mày. “Vậy các anh có thể chứng minh cô ta không cùng ba người kia đi ăn cơm sao?”

“Nói theo ý cô tức là chỉ cần đi ăn cùng một bữa cơm cũng có thể nói là câu dẫn sao? Vậy cô chẳng phải là cũng từng câu dẫn tôi?” Uông Kiến Hoa phản đối.

“Uông Kiến Hoa! Anh nói cái gì?”

“Đủ, đủ.” quản lí nhân sự Dương Diệu Danh vỗ mặt đau đầu ngắt lời hai bên tranh chấp.

Thực rõ ràng, đàn ông ở đây đều đứng về phía Tinh Vu Hi, còn phụ nữ thì ngược lại.

Đây là một hiện tượng thực kỳ lạ cũng rất thú vị, nhưng hẳn lại một chút cũng cười không được. Bởi vì trong số những người ở đây chỉ có hẳn biết Tinh Vu Hi là người tổng giám đốc tự mình chọn trúng tuyển

ngoại lệ, cho nên hẳn dù không xem mặt tăng cũng phải nhìn mặt phật (*), chuyện này không cẩn thận xử lý không được. (* tương tự như ta nói ‘Vuốt mặt phải nể mũi’)

Mọi người dừng tranh chấp, quay đầu nhìn về phía hắn, hắn lại nhìn về phía Tĩnh Vu Hi vẫn thừ thẫn không nói.

Bộ dáng của cô thoát nhìn thật sự là đáng sợ, khuôn mặt xinh đẹp bầm tím, trên cánh tay trắng nõn đầy những vết cào ghe người, tóc ngắn tuy rằng đã sửa sang lại, nhưng không còn gọn gàng cùng suất khí như bình thường, toàn thân không còn vẻ điềm đạm đáng yêu, chỉ khiến người ta có cảm giác đau lòng.

Nghe nói cô bình thường cá tính hào sảng, nói chuyện tuy rằng thẳng tính, nhưng là đều xuất phát từ lòng tốt đối với đối phương.

Cô gái giống như cô, khó trách làm đàn ông ái mộ, phụ nữ ghen tị.

“Tĩnh Vu Hi, cô có lời gì muốn nói sao?” Dương Diệu Danh mở miệng hỏi.

Tĩnh Vu Hi thong thả ngẩng đầu nhìn phía hắn.

“Tôi thực có lỗi.” cô không hề cảm xúc, cũng không vì chính mình cãi lại.

“Tôi có thể hỏi đến tột cùng phát sinh chuyện gì không?” hắn nhìn không chuyển mắt cô gái nhỏ có chút quật cường trước mặt.

“Tôi nguyện ý chịu toàn bộ trách nhiệm.” cô vẫn như cũ mặt không chút thay đổi.

“Chuyện này đã lan tới tai hội viên, kế tiếp tất sẽ ảnh hưởng đến danh dự công ty, cho nên hiện tại không phải chỉ có chuyện chịu trách nhiệm vấn đề, mà chân tướng như thế nào mới là quan trọng nhất.” hắn hy vọng cô có thể nói chút gì.

Tĩnh Vu Hi như cũ trầm mặc không nói.

“Quản lý, anh căn bản là không cần hỏi lại cô ta.” Lý Vĩnh Trữ hừ lạnh, “Vừa mới ba người Angel các cô ấy không phải đã nói sao? Là cô ta đoạt bạn trai người khác, còn khoe ra trước mặt người ta, cố ý khiêu khích các cô ấy, mới có thể phát sinh loại sự tình này.”

“Kia chỉ là lời nói đơn phương từ phía các cô ấy mà thôi, cũng không thể đại biểu chính là sự thật.” Ưông Kiến Hoa bác bỏ cách nói của Lý Vĩnh Trữ.

“Vậy sao? Vậy anh nói xem cái gì mới là sự thật?”

“Các cô ấy ba người đánh một, lấy nhiều đánh ít mới chính là sự thật!”

“Tôi xem là anh thích cô ta, nói theo cảm tình riêng mới là sự thật đi?”

“Lý Vĩnh Trữ”

“Đủ, hai người.” Dương Diệu Danh xoa xoa thái dương, không khỏi lại lần nữa lên tiếng ngăn lại tranh chấp vô vị giữa bọn họ.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tĩnh Vu Hi vẫn trầm mặc không nói, nhíu mày nói: “Tôi hy vọng cô có thể đem sự thật nói ra, cho dù không vì chính cô, cũng nên vì người lúc trước đề cử cô vào đây làm mà suy nghĩ.”

Lời nói này làm cho Tĩnh Vu Hi ngẩn ngơ, nhanh chóng ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn hắn. Người đề cử cô vào đây?

Bất quá cô còn chưa kịp đặt câu hỏi, cửa phòng lại bị người ‘phịch’ một tiếng dùng sức mở ra.

“Nguyên lai tất cả đều ở trong này.” tổng giám đốc Trương Sùng nghênh ngang tiêu sái tiến vào.

“Tổng giám đốc.” Dương Diệu Danh lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, hướng hắn nghênh đón, đồng thời, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc trước chính tổng giám đốc trực tiếp hạ lệnh muốn hắn ngoại lệ cho Tĩnh Vu Hi trúng tuyển, cho nên chuyện này vẫn là giao cho tổng giám đốc xử trí có vẻ tốt hơn.

“Tổng giám đốc, có chuyện...”

“Tôi đã nghe nói.” Trương Sùng vung tay lên, liền ngăn cản hắn tiếp tục nói tiếp.

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Tinh Vu Hi thương tích đầy người, mày mặt nhẵn đến độ có thể ép chết ruồi bọ.

Trời ạ, hắn chết chắc rồi, như thế này lão bản mà đến đây, nhìn thấy những vết thương trên người cô, nhìn thấy bộ dạng này của cô, không đem hắn chém thành tám mảnh mới là lạ!

Chuyện chết tiệt này rốt cuộc như thế nào lại phát sinh? Vì sao không ai ngăn cản để nó đừng xảy ra chứ? Chết tiệt!

“Trừ bỏ những vết thương bên ngoài, cô còn có chỗ nào không thoải mái không, Vu Hi?” hắn nhẵn mày, vẻ mặt quan tâm hỏi.

Tinh Vu Hi hơi giật mình nhìn hắn, có điểm bị thái độ quan tâm cùng thân thiết quá đáng của hắn dọa.

Những người khác, trừ bỏ quản lý nhân sự Dương Diệu Danh ra, đồng dạng cũng đều bị hoảng sợ, hơn nữa lộ ra biểu tình hoài nghi khó có thể tin.

“Không có.” cô do dự, lập tức hậu tri hậu giác phát hiện chính mình còn ngồi trên ghế, tựa hồ đối với cấp trên có điểm bất kính, cho nên vội vàng đứng lên, chân tay luống cuống hướng hắn nói lời cảm tạ. “Cám ơn tổng giám đốc quan tâm.”

“Cô ngồi, không quan hệ.” Trương Sùng vội vàng ngăn cản cô đứng dậy.

Cô vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn, tổng cảm thấy tổng giám đốc dường như có điểm kỳ quái.

Hiện trường không chỉ có cô cảm thấy kỳ quái, những người khác cũng là vẻ mặt tò mò cùng khó hiểu.

“Tổng giám đốc, xin hỏi ngài cùng Tinh Vu Hi là quan hệ thân thích sao?” Lí Vĩnh Trữ rốt cục nhịn không được lên tiếng hỏi. Nếu cô không nghe nhầm, trước khi tổng giám đốc tiến vào văn phòng, cô tựa hồ có nghe thấy quản lý nói cái gì mà đề cử linh tinh gì đó.

Trương Sùng cũng không trả lời câu hỏi của cô, chỉ quay đầu đối mọi người phân phó, “Nơi này không còn chuyện gì, mọi người có thể trở về cương vị công tác.”

“Tổng giám đốc, thứ cho tôi mạo muội, xin hỏi ngài tính xử phạt Tinh Vu Hi như thế nào?” Tina lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc chất vấn.

“Nếu ngài thiên vị cô ta, tôi nghĩ những người khác nhất định sẽ có ý kiến không đồng ý, cho nên thỉnh ngài đối với cô ta xử phạt công bằng.” Lí Vĩnh Trữ tiếp lời nói. Có người cũng bất bình giống mình, lá gan của cô cũng trở nên lớn hơn một chút.

Trương Sùng hơi hơi gờ lên khóe môi, tựa tiểu phi tiểu.

“Tina, Vĩnh Trữ, hai người các cô đừng nói lung tung” Dương Diệu Danh nhịn không được lên tiếng cảnh cáo các cô.

Tổng giám đốc của bọn họ thoát nhìn trẻ tuổi, bình thường lại luôn luôn tươi cười, bộ dáng giống như ba phải, nhưng chỉ những quản lý, từng cùng hắn mặt đối mặt mới biết chỗ đáng sợ của hắn. Người đàn ông này nổi giận lên bộ dáng lãnh khốc không khác gì ma quỷ.

“Vừa nãy nghe quản lý nói Tinh Vu Hi là được người đề cử vào, tôi còn tưởng chính mình nghe lầm, bắt quá xem tổng giám đốc đáng vẻ khẩn trương vừa rồi, tôi nghĩ tôi hẳn là không có nghe sai đi?” Lí Vĩnh Trữ không để ý tới quản lý nhân sự cảnh cáo, “Tổng giám đốc, tôi vẫn nghĩ Annade thi tuyển nhân sự là công chính nghiêm minh, tuyệt đối không có chuyện đi cửa sau phát sinh, không nghĩ tới ngài thân là tổng giám đốc lại đi đầu làm loại sự tình này, chẳng lẽ ngài không sợ có người hướng tổng công ty tố giác hành vi của mình sao?”

“Lí Vĩnh Trữ” Dương Diệu Danh lại lần nữa lên tiếng, lại bị Trương Sùng nâng tay ngăn cản.

“Cô tên Lí Vĩnh Trữ?” Trương Sùng chọn mi hỏi.

“Phải.” Lí Vĩnh Trữ nâng cằm lên, bộ dáng uy vũ bất khuất.

“Cô chính là giáo luyện của ba nữ hội viên đã động thủ đánh nhau cùng Tinh Vu Hi ?”

Không nghĩ tới tổng giám đốc lại biết được chuyện này, Lý Vĩnh Trữ cả người đột nhiên cứng đờ.

“Tổng giám đốc muốn nói cái gì, chẳng lẽ muốn tôi vì có liên quan như thế mà phải chịu trách nhiệm chuyện này sao?” cô ta thẳng lưng, thái độ vẫn cường ngạnh.

“Tôi chỉ là muốn nói ‘giấy không thể gói được lửa’, tôi sẽ cho người điều tra rõ chân tướng chuyện này.” Trương Sùng mỉm cười nói, ý cười trên mặt không đủ che đi ánh mắt sắc bén lạnh lùng.

Lí Vĩnh Trữ không nhịn được cả người phát run, nhưng cũng không muốn nhận thua như vậy, chính là cô còn chưa kịp nói cái gì, lại nghe tổng giám đốc lão hồ không phát uy lại bị cô tưởng lầm thành mèo bệnh mở miệng.

“Còn có,” Trương Sùng không nhanh không chậm bổ sung, “Vu Hi cũng không phải thân thích của tôi, cô ấy với tôi không hề có quan hệ. Nếu cứng rắn muốn nói có liên hệ gì, quan hệ của cô ấy và tôi cũng giống như các cô và tôi, cô ấy là...”

Hắn còn chưa nói xong, cửa phòng đột nhiên ‘phịch’ một tiếng, bị người dùng lực đẩy ra.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy Quan Hàm Tư mặt không có chút máu xuất hiện ở trước cửa.

“Quan?” Lí Vĩnh Trữ trừng mắt nhìn, ngạc nhiên lên tiếng.

“Quan tiên sinh?” Tina không tự giác đưa tay vuốt lại tóc.

Trương Sùng ánh mắt lợi hại đem hết chuyện này thu vào trong mắt. Nguyên lai là nam sắc chọc họa nha.

“Nơi này là văn phòng, không phải nhân viên không cho phép vào.” Dương Diệu Danh đứng gần cửa nhất nhú mày nói, ngăn cản hắn đi vào.

Nhưng Quan Hàm Tư ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt sốt ruột nhìn quanh phòng một chút, trước tìm được vị trí Trương Sùng, sau đó dựa vào ánh mắt Trương Sùng chỉ dẫn, thấy được người khiến cho hắn phải vượt ba cái đèn đỏ, lập kỷ lục đi từ nhà tới câu lạc bộ trong thời gian ngắn nhất.

Cô bị thương, bộ dáng thảm hại, làm cho hắn cả người chấn động, gương mặt nháy mắt trở nên tàn khốc lạnh như băng, giống như ác ma đến từ địa ngục.

Hắn tiến vào văn phòng, giống như đi vào chỗ không người.

“Đứng lại” Dương Diệu Danh muốn ngăn trở hắn, lại bị Trương Sùng gọi lại.

“Để cho anh ta tiến vào.”

“Nhưng là.....” Dương Diệu Danh khó hiểu nhìn về phía Trương Sùng, chỉ thấy Trương Sùng phất tay, hàm ý có chuyện gì để nói sau.

“Đều đi ra ngoài.” Trương Sùng hạ lệnh nói.

“Tổng giám đốc?”

“Đều đi ra ngoài.” Trương Sùng lại mệnh lệnh, thanh âm tràn ngập uy nghiêm.

Khuất phục dưới uy nghiêm của hắn, mọi người không tự chủ được bước ra bên ngoài, Dương Diệu Danh mang theo vẻ mặt nghi hoặc đi cuối cùng, không hiểu người đàn ông đột nhiên xuất hiện kia rốt cuộc là loại người nào.

Chỉ chốc lát sau, Trương Sùng cũng đi ra khỏi văn phòng, hơn nữa đóng cửa lại, lưu lại đôi tiểu oan gia kia ở bên trong.

“Tổng giám đốc, anh ta là?” Dương Diệu Danh nhịn không được đặt câu hỏi.

Trương Sùng mặt không chút thay đổi nhìn hần một cái, môi khê mở chỉ nói hai chữ:

“Lão bản.”

Dương Diệu Danh nghe vậy nhất thời hai mắt mở lớn, ngỡ người bị dọa đến nói không ra lời.

Tĩnh Vu Hi đột nhiên thấy Quan Hàm Tư xuất hiện ở ngoài cửa liền nhanh chóng cúi đầu, dường như làm như vậy có thể khiến cho mình ẩn thân.

Hần vì sao lại xuất hiện ở trong này?

Từ sau lần trước nháo ở phòng nghỉ, cô không hề thấy hần tại câu lạc bộ Annade nữa, hần hôm nay vì sao lại xuất hiện ở đây?

Đầu cô một mảnh hỗn loạn, chỉ có một chuyện rõ ràng, đó là cô tuyệt không muốn cho Quan Hàm Tư nhìn thấy bộ dáng chật vật hiện tại của mình.

Thấy giày của hần dừng ở trước mặt, cô biết hần đã tới trước mặt mình, nhưng ngay cả như vậy, cô cũng tuyệt đối sẽ không ngẩng đầu lên đối mặt hần.

Khi tổng giám đốc mở miệng nói “đều đi ra ngoài”, cô không chút do dự đứng lên muốn đi về phía ngoài cửa, nhưng hần duỗi tay, bàn tay cứng như sắt thép kiên định chế trụ cổ tay cô, làm cho cô hoàn toàn không thể động đậy.

Sau đó, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi người trong văn phòng, kể cả tổng giám đốc, đi hết ra bên ngoài, chỉ còn lại cô cùng hần.

Cửa bị đóng lại, văn phòng lập tức lâm vào không khí trầm mặc.

Tĩnh Vu Hi đứng thẳng bất động không nói lời nào cũng không động, mà Quan Hàm Tư cũng đang nín nhịn tức giận không mở miệng, bởi vì hần sợ mình vừa mở miệng sẽ không ngăn được hần rít gào rống giận.

Cô rất cuộc đang làm cái quỷ gì, tâm tình không tốt muốn tìm người phát tiết tức giận thì tìm hần nha, cô không nên đem chính mình biến thành như vậy, khiến hần sợ tới mức kinh hồn táng đảm mới cam tâm sao?

Hần đời trước nhất định là thiếu cô rất nhiều, rất nhiều, đời này mới phải chịu cô tra tấn.

Cô rõ ràng thích hần, rõ ràng yêu hần, lại mặc danh kỳ diệu đem hần giao cho chị gái mình, rõ ràng là muốn chọc cho hần giận dữ mà chết.

Cô thích trò chơi nhảm chán đó, hần liền cùng cô chơi, ai ngờ cô lại vì thế tức giận đến không để ý tới hần, cho dù mặt đối mặt cũng làm như không thấy, làm cho hần tức giận đến mức không thể không kêu chính mình phải bảo trì khoảng cách cùng cô, miễn cho nhất thời xúc động không nhịn được bóp chết cô.

Nhưng ai biết cho dù hần tránh cô, cô vẫn có biện pháp khiến cho hần tức giận đến nổi trợn lồi đình.

Đánh nhau?

“Đầu của cô rất cuộc chứa cái gì vậy?” hần đột nhiên đánh vỡ trầm mặc, bật ra thanh âm giận dữ hỏi.

Tĩnh Vu Hi trong lòng cả kinh, lại như trước không nói một câu.

“Cùng người khác đánh nhau? Cô cho là người mấy tuổi? Ba tuổi hay là năm tuổi?” hần dùng lực lỗ măng kéo tay cô, trừng mắt nhìn cô trào phúng nói: “Hay là cô nghĩ mình là nữ siêu nhân đánh không chết? Lấy một đầu ba? Cô lợi hại như vậy vì sao không lấy một địch trăm đi, nói không chừng ngày mai còn có thể đăng báo, sẽ có phóng viên đến phỏng vấn cô, sau đó khiến cô một đêm thành danh.”

“Anh nói đủ chưa?” rốt cuộc chịu không nổi hần châm chọc khiêu khích, cô đột nhiên ngẩng đầu lạnh giọng ngắt lời hần, “Anh cho là anh là ai? Dựa vào cái gì quẫn tôi, muốn làm cái gì? Tôi muốn đánh nhau liền đánh nhau, liên quan gì tới anh? Anh lấy tư cách anh rể đến giáo huấn tôi sao, có cần tôi nhắc nhở anh? Chị gái tôi còn chưa có gả cho anh!”

Quan Hàm Tư bị cô nói tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt tuần tú phiếm hồng.

Hắn nắm chặt quyền đầu, bộ ngực kịch liệt phập phồng, cố gắng khắc chế nỗi tức giận, để ngăn chính mình không động thủ đánh cô.

“Cho dù chị cô còn chưa có gả cho tôi, tôi cũng có cũng đủ quyền quản cô.” hắn trừng mắt nhìn cô cắn răng thốt ra.

“Dựa vào cái gì?” cô cười lạnh.

“Chỉ bằng tôi là lão bản nơi này.”

Tĩnh Vu Hi mở trừng mắt nhìn hắn, gương mặt dần dần rút đi huyết sắc.

Cho nên tổng giám đốc mới có thể đối cô đặc biệt quan tâm?

Cho nên quản lý mới có thể nói nên suy nghĩ vì người đề cử cô vào làm?

Cho nên cô căn bản là không phải bằng thực lực của chính mình thi được vào Annade, mà là dựa vào đi cửa sau mới được trúng tuyển?

Không, loại sự tình này căn bản là không có khả năng phát sinh, hắn rõ ràng còn không đến ba mươi tuổi, tuổi trẻ không giống như một lão bản, hơn nữa Quan Hàm Tư nói mình là người viết phần mềm máy tính, cô cũng tận mắt nhìn thấy hắn ngồi trước máy tính đánh thứ trình tự ngôn ngữ mà cô xem không hiểu, hắn làm sao có thể là lão bản Annade?

“Anh nói cho tôi biết anh làm tư tấn nghiệp.” cô thì thào nói.

“Tôi chỉ nói tôi viết phần mềm, chưa nói là tôi làm tư tấn nghiệp.”

Cô hồi tưởng một chút, dường như thật sự là như vậy.

Cô lần đầu tiên đi vào nhà hắn, cũng chính là ngày thu được thư trúng tuyển của Annade, hắn đang ngồi ở trước bàn máy tính bận rộn, cô hỏi hắn đang làm cái gì, hắn chỉ nói hắn viết phần mềm.

Nhưng khi cô giới thiệu hắn với Vu Hiểu, nói hắn làm tư tấn nghiệp, hắn cũng không phản bác, không phải sao?

Không, hắn không phải không phản bác, mà là cô vội vã rời đi, căn bản là không cho hắn có thời gian sửa đúng hiểu lầm của cô.

Nói như vậy hắn thật sự là lão bản nơi này, là nhân vật truyền kỳ cô ngưỡng mộ đã lâu?

Rốt cục nhìn thấy thần tượng của mình, nhưng cô một chút cũng không cảm thấy hưng phấn, chỉ có cảm giác phẫn hận vì bị trêu chọc cùng khuất nhục mà thôi.

“Anh liền như vậy xem thường tôi, cho rằng tôi không có biện pháp dựa vào chính thực lực của mình thi được vào nơi này?” cô nhìn hắn, ẩn nhẫn lửa giận, đối hắn lạnh giọng chất vấn.

Lấy không khí gương cung bạt kiếm hiện tại giữa hai người bọn họ, mặc kệ hắn nói cái gì đều tuyệt đối sẽ bị cô xuyên tạc, cho nên Quan Hàm Tư chính là tức giận trừng mắt nhìn cô, lựa chọn trầm mặc không nói.

Nhưng hắn trầm mặc không nói lại làm cho Tĩnh Vu Hi nghĩ hắn cam chịu, cho nên càng thêm tức giận, cô không nói hai lời liền đi nhanh về phía cửa.

“Cô muốn đi đâu?” hắn phút chốc đem cô giữ chặt.

“Đừng đụng vào tôi!” cô giống như bị cái gì bắn đụng vào, dùng sức đẩy tay hắn ra.

Hắn cắn răng, giận không thể át trừng mắt nhìn cô.

“Cô là có ý tứ gì?”

Tĩnh Vu Hi lạnh lùng nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Tôi sẽ bồi thường.”

“Bồi thường?” hắn căn bản không biết cô đang nói cái chuyện ma quỷ gì.

“Đối với tổn thất do hành vi của tôi tạo thành với quý công ty, tôi sẽ bồi thường. Anh xác định số tiền, sau đó nói cho tôi biết.” cô nói xong lại lần nữa đi về phía cửa, nhưng cũng lại bị hắn giữ chặt.

Cô dùng sức cổ rút tay mình trở về, nhưng lần này hấn cũng không dễ dàng buông tay.

“Buông tay!” cô lạnh giọng mệnh lệnh.

Quan Hàm Tư thái dương gân xanh ần ần co rúm. Cô thật sự biết cách khiến hấn tức giận!

Bồi thường tổn thất?

“Nói được như vậy, cô có tiền có thể đưa tôi sao?” thịnh nộ làm cho hấn nhin không được trào phúng lên tiếng.

Cô cả người cứng đờ, ánh mắt ôm nổi hận nhìn hấn.

“Không có tiền tôi sẽ đi mượn, anh không cần lo lắng không thể thu được tiền.”

“Nếu cô không mượn được? Bồi thường tổn thất thương nghiệp cũng không phải một số tiền nhỏ,nói mượn là mượn được.”

“Mượn không được tôi sẽ bán thân, như vậy anh vừa lòng sao?” cô đã tức giận tới mức nói không suy nghĩ.

Quan Hàm Tư trong nháy mắt trở nên âm trầm dọa người, hấn nhìn cô chăm chăm, như là muốn đem cô bóp chết.

“Cô có can đảm nói lại lần nữa xem.”

“Nói cái gì? Mượn không được tôi sẽ bán thân sao?” Tĩnh Vu Hi châm chọc cười lạnh, “Đừng lo lắng, lấy tư sắc của tôi như vậy, cũng không phải là không thể bán được.”

Hấn mân nhanh cánh môi, khóe mắt run rẩy, hai mắt bốc hỏa. Cô gái này chẳng lẽ muốn chọc cho hấn tức đến hộc máu mới cam tâm sao?

“Nếu cô thật sự muốn bán thân, vậy bán cho tôi đi.” hấn oán hận thốt ra.

Cô cũng không nhúc nhích, mặt không có chút máu trừng mắt nhìn hấn.

Hấn cũng không cam yếu thể nhìn lại cô, gương mặt cứng ngắc như đá.

“Bán cho anh?” cô bỗng nhiên cười nói, thanh âm khàn khàn, lạnh lùng tràn ngập hận ý, “Cho dù đàn ông toàn thế giới đều chết sạch, tôi cũng sẽ không đem chính mình bán cho tên hỗn đản như anh.” nói xong, cô dùng sức rút tay về, thẳng lưng xoay người rời đi.

Lúc này, hấn không tiếp tục ngăn cản cô.

Cô vừa bước ra khỏi cửa Annade, nước mắt tuôn rơi, như thế nào cũng không ngừng được.

Tĩnh Vu Hi thương tâm muốn chết đem nước mắt trên mặt lau đi, nhưng như thế nào cũng không ngăn được đau lòng.

Hấn thế nhưng lại coi cô như kỹ nữ, muốn cô đem chính mình bán cho hấn. Hấn làm sao có thể đối với cô như vậy, làm sao có thể?

Hấn không thương cô không có nghĩa là hấn có thể xem thường cô.

Hấn không thương cô không có nghĩa là hấn có thể vũ nhục cô.

Hấn không thương cô không có nghĩa là hấn có thể thương tổn cô như vậy, làm cho cô vô cùng đau đớn, đau xót muốn chết.

Mờ mịt đi về phía trước, thẳng đến khi sắc trời hôn ám, đèn rực rỡ lên, ven đường quán ăn buôn bán, tụ tập không ít người, một trận lại một trận mùi bay tới chóp mũi nàng, cô mới đột nhiên nhớ tới mình buổi tối còn phải tới “Nhất Gia Tiểu Điểm” làm công.

Hiện tại là mấy giờ?

Cô nhất định đến muộn,chị không biết có ở trong điểm không? Nếu có, nhất định sẽ thực lo lắng cho cô, cô phải gọi điện báo cho chị biết mình bình an mới được. Di động.....

Di động của cô đâu?

Đúng rồi, di động của cô ở trong túi, túi của cô để trong xe, mà xe của cô vẫn còn ở bãi đỗ xe của Annade.

Cô rời đi nơi đó, như thế nào lại quên không đi xe?

Không muốn tiếp xúc với những nơi có thể gặp hấn, nhưng mà cô không thể không cần xe, nhà trọ tám lâu đang ở cũng không thể không quay về, còn có chị cô..... Cô sao có thể vì rời xa hấn, rời xa thống khổ, mà không cần chị mình được?

Cho nên cô phải về Annade lấy xe, cô cũng phải về nhà trọ, càng không thể không cần chị mình, cô chỉ có thể tiếp tục đau lòng.

Bất quá đau lòng một thời gian, hấn là sẽ chết lặng, chết lặng rồi, hấn là sẽ không có cảm giác đi?

Cô chỉ cần đợi cho nó chết lặng là được, chỉ cần đợi cho cảm giác biến mất là được.

Tĩnh Vu Hi khước miệng nhẹ nhàng giờ lên, nhưng nụ cười chưa hình thành lại biến mất.

Cô ngẩng đầu nhìn bốn phía chung quanh, chỉ cảm thấy hết thấy đều xa lạ.

Nơi này là Đài Bắc, là thành thị cô quen thuộc, cũng là địa phương cô trưởng thành từ nhỏ đến lớn.

Nhưng vì sao cô vẫn cảm thấy cô đơn cùng tịch mịch?

Trong lòng vẫn là trống rỗng.....

7. Chương 07

Trở lại bãi đỗ xe, Tĩnh Vu Hi lấy di động từ trong túi ra, lại phát hiện có mười hai cuộc gọi nhỡ.

Cô kiểm tra, trong mười hai cuộc gọi, Trần Gia Quân chiếm tám cuộc, hai cuộc là điện thoại nhà gọi, hai cuộc còn lại là chị Khúc Thiển gọi.

Cô hơi giật mình nhìn ba chữ Trần Gia Quân, không rõ Gia Quân gọi nhiều như vậy là vì sao? Suy nghĩ một lúc lâu, không khỏi lòng chua xót mím môi cánh hoa.

Mặc kệ Gia Quân vì chuyện gì mà vội vã tìm nàng, cũng không trọng yếu, bởi vì các nàng đã tuyệt giao.

Nhưng như thế, cô vẫn nhịn không được đoán xem Gia Quân có phải muốn cùng mình hòa hảo hay không, hay là lại cùng tên Lâm Danh kia cãi nhau, muốn tìm cô tố khổ, oán giận, muốn cô cùng mắng tên hỗn đản đó, cuối cùng lại cùng tên hỗn đản đó hòa hảo, vòng đi vòng lại, đem lời khuyên bảo của cô trở thành gió bên tai?

Nhưng cô biết, khả năng sau chiếm 90%.

Đây là khuyết điểm của Gia Quân, cô đã nhận thức quá rõ.

Lại trừng mắt nhìn cái tên trên di động một lát, cô khế cắn môi dưới do dự một chút, quyết định đưa tay ấn bỏ qua. Cô không bao giờ muốn vì chuyện hợp rồi lại tan, tan rồi lại hợp lặp đi lặp lại kia làm cho phiền lòng nữa.

Được rồi, trước điện thoại cho chị Khúc Thiển, nói hôm nay cô có việc cho nên không qua được.

Chấm dứt cùng Khúc Thiển trò chuyện, Tĩnh Vu Hi lại gọi điện về nhà, nhưng không có người tiếp nghe.

Cô nhú mảy, đang suy nghĩ xem chị mình sẽ đi chỗ nào, không nghĩ tới di động trên tay lại đột nhiên vang lên, dọa cô nhảy dựng.

Số điện thoại cô chưa bao giờ gặp qua, cô chần chờ một chút mới ấn chọn nghe.

“Alo?”

“Xin hỏi cô là Tỉnh Vu Hi tiểu thư sao?”

Thanh âm đối phương xa lạ mà khách sáo làm cho cô ngây ra một chút, nhin không được đề phòng.

“Chính là tôi, xin hỏi anh là.....”

“Tôi là người của cục cảnh sát.”

“Cục cảnh sát?” cô ngạc nhiên lặp lại, căn bản không nghĩ tới mình sẽ nghe thấy ba chữ này.

“Phải. Xin hỏi cô có biết Trần Gia Quân hay không?”

“Gia Quân?”

“Phải.”

“Xin hỏi có chuyện gì sao?” cô khó hiểu hỏi.

“Trần Gia Quân nửa giờ trước từ tầng mười chung cư nhảy lầu tự sát, tử vong tại chỗ. Chúng tôi từ di động của cô ấy phát hiện trước khi cô ấy tự sát liên tục gọi tám cuộc nói cho cô, cho nên muốn mời cô hỗ trợ giải quyết vụ án, không biết cô hiện tại có thể tới đây một chuyến không?”

Cô thoáng chốc mặt không có chút máu, đầu lại trống rỗng, sau khi nghe thấy tám chữ “nhảy lầu tự sát, tử vong tại chỗ”, cái gì cũng nghe không thấy.

Gia Quân nhảy lầu tự sát?

Gia Quân tử vong tại chỗ?

Gia Quân cô ấy..... Đã chết?

Cô ấy đã chết? Làm sao có thể?!

“Tỉnh Vu Hi tiểu thư, cô còn nghe không? Tỉnh tiểu thư?” cô trầm mặc làm cho viên cảnh sát ở bên đầu kia không khỏi lên tiếng.

“Tôi không tin, tôi không tin Gia Quân đã chết, tôi không tin.” cô lão đảo lui lại mấy bước, thì thào lắc đầu nói.

“Tôi thực có lỗi khi phải báo cho cô biết tin tức này.” đối phương có kinh nghiệm đáp lại, “Xin hỏi cô hiện tại có thể lập tức tới đây một chuyến không?”

“Cô ấy ở nơi nào?” Tỉnh Vu Hi kiên cường đứng lên, hiện tại cô không thể bối rối, “Nói cho tôi biết cô ấy ở đâu ở nhà hay bệnh viện, nói cho tôi biết cô ấy hiện tại ở nơi nào?”

Chưa tận mắt nhìn thấy thi thể Gia Quân, cô tuyệt không tin Gia Quân đã chết, tuyệt không tin tưởng!

“Xin hỏi cô xác định đây là di thể Trần Gia Quân sao?”

“Phải, là cô ấy.”

“Xin hỏi lần cuối cùng hai người gặp mặt là khi nào?”

“Tôi cùng cô ấy đã nửa tháng không liên lạc.”

“Vì sao?”

“Bởi vì cãi nhau.”

“Vì điều tra vụ án, phiền nói cho chúng tôi biết nguyên nhân vì sao?”

“Vì bạn trai của cô ấy.”

“Xin cho biết chúng tôi biết tình hình.”

“Bởi vì tôi không thích hấn.....”

Từ sau khi thấy thi thể Trần Gia Quân, Tỉnh Vu Hi vẫn ở trạng thái đờ đẫn, khi đối mặt cảnh sát hỏi, cũng là ngốc lảng không chút biểu tình.

Cô không khóc, không hề rơi một giọt nước mắt. Bởi vì hôm nay cô đã khóc quá nhiều, thật sự không có bao nhiêu nước mắt rơi vì một người hèn hạ tự kết liễu sinh mệnh của chính mình.

Cô tuyệt đối sẽ không vì Gia Quân mà khóc, tuyệt đối sẽ không vì Gia Quân rớt xuống một giọt nước mắt thương tâm, tuyệt không!

Cô có thể không khóc, nhưng không thể ngăn chặn cảm giác bi thương một lần lại một lần bài sơn đảo hải đánh về phái mình.

Cô cảm thấy thật là khó chịu, cảm thấy không khí bốn phía đột nhiên trở nên vô cùng loãng, làm cho cô có cảm giác không thể hô hấp. Cô cảm thấy đầu có chút choáng váng, cảm thấy thân thể tựa hồ đang lay động, thậm chí có chút đứng không vững.

“Tỉnh tiểu thư, cô không sao chứ? Muốn ngồi xuống hay không?”

Viên cảnh sát phụ trách ghi chép đột nhiên quắc trợn cánh tay Tỉnh Vu Hi, dìu cô ngồi xuống ghế tựa ở hành lang bệnh viện.

“Thực xin lỗi, từ giữa trưa tới giờ tôi không ăn cơm, cho nên mới như vậy.” cô hít sâu một hơi, mặt không có chút máu suy yếu giải thích.

“Không có gì. Cô cần cái gì không? Tôi có thể gọi người đi mua giúp cô.”

“Có thể cho tôi một ly cà phê không?” cô do dự nói.

Viên cảnh sát gật gật đầu, xoay người tìm đồng sự giúp cô đi mua đồ uống, rồi trở về.

“Cô nghỉ ngơi một lát trước đi.”

Tỉnh Vu Hi cảm kích nhìn viên cảnh sát. “Xin hỏi tôi có thể gọi điện thoại không?”

Anh ta nhìn cô gật gật đầu, còn cố ý tránh ra cho cô gọi điện thoại.

Cô gọi điện về nhà, trong nhà vẫn không có người như trước.

Chị đi đâu vậy? Cô cần chị ấy.

Tuy rằng ngồi trên ghế cô đã không còn cảm giác lay động, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu, vẫn cảm thấy khó thở, đầu óc choáng váng.

Tỉnh Vu Hi cảm thấy mình tựa hồ có khả năng té xỉu bất cứ lúc nào, cô không muốn mình té xỉu khi bên cạnh không có một người quen nào. Cô kinh ngạc tìm danh bạ điện thoại.

Chị gái không ở nhà, chị Khúc Thiển, chị Vu Hàn cùng Lưu Dư lại đều có gia đình của chính mình phải chiếu cố, cô không thể làm phiền các chị ấy. Cô vẫn nghĩ mình có rất nhiều bạn bè, nhưng mà những người có thể dựa vào, lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Ba chữ Quan Hàm Từ đột nhiên xuất hiện ở giữa màn hình điện thoại trên tay cô, làm cho cô nháy mắt định chỉ động tác ấn phím, hơi giật mình nhìn nó ngẩn người.

Tâm vẫn là rất đau, cảm giác còn chưa chết lặng, hơn nữa cô vẫn muốn gặp hấn, vẫn khát vọng hấn có thể ở bên người cùng cô đối mặt tất cả chuyện này.

Do dự nhìn cái tên đó thật lâu, cô rốt cục ngăn không được khát vọng của chính mình ấn phím, gọi cho hấn.

“Vu Hi!”

Nghe thấy tiếng chị gái, Tĩnh Vu Hi mờ mịt từ trên hàng ghế dài ở hành lang ngẩng đầu lên, không xác định có phải mình nghe nhầm hay không, nếu không, làm sao có thể ở trước nhà xác của bệnh viện nghe thấy thanh âm của chị mình?

Nhìn rõ ràng thân ảnh đang chạy về phía mình, trong nháy mắt cô ngay cả sức lực để hoài nghi cũng không có.

Đúng là chị, làm sao chị cô lại tới nơi này? Là ai thông báo cho Vu Hiểu? Cô chỉ gọi cho Quan Hàm Tư mà thôi nha, vì sao chị cô...

Quan Hàm Tư?

Đúng rồi, cô sao có thể quên hẳn hiện tại là bạn trai của chị cô được? Minh thông báo cho hẳn,hẳn sẽ nói cho chị, đây là chuyện bình thường, tuyệt không kỳ quái.

Nhưng cô không hiểu là, vì sao cô không tìm thấy Vu Hiểu, mà hẳn lại tìm được ?

“Vu Hi.” Tĩnh Vu Hiểu đứng ở trước mặt cô nhẹ gọi cô một tiếng, lập tức về mặt khổ sở ôm lấy cô đang ngồi trên ghế, thương tâm khóc lên, “Ông trời, sao lại lại phát sinh sự tình này?”

Cô không biết, nhưng nó đã xảy ra.

Cùng người đánh nhau, bị hẳn vũ nhục, đã mất việc còn mắc nợ, sau đó là Gia Quân tự sát.

Hôm nay là thứ Sáu ngày mười ba sao? Hay là ngày Cá tháng Tư?

Cô không biết vì sao lại xảy ra chuyện này, có lẽ tất cả chỉ là một cơn ác mộng !

“Được rồi, chị, đừng khóc, nếu chuyện đã phát sinh, chúng ta cũng chỉ có thể chấp nhận. Đừng khóc, được không?” Tĩnh Vu Hi vỗ nhẹ lưng chị gái trấn an.

Tĩnh Vu Hiểu mặt đầm lệ từ bên gáy cô ngẩng đầu lên, hấp cái mũi hoài nghi nhìn cô.

“Vu Hi, em có khỏe không?” Vu Hiểu cẩn thận hỏi, tổng cảm thấy Vu Hi hiện tại hẳn là sẽ rất khó chịu, rất khó vượt qua mới đứng, nhưng cô lại về mặt bình tĩnh, trên mặt không thấy một tia nước mắt.

“Em? Tốt lắm nha.” cô bình tĩnh nói, “Làm sao chị lại đến đây?”

“Quan Hàm Tư đưa chị đến.” Tĩnh Vu Hiểu xoa xoa nước mắt, vẫn thấp giọng khóc nức nở, “Hắn đi đỗ xe, muốn chị lại đây trước.”

“Chị đi đâu vậy?”

“Sao?”

“Em gọi điện thoại về nhà, nhưng không có người nghe.”

“À! Chị cùng Quan Hàm Tư ra ngoài ăn cơm.”

Cho nên chị ấy mới có thể nhận được tin tức nhanh như vậy, mới có thể tới nhanh như vậy.

Bữa tối hẹn hò? Cô nên nghĩ đến từ trước, lại càng không nên cảm thấy ngoài ý muốn. Cô chờ đợi nghĩ, phát hiện cảm giác đau lòng dường như càng lúc càng nhẹ.

“Thực xin lỗi, đã làm phiền hai người.” Tĩnh Vu Hi nói nhỏ.

“Em đang nói cái gì ngốc vậy, đã xảy ra chuyện này,em đương nhiên phải nói cho chị, rốt cuộc là xảy ra như thế nào?”

“Khi cảnh sát gọi điện cho em, Gia Quân cũng đã chết.” cô bình tĩnh kể lại, “Bọn họ tìm được di thư ở nhà cô ấy, di thư viết cô ấy hối hận đã không nghe em khuyên bảo, hối hận đã yêu thương một kẻ như Lâm Danh, cô ấy hận chính mình liên tục bị lừa gạt, bị thương tổn, lại cứ liên tục tha thứ cho hắn, không rời xa hắn. Cô ấy nói cô ấy rất thống khổ, không ai quan tâm tới cô ấy, còn nói cô ấy muốn chết.”

“Tại sao có thể như vậy?” Tĩnh Vu Hiểu nhìn không được khóc ra tiếng.

“Cô ấy nhảy xuống từ tầng mười chung cư, chết tại chỗ. Cảnh sát nói những người chứng kiến ở hiện trường nói cô ấy nhảy lầu không chút do dự, đứng trên rào chắn rồi nhảy xuống, làm cho người ta ngay cả muốn cứu cô ấy cũng không có cơ hội. Khi cô ấy chết, hai mắt vẫn mở...”

“Không cần nói, Vu Hi, ô..... Không cần nói.” Tỉnh Vu Hiểu khóc ngăn cản cô tiếp tục nói tiếp.

“Thực xin lỗi, em không nên nói chuyện này với chị.”

“Vu Hi” Tỉnh Vu Hiểu đau thương nhìn gương mặt tái nhợt của cô, ám ách khóc hô, “Em vì sao không khóc? Vì sao còn có thể bình tĩnh nói cho chị chuyện đó như thế?”

“Em không biết.” Tỉnh Vu Hi bình tĩnh trả lời, “Có lẽ em trời sinh chính là người ích kỷ lạnh lùng rồi!”

“Em không phải như vậy, em là bị sợ hãi mới có thể như vậy.” Tỉnh Vu Hiểu khóc ôm lấy cô, “Không có gì, chị khóc giúp em, ô..... Chị khóc giúp em là được rồi, ô.....”

Cô tựa đầu dựa vào Tỉnh Vu Hiểu, một mỗi nhắm mắt lại, thì thào nói: “Ngốc nghếch.” bà chị ngốc nghếch của cô.

Hành lang dài bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, từ xa đến gần hướng về phía các cô.

Cô mở hai mắt nhìn về phía người tới.

“Cám ơn anh đã đưa chị tôi đến.” cô đỡ đỡ mở miệng hướng hân nói lời cảm tạ.

Quan Hàm Tư nheo lại hai mắt, trong lòng đột nhiên dâng lên một chút bất an, bất an lại rất nhanh lớn lên.

“Cô có khỏe không?” hân nhìn cô không chuyển mắt, có chút lo lắng hỏi.

Tỉnh Vu Hi nhẹ giọng. “Ngượng ngùng khiến anh phải đi một chuyến này, nếu tôi biết chị tôi lúc ấy đang ở bên cạnh anh, tôi sẽ nhờ anh đưa điện thoại cho chị ấy nghe, như vậy sẽ không phiền toái đến anh.” cô ấy náy đỏ hân nói.

Quan Hàm Tư vẻ mặt không ủng hộ, đôi môi mân thành vẫn tuyến, đường cong ở cằm có vẻ kiên cường mà vô tình.

“Cô không cần khách khí với tôi như vậy, chuyện của Vu Hiểu chính là chuyện của tôi, cho dù cô chỉ nói cho cô ấy, tôi cũng sẽ đến cùng cô ấy.” hân vừa nói vừa nhìn chăm chăm Tỉnh Vu Hi như là chờ mong cô sẽ có phản ứng gì.

Cô lại lần nữa đối hân nhẹ cười, trừ bỏ vẻ tái nhợt, không còn một tia phản ứng gì khác.

“Được rồi, chị, đừng nữa khóc. Chị khóc như vậy xấu, sẽ dọa anh Quan chạy đó.” cô cúi đầu, vừa ôn nhu thay chị mình lau đi nước mắt trên mặt, vừa bình tĩnh nói.

Anh Quan?

Hân nháy mắt cắn chặt hàm răng, hai mắt lửa giận cuồn cuộn nhiên mà tỏa sáng.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không mới như vậy đã bị dọa chạy, bởi vì tôi đối với Vu Hiểu là thật sự.” hân nửa thật nửa giả nói.

Cô vẫn như cũ không có phản ứng với hân, lại khẽ gật đầu. “Như vậy tôi an tâm.” liền giúp đỡ chị gái vẫn đang khóc thút thút đứng lên.

“Chị, hai người đi về trước đi.”

“Chúng ta đi về trước? Vậy còn em?” Tỉnh Vu Hiểu lo lắng hỏi.

“Em chờ người nhà của Gia Quân đến mới trở về.” thái độ của cô bình tĩnh vô ba.

“Nhưng ba mẹ Gia Quân không phải đều ở đại lục sao?” Tỉnh Vu Hiểu khó hiểu nhìn cô.

“Cảnh sát đã thông tri bọn họ chuyện này, cho nên bọn họ hẳn là đang trên đường tới đây.”

“Nhưng cho dù đang ở trên đường, bọn họ nhanh nhất cũng phải tới buổi chiều hoặc buổi tối ngày mai mới có thể tới? Em muốn ở chỗ này chờ đến khi bọn họ đến mới thôi?”

“Gia Quân luôn luôn không thích ở nơi xa lạ, cho nên em muốn lưu lại cùng cô ấy.”

“Vu Hi.....” mới ngừng lệ lại rút xuống, Tĩnh Vu Hiểu khóc ôm chặt cô.

“Chị,sao lại khóc?” cô vỗ vỗ Vu Hiểu, ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

“Bởi vì em không khóc, cho nên chị mới giúp em khóc.” Tĩnh Vu Hiểu khóc thút thít nghẹn lại tỏ vẻ.

“Ngốc quá.” cô lại vỗ vỗ lưng chị, sau đó mới buông chị mình ra, quay đầu nhìn về phía Quan Hàm Tư.
“Anh Quan, bà chị thích khóc này của tôi liền phiền toái anh chiếu cố.”

Nói xong, cô đem Tĩnh Vu Hiểu đẩy đến bên người hấn, sau đó nói. “Lái xe cẩn thận.”

Hấn không biết chính mình lúc này nên làm thế nào, một đôi mắt cơ hồ muốn toát ra lửa. Nhưng trừ bỏ lửa giận, đáy mắt hấn còn nồng đậm lo lắng cùng bất an.

Tĩnh Vu Hi bộ dáng rất kỳ quái, bình tĩnh hơi quá đáng, giống oa nhi đầu gối, không chút tình cảm.

Cô rốt cuộc làm sao vậy?

“Chị không muốn trở về, chị muốn lưu lại cùng em, Vu Hi.” Tĩnh Vu Hiểu dùng sức lắc đầu, không chịu để cô lại một mình.

“Chị, nghe em đi về trước được không?”

“Nhưng là...”

“Đến, Vu Hiểu, anh đưa em về trước.” Quan Hàm Tư đột nhiên mở miệng.

“Nhưng là...” Tĩnh Vu Hiểu ngẩng đầu nhìn phía hấn.

‘Yên tâm. Tôi sẽ lưu lại cùng cô ấy.’ Hấn dùng ánh mắt kiên nghị hướng Tĩnh Vu Hiểu không tiếng động truyền lại tin tức.

Hấn muốn làm rõ ràng, Tĩnh Vu Hi đến tốt cùng là làm sao vậy, vì sao phải cố nín nhịn cảm xúc của mình? Muốn khóc liền khóc, muốn tức giận thì tức giận, muốn thét chói tai ,muốn rống giận cũng sẽ không có người nào ngăn cản cô, cô đến tốt cùng là làm sao vậy?

Tĩnh Vu Hiểu lẳng lẳng nhìn hấn trong chốc lát, mới gật gật đầu đáp ứng.

“Được,chị về nhà trước.” cô quay đầu đối Tĩnh Vu Hi nói, “Em không cần quá khó khăn , không cần nghĩ nhiều, biết không?”

“Em biết.” cô đối Vu Hiểu gật gật đầu, “Trên đường cẩn thận.”

Tĩnh Vu Hiểu nhịn không được lại đưa tay ôm cô một chút, sau đó mới xoay người cùng Quan Hàm Tư rời đi, đảo mắt liền biến mất cuối hành lang.

Nhìn theo bọn họ rời đi, cô suy sụp ngồi yên ở ghế, không để ý thời gian trôi qua, chỉ cảm thấy bốn phía một mảnh trầm tĩnh, có loại cảm giác như đang ở một thế giới quỷ dị khác.

Lòng của cô đã không đau, bi ai dày đặc cơ hồ ép cô không thở nổi tựa hồ cũng đã không còn, hiện tại cô cảm giác thực bình tĩnh, cũng thực im lặng.

Thế giới im lặng, không gian trầm mặc, tâm tình bình tĩnh. Gia Quân hiện tại cảm nhận được, có phải hay không chính là loại an tường không hề áp lực này? Nếu đúng vậy, Gia Quân thật sự quá ngốc, bởi vì cảm giác thoải mái này,cũng không phải chỉ có tự sát mới đạt được.

“Thật sự là ngu ngốc.” cô thì thào tự nói.

“Xác thực cô ta thực ngốc.” bên người đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm trầm thấp.

Cô sửng sốt một chút, mờ mịt ngẩng đầu lên, chỉ thấy Quan Hàm Tư đang đứng trước mặt mình.

Hấn như thế nào đã trở lại? Trở về lúc nào, tại sao cô không nghe thấy thanh âm gì?

“Là quên cái gì sao?” Tĩnh Vu Hi đứng lên hỏi.

Hắn trầm mặc nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, anh Quan?”

Hắn không chớp mắt lấy một cái, nhìn chăm chăm cô, trầm giọng hỏi: “Cô muốn diễn trò tới khi nào?”

“Diễn cái gì?” cô khó hiểu.

“Chị cô hiện tại đã không còn ở nơi này, cô không cần phải kêu tôi là anh Quan như vậy, cô hẳn là hận tôi tận xương, căn bản là không muốn nhìn thấy tôi đi?” hắn muốn cho cô phát tiết tức giận, nhưng cô lại vẫn như cũ, mặt không chút thay đổi, bình tĩnh giống như hồ nước trên núi cao không gợn sóng.

“Kia đều đã là chuyện quá khứ.” cô trầm mặc một chút, cảm xúc vững vàng đáp lại, “Hơn nữa anh hiện tại đã cùng chị tôi kết giao, cho nên tôi hẳn là nên gọi anh một tiếng anh Quan.”

“Tôi nói không cần đóng kịch nữa.” Quan Hàm Tư cắn nhanh hàm răng, tiếng nói có chút nặng nề hơn.

“Anh Quan, mặc kệ lúc trước chúng ta phát sinh chuyện gì, với tôi mà nói đều đã qua đi, tôi hy vọng anh cũng có thể quên nó đi.” ngữ điệu của cô bình tĩnh vô ba, tựa như đang nói về chuyện của người khác.

“Cô muốn tôi quên cái gì?”

Tĩnh Vu Hi hơi hơi ngẩn ra, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Thực xin lỗi, anh không cần hiểu lầm, tôi nói quên đi cũng không bao gồm chuyện buổi chiều tôi làm tổn hại danh dự công ty anh, chuyện kia tôi sẽ phụ trách, chẳng qua khả năng sẽ cần chút thời gian, bởi vì tôi trên người không có nhiều tiền! Chuyện này có thể muốn anh thông cảm một chút.” cô không nhanh không chậm trả lời.

“Cô không phải nói cô sẽ bán thân sao?”

“Kia chỉ là nhất thời tức giận mà nói ra, tôi căn bản không có khả năng làm được chuyện đó, hơn nữa tôi cũng không thể làm cho chị tôi lo lắng.” cô vẫn là mặt không chút thay đổi.

“Tôi mua cô là được, tôi tuyệt đối sẽ không cho chị của cô biết.”

“Tôi biết đó là một trò vui đùa, bắt quá vãn đừng để cho chị ấy nghe thấy thì tốt hơn.”

Phản ứng bình tĩnh của cô làm cho Quan Hàm Tư nhìn không được bạo phát, hắn đột nhiên quặc trụ cả vai của cô, sau đó giống như phát cuồng lay cô.

“Em rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” hắn cuồng nộ hỏi, “Em hẳn là phải cảm thấy tức giận, cảm thấy phẫn giận, thậm chí cảm thấy bị vũ nhục, vì sao còn có thể bình tĩnh, mặt không chút thay đổi nói chuyện với tôi, em rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Anh Quan, nơi này là bệnh viện, anh lớn tiếng như vậy sẽ ảnh hưởng tới người khác.” ngữ khí của cô vẫn không mang theo cảm xúc hỉ, nộ, ái, ố, yêu, ác, dục gì.

“Ảnh hưởng đến người nào? Người chết sao? Bạn tốt của em Trần Gia Quân sao?” hắn lớn tiếng trả lời.

Cô khinh tặc hạ mày. “Anh hẳn là nên tôn trọng người chết một chút.”

“Tĩnh Vu Hi!” hắn rốt cục nhìn không được rít gào.

Tiếng bước chân từ đầu hành lang khác truyền đến, một người mặc trang phục y hộ bỗng đứng xuất hiện, đi về phía bọn họ.

“Tiên sinh, nơi này cấm tranh cãi ồn ào âm ỉ, có thể phiền toái ngài không chế âm lượng nói chuyện một chút không?” nhân viên y hộ đi đến trước mặt bọn họ nghiêm túc khuyên bảo.

“Thực xin lỗi, chúng tôi sẽ không lớn tiếng như vậy nữa.” Tĩnh Vu Hi thay hắn giải thích, vẻ mặt vẫn thản nhiên như cũ không biểu lộ cảm xúc rõ ràng.

Nếu nơi này không cho phép nói to, vậy đổi chỗ khác!

“Em theo tôi!” Quan Hàm Tư kéo tay cô, không nói hai lời liền hướng về phía cửa.

“Chờ một chút, anh Quan . Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Tôi muốn ở tại chỗ này cùng Gia Quân, anh Quan?”
Hắn ngoảnh mặt làm ngơ, cũng không quay đầu lại tiếp tục kéo cô đi về phía trước.
Thấy hắn thập phần kiên trì, Tĩnh Vu Hi cũng không nói nữa.

8. Chương 08

Hắn thô lỗ kéo cô ra ngoài, sau đó nhanh chóng lên xe,nổ máy, lập tức đem xe ra khỏi bãi đỗ xe bệnh viện.

“Anh Quan ”

“Câm miệng!”

Cô mở miệng muốn hỏi hắn muốn đưa cô đi chỗ nào, lại bị hắn tức giận ngắt lời, bởi vậy cô lẳng lặng ngậm miệng lại, không hỏi đến mục đích của hắn nữa.

Xe rời đi bệnh viện trong chốc lát sau, liền từ đại lộ chuyển vào ngõ nhỏ, sau đó tiến vào bãi đỗ xe chuyên dụng của một khách sạn.

Cô nghi hoặc quay đầu nhìn hắn, mới há mồm, hắn giận không thể át ,tiếng quát lại nổ tung bên tai cô.

“Câm miệng!”

Bất quá cô lần này cũng không có ngoan ngoãn nghe hắn câm miệng.

“Anh Quan , nơi này là bãi đỗ xe chuyên dụng của khách sạn, anh không thể đem xe đỗ ở nơi này,anh xem trên kia viết ‘Không nghỉ ở khách sạn, mỗi giờ thu phí một trăm nguyên.’” cô chỉ vào biển cáo trên xà ngang.

Quan Hàm Tư không hề phản ứng, ngược lại thuận thực chuyển xe vào bãi.

“Xuống xe.” hắn rút chìa khóa ra.

Tĩnh Vu Hi nhìn hắn một cái, mang theo biểu tình thản nhiên bất đắc dĩ xuống xe.

Hắn đem cô đưa đến khách sạn, chẳng lẽ cô vẫn không có một tia kinh hoàng hoặc cảm giác sợ hãi sao?

Phong tỏa cảm xúc cùng cảm tình chính mình.Cô thật muốn đối đãi chính mình, đối đãi hắn như vậy sao?

Hắn không cho phép, tuyệt không cho phép!

“Đi.” hắn đi đến bên người cô, chế trụ cổ tay cô, lôi kéo cô đi vào đại lâu.

“Anh Quan , anh rốt cuộc muốn dẫn tôi đi chỗ nào?” cô mở miệng hỏi, hắn cũng không trả lời một chữ, đem cô kéo vào thang máy.

Thang máy chậm rãi hướng lên trên, sau đó ngừng lại, cửa thang máy mở ra, xuất hiện ở trước mắt là khung cảnh trang hoàng kim bích huy hoàng tục lệ.

“Hoan nghênh quang lâm.”

Ngoài cửa thang máy vang lên tiếng phục vụ sinh to như tiếng chuông, dọa Tĩnh Vu Hi nhảy dựng.

Quan Hàm Tư đem cô kéo ra khỏi thang máy.

“Hoan nghênh quang lâm, xin hỏi tiên sinh cùng tiểu thư muốn nghỉ ngơi hay là qua đêm?” phục vụ sinh mỉm cười hỏi.

“Qua đêm.” hắn nói xong, cũng thoáng nhìn cô đang nhìn không được trọn to hai mắt.

Tốt lắm, rốt cục có vẻ có phản ứng bình thường, hấn không tin cô còn có thể tiếp tục thờ ơ.

“Tốt, xin theo tôi đến.” phục vụ sinh mỉm cười khom người, liền xoay người dẫn đường.

“Chờ một chút, anh Quan !” cô muốn ngăn lại cước bộ của hấn, nhưng hấn không đếm xỉa đến khí lực nhỏ bé của cô, vẫn như cũ kiên định lần cường ngạnh lôi kéo cô, đi theo phục vụ sinh vào phòng.

“Hai vị nếu có chút vấn đề gì, chỉ cần ấn điện thoại gọi số 0, liền có chuyên gia vì ngài phục vụ. Chúc ngài thoải mái.” lại cúi đầu, phục vụ sinh xoay người ra khỏi phòng.

Cửa phòng đóng lại, Quan Hàm Tư mới xoay người đối mặt cô, biểu tình trên mặt làm cho người ta nhìn không rõ.

“Anh dẫn tôi đến chỗ này là để cho tôi nghỉ ngơi đi? Là chị tôi dặn anh làm như vậy sao? Chị ấy thật sự là lo lắng nhiều quá.” Tĩnh Vu Hi quay đầu nhìn hết thấy trong phòng, tự cho là đúng giải thích hành vi của hấn.

“Em thật sự nghĩ như vậy?” Quan Hàm Tư hỏi.

“Anh yêu chị tôi, đối với chị tôi thật sự, không phải sao?” cô đem ánh mắt quay trở lại trên mặt hấn, bình tĩnh nói.

“Không, người anh yêu là em.” hấn dừng ở cô, còn thật sự nói ra suy nghĩ.

Tĩnh Vu Hi trầm mặc nhìn hấn, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Tôi không biết anh cũng sẽ nói giỡn.”

“Em cho rằng anh là đang nói giỡn sao?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ không đúng sao?”

“Anh yêu em.”

Phanh!

Thăng thẩn!

Lòng của cô là làm sao vậy, vì sao lại có phản ứng kỳ quái như vậy, hơn nữa cảm giác ần ần đau kia là cái gì? Đau lòng sao?

Không, đương nhiên không phải. Lòng của cô đã sớm không còn đau, cho nên cô cũng sẽ không cảm thấy thương tâm khổ sở, cũng sẽ không bị đau lòng làm cho không thở nổi.

“Anh thích em, anh yêu em, điểm này thủy chung vẫn không thay đổi.”

Đau!

Đau đớn!

Cảm giác này không có khả năng là đau lòng, bởi vì lòng của cô sớm nên chết lặng, cũng sẽ không đau nữa.

Quan Hàm Tư đột nhiên giơ tay, nhẹ nhàng chạm vào mặt của cô.

Cô kinh hách cấp tốc lùi về phía sau từng bước, trái tim nhanh chóng co rút lại.

Đau lòng, càng rõ ràng.

“Không cần đùa giỡn với tôi, anh Quan .” Tĩnh Vu Hi mặt không có chút máu mở miệng nói.

“Đây là sự thật.”

“Người trong lòng anh là Vu Hiếu.”

“Người trong lòng anh là em.”

“Đó là chuyện đã qua.”

“Mặc kệ là trước đây, hiện tại, hay là tương lai, những lời anh nói đều vĩnh viễn không thay đổi.” hấn thái độ thành khẩn mà kích động.

Cô vừa lắc đầu vừa lui về phía sau, không muốn tin tưởng lời ngon tiếng ngọt gì từ trong miệng hắn nói ra, bởi vì kia tuyệt đối sẽ khiến tâm cô chết đi sống lại.

“Vu Hi.” hắn đột nhiên hướng cô tới gần.

“Không được lại đây!” Tỉnh Vu Hi không tự chủ được đề cao âm lượng, nghĩ rằng như vậy có thể ngăn cản hắn tới gần.

Hắn cước bộ ngừng một chút, chợt tiếp tục hướng cô đi tới.

“Tôi nói là anh không được lại đây, không được lại đây!” cô không ngừng lui về phía sau, gương mặt không có huyết sắc, thậm chí có vẻ có chút kinh hoàng thất thố.

Cô rút cục không còn chỗ lui, đụng phải vách tường, mà hắn cũng đồng thời đi tới trước mặt cô, hai người trong lúc đó khoảng cách gần gũi làm cho cô cảm thấy chân tay luống cuống.

Lòng ngực cường tráng của Quan Hàm Tư cơ hồ muốn gần sát mặt của cô, làm cho cô có loại cảm giác khó thở, cô dựa lưng vào vách tường ngẩng đầu tìm kiếm không khí, lại không cẩn thận bắt gặp tầm mắt hắn đang thẳng tắp nhìn mình.

Tim đột nhiên đập nhanh một hồi, làm cho cô ngừng thở, cả người cứng ngắc đến không thể động đậy.

Thời gian như là đột nhiên dừng lại, hắn không hề cử động, cô cũng không. Cô kỳ thật là muốn cử động, lại không hiểu vì sao không thể nhúc nhích.

“Vu Hi.” hắn nhẹ giọng gọi cô, thanh âm giống như âu yếm ôn nhu.

Cô như cũ không thể nhúc nhích.

Hắn thâm tình nhìn cô, chậm rãi cúi đầu tới gần gương mặt của cô.

Cô vẫn đang không thể động, trái tim ở trong lồng ngực lại mãnh liệt nhảy lên.

Hắn muốn làm sao?

Hắn muốn hôn cô sao?

Ngay tại khi cô nghĩ, môi hắn đã ôn nhu chạm môi cô, hắn hai mắt vẫn không nhanh không chậm nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang kinh hoảng của cô, ánh mắt vẫn ôn nhu như vậy.

“Không...” cô rút cục giãy dụa ra một chữ, hắn lại nhân lúc đó dùng lưỡi liếm hôn cánh môi của cô, sau đó lách vào miệng nàng, kích tình hôn cô.

Không được, hắn không thể làm như vậy, cô không thể để cho hắn làm như vậy. Cô mê loạn nghĩ, bàn tay đẩy hắn lại phát hiện không hề có tác dụng, chính là bỗng đặt ở trong lồng ngực rộng lớn của hắn, hình thành một hình ảnh kiều diễm.

Hắn một tay kiên định vòng trụ lưng cô, một tay nguyên bản chống trên tường lúc này lại vòng qua cổ cô, điều chỉnh tư thế của cô, làm cho hai người thân thể càng sát nhau, càng dễ dàng hôn môi.

Suy nghĩ dần dần mê loạn lên, trừ bỏ đầu lưỡi hắn, mùi hắn, cùng hai tay hắn bắt đầu không ngừng ở trên người cô dao động âu yếm, Tỉnh Vu Hi vô phương nghĩ bất cứ thứ gì, cũng không còn cảm giác gì khác.

Aa cô có thể cảm giác được tay hắn tựa hồ đặt trên ngực mình, cảm giác chân cô tựa hồ mềm nhũn, cảm giác yết hầu hắn tựa hồ phát ra tiếng gầm nhẹ, cảm giác hắn cởi bỏ quần áo của cô, ngay tại lúc cô ngã lên giường, hắn đồng thời cũng áp lên thân thể cô, môi bắt đầu kéo dài đi xuống liếm hôn cô, thẳng đến hắn hôn lên nụ hoa trước ngực cô.

Từng trận từng trận khoái cảm hướng cô đánh úp lại, cô thở gấp ra tiếng, bất lực dùng hai tay ôm lấy hắn.

Cô nghe thấy chính mình khấn cầu, khấn cầu hắn giúp cô, bởi vì cô không biết mình làm sao vậy, vừa khổ sở muốn đẩy hắn ra, lại sung sướng muốn ôm chặt lấy hắn. Cô cảm thấy hư không, khát vọng, cảm thấy tim đập dồn dập, toàn thân buộc chặt, chỉ có thể bất lực rên rỉ, không biết như thế nào cho phải.

Như là cảm giác được bắt lực của cô, Quan Hàm Tư rút cục tiến vào cô, nhiệt tình mà cuồng dã cùng cô làm tình, làm cho cô rốt cuộc không thể che dấu chế trụ cảm xúc, đem toàn bộ bản thân hoàn toàn triển lộ trước mắt hắn.

Cao trào qua đi, cô sức cùng lực kiệt chậm rãi mất đi ý thức, nặng nề tiến vào giấc ngủ.

Mà hắn ôn nhu nhìn cô sau một lúc lâu, nhẹ giọng thở dài ôm cô vào trong lòng, sau đó cùng cô giao cảnh mà ngủ.

Thanh tỉnh lại từ trong giấc ngủ, phía sau bức màn, thái dương đã lên cao, ánh sáng rực rỡ.

Tĩnh Vu Hi có chút mê mang, không xác định nơi này là chỗ nào, cũng không hiểu được chính mình như thế nào lại ở trong này, còn có...

Hồi tưởng lại, cô bỗng dừng cả người cứng đờ, nhớ tới hết thấy.

Cô nhớ tới Gia Quân tự sát thân vong, nhớ tới hắn đi mà quay lại, khí thế bức người, nhớ tới cô bị hắn kéo ra khỏi bệnh viện, nhớ tới hết thấy tới hôm qua đã phát sinh!

Cô đột nhiên xoay người quay đầu, bên cạnh lại không có một bóng người.

Tâm không hề có lý do đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, làm cho cô không khỏi ôm ngực, cả người thống khổ co người cuộn lại.

“Vu Hi?”

Quan Hàm Tư mới từ ngoài nói xong điện thoại, đẩy cửa vào phòng liền thấy cảnh tượng này, hắn sợ tới mức lập tức tiến về phía cô, đem cả người cô kéo vào trong lòng.

“Làm sao vậy, em làm sao không thoải mái? Nói cho anh biết.” hắn kích động hỏi, thanh âm mềm nhẹ lại tràn ngập lo lắng.

Ở trong lòng hắn, Tĩnh Vu Hi hé ra khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy chậm rãi mở to mắt nhìn hắn, trong mắt tràn ngập thống khổ cùng yếu ớt.

“Anh không đi?” cô nhẹ giọng hỏi, tựa hồ sợ hãi đây chỉ là một ảo tưởng, nếu nói lớn sẽ khiến cho ảo ảnh của hắn biến mất.

“Anh không đi.” hắn lớn tiếng hướng cô cam đoan, “Anh chỉ là tới của nói chuyện điện thoại mà thôi, anh không muốn đánh thức em.”

“Anh là thật vậy chăng?”

Cô nhìn hắn không chuyển mắt, muốn đưa tay đụng vào hắn, lại ở nửa đường đình chỉ, bởi vì cô vẫn đang sợ hãi hắn chỉ là hư vô ảo ảnh.

“Anh là thật sự.” hắn đột nhiên cầm tay cô, gắt gao đặt ở trên gương mặt hắn, “Em có thể sờ xem, anh ở trong này, có độ ẩm, có hô hấp, có tim đập, anh không phải ảo ảnh.”

Tay cô bị hắn kéo đến chóp mũi thử thăm dò hô hấp, sau đó lại bị đưa đến trước ngực, đặt trên trái tim mạnh mẽ hữu lực của hắn, cảm thụ nhịp đập tồn tại.

“Không phải ảo ảnh.” cô như là thì thào tự nói, “Là thật sự, không phải ảo ảnh.”

Xem ra cô là vì hắn nhất thời mất tích dọa lo lắng mà thôi, cũng không phải có gì không thoải mái. Quan Hàm Tư lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng đem cô càng thêm ôm chặt vào lòng, cúi đầu hôn môi cô.

Tĩnh Vu Hi thả lỏng dựa sát vào hắn, vẫn cảm thấy này hết thấy tựa như một giấc mộng không giống thật.

Hắn nói hắn thích cô, hắn nói hắn yêu cô, người hắn yêu không phải Vu Hiểu, mà là cô.

Vu..... Hiểu,

Nghĩ tới đây, cô đột nhiên kinh hoàng dùng sức đẩy hắn ra.

“Vu Hi?” hắn bị hành động thành linh của cô làm hoảng sợ, theo phản xạ đưa tay muốn cô kéo trở về.

“Tránh ra.” cô vẻ mặt cuồng loạn hất tay hất ra, nhanh chóng lùi bước đến bên giường, giống như bị sợ hãi.

“Vu Hi?” hần khó hiểu nhìn cô.

“Anh là bạn trai của chị tôi, anh làm sao có thể..... Tôi làm sao có thể..... Chúng ta làm sao có thể”

“Đó là diễn trò.” hần nhanh chóng ngắt lời cô, “Anh chưa bao giờ là bạn trai của Vu Hiểu.”

Cô ánh mắt mờ mịt nhìn hần, trái tim vẫn kinh hoàng mà mãnh liệt va chạm ngực.

“Diễn trò?”

Hần còn thật sự nhìn thẳng vào mắt cô, thành khẩn mà thiết tình gật đầu.

“Ngay từ đầu anh đã thành thật nói cho Vu Hiểu biết người trong lòng anh là em, cho nên chuyện cùng chị em kết giao, kỳ thật từ đầu tới cuối chỉ là ngụy trang.”

“Ngụy trang?”

“Muốn bức em phải thừa nhận tình cảm của chính mình.”

Cô kinh ngạc ngồi yên, hoàn toàn không biết chính mình nên có phản ứng thế nào.

Kia chỉ là diễn trò?

Kia chỉ là khiến cô buộc phải thừa nhận tình cảm của mình?

Kia không phải thật sự, mà là giả.

Tâm buồng lỏng, nước mắt lập tức tràn ra, nhanh chóng mờ hồ tầm mắt của cô.

“Ồ.....” vừa yên tâm, cô nhịn không được khóc lên.

“Shit!” Quan Hàm Tư nhịn không được rửa mặt tiếng, lập tức đứng dậy đến bên người cô, ôn nhu đem cô ôm vào lòng.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi!” hần vừa hôn lên mái tóc của cô vừa nhỏ giọng hướng cô giải thích, “Anh cũng không muốn làm em thương tâm, làm em khóc, nhưng vì em đã làm anh rất tức giận. Em rõ ràng trong lòng thích anh, không thừa nhận còn chưa tính, lại còn cứng rắn muốn đem anh giao cho Vu Hiểu, nghĩ một đằng nói một nẻo, anh là bị em chọc tức, cho nên mới làm bộ cùng chị em kết giao, muốn bức em nhận rõ tình cảm của chính mình, hơn nữa cũng muốn em cảm nhận được cảm giác yêu mà không thể nói. Thực xin lỗi, đừng khóc được không? Ngàn sai vạn sai đều là anh sai. Đừng khóc, nhé?”

Tĩnh Vu Hi ở trong lòng hần lắc đầu, bởi vì cô thật sự không có biện pháp khống chế nước mắt của chính mình, lúc này cô nhịn không được muốn khóc.

“Đến, đừng khóc.” hần ôn nhu nói, sau đó đưa tay nâng cằm của cô lên, mềm nhẹ giúp cô lau đi nước mắt trên mặt, “Ba mẹ Gia Quân đã xuống máy bay, em không phải muốn tới bệnh viện chờ bọn họ sao?”

Cô kinh ngạc mở to hai mắt, sau đó vừa đưa tay lau lệ, vừa khàn khàn mở miệng hỏi: “Anh làm sao mà biết?”

“Chị em vừa mới gọi điện thoại nói, bọn họ vốn muốn liên lạc với em, nhưng không gọi được cho em, cho nên bọn họ mới gọi về nhà em.”

Tĩnh Vu Hi hiểu rõ gật gật đầu, nhanh chóng đứng dậy xuống giường.

Quần áo của cô đã được nhặt lên, chỉnh tề đặt ở trên ghế. Cô xoay người giơ tay lấy quần áo, tầm mắt lại đột nhiên mờ hồ lên, một giọt nước mắt theo hốc mắt cô rơi xuống, rơi trên cánh tay cô.

Một giọt, hai giọt, ba giọt..... Nước mắt càng ngày càng nhiều.

Tiếng thở dài bất đắc dĩ ở phía sau vang lên, Quan Hàm Tư không nói một câu đưa tay đem cô kéo vào trong lòng, ôn nhu nhẹ vỗ về lưng cô.

“Cô ấy sao có thể làm như vậy? Cô ấy sao có thể? Ô..... Ngu ngốc, cô ấy thật ngu ngốc, ô.....” Tĩnh Vu Hi khổ sở khóc rống thất thanh, khóc cho cái chết không chút giá trị của bạn mình, “Nếu em không cùng cô

ấy tuyệt giao, nếu..... Em có thể vẫn bồi ở bên người cô ấy, có lẽ cô ấy sẽ không chết. Em..... Ô..... Đều là sai lầm của em, là sai lầm của em, ô.....”

“Không phải, này không phải em sai.” hấn mềm nhẹ trấn an cô, “Cho dù em không cùng cô ấy đoạn giao, em cũng không có khả năng hai mươi tư giờ đều bồi ở bên người cô ấy, không có khả năng mỗi lần cô ấy muốn tự sát đều tới kịp ngăn cản cô ấy hoặc cứu cô ấy, cái chết của cô ấy không có liên quan tới em, là do cá tính của cô ấy cùng tình yêu chấp nhất với Lâm Danh kia hại chết cô ấy.”

Tĩnh Vu Hi không nói gì khóc nức nở, cô hiểu được hấn nói đều là sự thật, nhưng cô vẫn cảm thấy rất khó chấp nhận, bi thương cùng hối hận tựa như hai thanh đao cắm trong lòng cô, làm cho cô muốn quên cũng không thể.

“Em phải kiên cường lên, Vu Hi.” hấn ôm cô, hy vọng có thể cho cô thêm dũng khí, “Nếu ngay cả em cũng không thể chấp nhận sự thật này, như thế, cha mẹ Gia Quân lại phải đổi mặt chuyện này thế nào? Thân là người bạn tốt nhất của Gia Quân, em phải có trách nhiệm an ủi cha mẹ cô ấy, làm một việc cuối cùng cho bạn, biết không?”

Cô ở trước ngực hấn gật gật đầu, khóc trong chốc lát, mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Sau, cô cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu xong liền cùng Quan Hàm Tư vội vàng tới bệnh viện.

Cùng một ngày với lễ tang của Gia Quân, chị Vu Hàn ở tại tầng năm đột nhiên phát sinh tai nạn xe cộ lâm vào hôn mê bất tỉnh, Tĩnh Vu Hi còn chưa kịp nghỉ ngơi một chút, lại lần nữa lâm vào cuộc sống rối ren.

Vì ứng phó những chuyện xảy ra liên tiếp này, cô đành phải lợi dụng chuyện lần trước đánh nhau tổn hại danh dự công ty, muốn Quan Hàm Tư tạm thời lấy lý do xử phạt cô, để cô có thể ngừng công tác ở Annade một thời gian, chuyên tâm cho việc hỗ trợ chiếu cố “Nhất Gia tiểu điểm” cùng chị Vu Hàn .

Kỳ thật cô vốn vẫn còn một việc, chính là chiếu cố chị gái mơ hồ của mình, bất quá bởi vì có người mới tới ở chung đại lực hỗ trợ, giúp cho cô giảm được không ít khí lực cùng thời gian.

Người mới tới ở chung với các cô là hai mẹ con xinh đẹp, người mẹ tên là Lâm Tuyết Nhan, con gái kêu Tiểu Khiết.

Chị Tuyết Nhan là một người phụ nữ xinh đẹp ôn nhu, khéo tay thận trọng, cơ hồ có thể xưng người phụ nữ hoàn mỹ. Một người phụ nữ như vậy, nói thực ra, nếu cô là đàn ông, nhất định sẽ không buông tay.

Cho nên, cô thật sự không đoán được cha của Tiểu Khiết đến tột cùng là đã chết, hay là có chuyện gì, mới có thể để cho mẹ con chị Tuyết Nhan hai người cơ khổ sống nương tựa lẫn nhau. Nói tóm lại, cô đối với chị Tuyết Nhan có cả trăm nghi vấn, đáng tiếc cô không có thời gian để có thể hảo hảo ngồi xuống quan tâm chị Tuyết Nhan một chút.

Trừ bỏ không có thời gian làm chuyện này, Tĩnh Vu Hi còn một chuyện khác vẫn canh cánh trong lòng, nhưng cũng chưa tìm được lúc thích hợp để giải quyết, đó là phải nói tiếng xin lỗi với chị gái mình.

Nói thật, kỳ thật chuyện này căn bản không cần phải mất nhiều thời gian, cô chỉ cần nói tiếng thật có lỗi, thừa nhận mình lúc trước ngu xuẩn, sau đó nói cho chị biết cô đã tiếp nhận Quan Hàm Tư, là có thể hoàn toàn yên tâm.

Nhưng là vấn đề ở chỗ cô phát hiện chị cô gần đây có chút rầu rĩ không vui, miễn cưỡng cười nói, cho nên cô thật sự lo lắng, lo lắng chị mình liệu có phải trong thời gian giả bộ kết giao kia, diễn giả thành thật, yêu thương Quan Hàm Tư? Nếu như vậy cô nên làm cái gì bây giờ?

Được rồi, cô thừa nhận chính mình là con chim đà điểu, nghĩ rằng chỉ cần cúi đầu chấp nhận, thiên hạ sẽ thái bình.

Ai, nhưng trốn tránh không thể giải quyết sự tình.

Đúng vậy, cô cũng biết đạo lý này. Nhưng có thể tha liên tha cũng là bản tính của con người, cô căn bản là không có biện pháp chiến thắng thiên lý nha.

“Tiểu thư, mỳ sắp nhũn rồi.”

Đột nhiên vang lên thanh âm dọa cô sợ, Tĩnh Vu Hi nhanh chóng quay đầu, chỉ thấy bạn trai thân ái không biết khi nào đã đi tới phía sau cô.

“Sao anh lại tới đây?” cô vừa mừng vừa sợ hỏi.

“Bạn gái vắng vẻ anh! Anh đành phải đến tìm người ta thôi.” hần thở dài than .

“Thực xin lỗi, em không phải cố ý muốn vắng vẻ anh, em chỉ là...” cô vội vàng nói.

“Anh nói giỡn thôi.” hần không phải đến muốn cô giải thích, “Anh là đến ăn, thuận tiện nhìn xem có gì giúp được hay không.”

Cô trừng mắt, có chút giật mình nhìn hần.

“Làm sao vậy?” hần mỉm cười chọn mì.

“Anh thật sự không tức giận sao?” cô nhìn hần, thử hỏi.

Quan Hàm Tư lắc đầu, sâu sắc cảm giác được cô có chút khác thường.

“Làm sao vậy?” hần quan tâm tiến gần cô, hy vọng có thể cho cô chỗ dựa.

“Em gần đây cơ hồ có thể nói hoàn toàn không có thời gian cùng anh, anh chẳng lẽ không cảm thấy tức giận sao?” Tĩnh Vu Hi hỏi.

“Vì sao lại tức giận, này cũng là không có biện pháp a, em cũng không phải cố ý, không phải sao?”

“Nhưng anh không cảm thấy đây chỉ là chuyện của người khác, cũng không phải là chuyện không phải em làm thì không được sao? Hơn nữa anh không cảm thấy so với bạn trai là anh, em lại coi trọng việc của người khác, thực là một nữ nhân ích kỷ lại lạnh lùng, chỉ quan tâm tới bản thân thôi sao?” cô còn thật sự nhìn thẳng vào mắt hần, tựa hồ có chút sợ hãi đáp án của hần.

“Tuyệt không cảm thấy.” hần không chút do dự trả lời.

“Thật vậy chẳng?” cô vẫn cảm thấy hoài nghi.

“Nhiệt tâm của em chính là lý do khiến anh yêu em, anh chưa nói với em sao? Hơn nữa.....” hần muốn nói lại thôi nhìn cô.

“Hơn nữa cái gì?” cô nhin không được truy vấn.

“Mỳ của em nhũn rồi kia.”

“A!” cô hét lên một tiếng, vội vàng vớt mỳ lên. Hoàn hảo, tuy rằng nhũn một chút, nhưng vẫn có thể mang sang cho khách hàng.

Cô đem mỳ cho vào trong chén, thêm thịt bò cùng một chút hành thái, sau đó đưa cho hần. “Bàn bầy khách muốn mỳ thịt bò.”

Về mặt bắt dĩa dĩ tiếp nhận bát mỳ kia, Quan Hàm Tư đành phải nhận mệnh xoay người làm điểm tiểu nhị.

Chỉ chốc lát sau, hần lại trở lại phòng bếp.

“Anh vừa mới còn chưa nói xong.” Tĩnh Vu Hi vừa vội vàng làm phần mỳ tiếp theo, vừa mở miệng hỏi hần, cô biết hần kỳ thật còn có chuyện muốn nói .

“Em có biết chúng ta lúc nhỏ từng học cùng một trường không?” hần cười hỏi.

“Thật vậy chẳng?” cô kinh ngạc liếc hần một cái.

“Thật sự, hơn nữa chúng ta trước đây từng đã làm bạn một tuần.” Quan Hàm Tư mỉm cười nói.

Cô kinh ngạc ngừng tay lại. “Anh nói là thật vậy chẳng? Vì sao em một chút cũng không nhớ?” bọn họ thể nhưng trước đây đã nhận thức?

“Một tuần dù sao cũng là thời gian rất ngắn.”

“Nhưng anh lại nhớ rõ.”

“Đó là bởi vì em đã cứu anh.”

“Em đã cứu anh?” miệng cô há thật to, biểu tình không thể tin.

“Tình hình cụ thể về sau có thời gian anh sẽ nói lại cho em, nói tóm lại chính nhiệt tâm của em thúc đẩy chúng ta gặp nhau cùng yêu nhau, cho nên anh đối với nhiệt tâm giúp người của em là tuyệt tuyệt đối đối không có ý kiến.”

Cảm giác đáy lòng có một dòng nước ấm lạnh yên lướt qua, cô nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Cám ơn anh.”

“Không khách khí.” hắn mỉm cười trả lời, sau lại bổ sung: “Mỳ của em lại nhũn hết rồi.”

“A!” Tỉnh Vu Hi lại lần nữa phát ra một tiếng thét chói tai.

9. Chương 09

Vu Hàn rốt cục từ trong hôn mê tỉnh lại, hơn nữa xác định không có vấn đề gì, đã xuất viện về nhà tĩnh dưỡng, hết thấy rốt cục cũng trở về như trước. Nói cách khác, cô không còn có lý do gì kéo dài chuyện mà mình thủy chung vẫn đang trốn tránh.

Ai ai ai, cô vốn đã nghĩ chị Vu Hàn cứ tiếp tục hôn mê như vậy để quên đi.

Phi phi phi, những lời xui xẻo, để gió thổi đi.

Tỉnh Vu Hi dùng sức thở dài một hơi, đối những suy nghĩ miên man của mình cảm thấy hồ thẹn không thôi.

Tục ngữ nói đúng, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi! Cô vẫn phải lấy dũng khí đối mặt với sự thật đi.

Từ trên giường đứng lên, ra khỏi phòng, cô nhìn thấy Lâm Tuyết Nhan cùng Tỉnh Vu Hiểu hai người ngồi ở phòng khách xem tivi.

“Tiểu Khiết ngủ à?” cô thuận miệng hỏi.

“Ừ, hôm nay có lẽ cùng Tiểu Cương chơi quá mệt mỏi.”

Tiểu Cương là con chị Khúc Thiên, Tiểu Khiết có thể nói là đối với thằng bé nhất kiến chung tình, cho nên thường thường cùng chơi chung.

Cô gật gật đầu, sau đó tầm mắt chuyển hướng chị gái đang chuyên tâm xem tivi.

“Chị.” cô kêu lên.

Tỉnh Vu Hiểu không có phản ứng gì, thẳng đến khi Lâm Tuyết Nhan vỗ cô một chút, cô mới mờ mịt quay đầu lại.

“Vu Hi gọi em.” Lâm Tuyết Nhan nói.

Tỉnh Vu Hiểu ngẩng đầu lên nhìn về phía em gái, chờ cô nói chuyện.

“Em có chuyện muốn nói với chị, có thể đến phòng sao?” cô thật cẩn thận hỏi.

Tỉnh Vu Hiểu gật đầu, có chút lưu luyến liếc nhìn tivi một cái, mới từ chỗ ngồi đứng lên đi về hướng cô.

Các cô cùng nhau đi vào trong phòng Tỉnh Vu Hiểu, sau đó đóng cửa lại.

“Em muốn nói chuyện gì với chị?” hai người cùng nhau ngồi trên giường, Tỉnh Vu Hiểu mới mở miệng hỏi.

“Chị, chị gần đây tâm tình vì sao không tốt?” cô trầm mặc một chút, lựa chọn từ ngữ thích hợp mới mở miệng.

Nghe cô nói, Tĩnh Vu Hiểu không tự chủ được ngáy ra một lúc.

“Nào có, tâm tình của chị tốt lắm nha.”

“Chị, em đã biết chị gần hai mươi lăm năm.”

Tĩnh Vu Hiểu đột nhiên không biết nói gì, chỉ có thể trầm mặc. Cô không muốn đem chuyện của mình cùng Viên Diệp nói cho Vu Hi, bởi vì lấy cá tính Vu Hi, khẳng định sẽ lập tức vọt tới lầy ba đi đại não một hồi. Cô tuyệt không muốn khiến cho sự tình loạn như vậy.

“Chị thành thật nói cho em, chị là không phải thích Quan Hàm Tư?” Tĩnh Vu Hi lấy ngữ khí có chút cứng nhắc hỏi.

Tĩnh Vu Hiểu phục hồi tinh thần lại, không nghi ngờ gì, gật gật đầu. “Ừ, chị thực thích anh ta.”

Tĩnh Vu Hi trong nháy mắt tái nhợt mặt.

“Vu Hi, em làm sao vậy? Sắc mặt vì sao khó coi như vậy?” Tĩnh Vu Hiểu rất cục phát hiện cô có vẻ không thích hợp.

“Chị.....” nhìn chị gái, Tĩnh Vu Hi có chút gian nan, muốn nói lại không thể nói, nước mắt đã rơi xuống.

“Vu Hi!” Tĩnh Vu Hiểu kinh hoảng nhìn cô, bị nước mắt của cô dọa sợ tới mức chân tay luống cuống, “Em vì sao lại khóc? Đã xảy ra chuyện gì? Em đừng khóc nha, em khóc chị cũng muốn khóc.” nói xong, cô cũng đỏ hốc mắt, rơi lệ.

“Chị, chị làm chi.” Tĩnh Vu Hi nhìn chị gái, chỉ có thể vừa khóc vừa cười kêu lên, chỉ là vẻ tươi cười chỉ động ở khóe môi, chưa thể át hết buồn rầu trong mắt.

“Bởi vì em khóc thôi.” Tĩnh Vu Hiểu hấp cái mũi nói.

Xem ra muốn đem mọi chuyện nói rõ ràng, cô trước phải đem nước mắt lau khô đã, hơn nữa tuyệt đối không thể tiếp tục rơi xuống một giọt mới được. Vì thế cô nhanh chóng lau nước mắt, sau đó hít sâu mấy hơi thở, ổn định cảm xúc chính mình.

“Chị.” cô một lần nữa mở miệng, thanh âm đã hoàn toàn ổn định, “Chị thật sự thực thích Quan Hàm Tư sao?”

Tĩnh Vu Hiểu lại gật gật đầu.

“Chị thích anh ấy như thế nào?” cô lại hỏi.

Tĩnh Vu Hiểu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mới đáp: “Em thích anh ấy thế nào thì chị cũng thích anh ấy như vậy.”

Lời nói này làm cho Tĩnh Vu Hi đột nhiên cả người cứng ngắc.

“Chị.” thanh âm của cô đột nhiên trở nên run run, “Nếu, em nói là nếu, nếu em cùng Quan Hàm Tư cùng một chỗ, thậm chí muốn kết hôn, chị sẽ như thế nào?”

“Chị sẽ thật cao hứng nha.” Tĩnh Vu Hiểu đương nhiên mỉm cười nói, lập tức lại mở to hai mắt, tò mò nhìn chăm chăm cô hỏi: “Anh ấy cầu hôn với em sao?”

Tĩnh Vu Hi ngạc nhiên nhìn chị mình, cả người đều ngây dại, bởi vì đáp án của chị mà như lạc vào sương mù.

“Vu Hi? Vu Hi?” Tĩnh Vu Hiểu đưa tay quơ quơ ở trước mắt cô, “Em làm sao vậy?”

“Chị, chị vừa mới không phải nói chị thích Quan Hàm Tư sao? Em cùng anh ấy cùng một chỗ, thậm chí cùng anh ấy kết hôn, chị thật sự một chút cũng không để ý sao?”

“Chị vì sao lại để ý? Chị thực thích anh ấy làm em rể của chị nha.”

Có phải hay không có gì lầm lẫn? Tĩnh Vu Hi trong lòng đột nhiên vang lên một thanh âm.

Cô còn thật sự nhìn biểu tình trên mặt chị mình, nhìn hai mắt của Vu Hiểu, muốn xác định chị có phải đang nói giỡn với mình hay không. Nhưng như lúc trước cô đã nói, cô đã nhận thức Vu Hiểu gần hai mươi lăm năm, không có khả năng không nhìn ra Vu Hiểu đang nói dối mình.

Chị cô là thật sự đang cười, thật sự cao hứng thay cô, không có một tia giả dối bên trong, về phần lời thích mà chị vừa nói...

“Chị, chị thành thật nói cho em biết, chị vừa mới nói thích Quan Hàm Tư rốt cuộc là ý tứ gì?”

“Ý tứ gì là sao a?”

“Chính là chị đối với anh ấy thích là nữ thích nam, hay là...”

“Chờ một chút!” Tĩnh Vu Hiểu đột nhiên kêu to ngắt lời cô, “Em không phải đã cho là chị thích Quan Hàm Tư đi?” cô rốt cục hậu tri hậu giác phát hiện chỗ không thích hợp.

“Chị vừa mới nói chị thích anh ấy.”

“Đó là bởi vì chị biết em thích hẳn, cho nên chị mới có thể nói như vậy.”

“Cho nên chị là bởi vì em mà thích anh ấy?”

“Đương nhiên rồi.”

Giắt ở giữa không trung, rốt cục an an ổn ổn rơi xuống, Tĩnh Vu Hi kích động lại cao hứng ôm cổ Tĩnh Vu Hiểu. “Chị, em yêu chị, em yêu chị nhất.” cô lớn tiếng nói.

Tĩnh Vu Hiểu mỉm cười, đưa tay ôm lại cô.

“Chị cũng yêu em.”

Hết thấy rốt cục đều trở lại quỹ đạo.

Tĩnh Vu Hi khôi phục cuộc sống bình thường, cùng Quan Hàm Tư cảm tình cũng tiến triển thuận lợi, rốt cục trở lại Annade một lần nữa tiếp tục công tác giáo luyện Yoga.

Tuy rằng thân là bạn gái lão bản trên thực tế là vị hôn thê, bởi vì Quan Hàm Tư đã mở miệng hướng cô cầu hôn, mà cô cũng vui vẻ tiếp nhận rồi, nhưng thái độ đối xử của cô đối với người ngoài vẫn chưa hề thay đổi, vẫn sang sảng nhiệt tâm như vậy, cho nên những người biết thân phận này của cô như tổng giám đốc Trương Sùng cùng quản lý nhân sự Dương Diệu Danh đều phi thường thích cô, đối với cô cũng không bắt đồng so với trước đây.

Quan Hàm Tư thân phận chưa bao giờ công khai, Tĩnh Vu Hi cũng không phải là người thích khoe mẽ, hơn nữa tổng giám đốc cùng quản lý nhân sự đều là người kín miệng, cho nên tại đây dưới tình huống khó bề phân biệt này, lời đồn tự nhiên liền nổi lên bốn phía.

Có người nói cô chân đạp ba thuyền.

Có người nói cô có thể công tác ở Annade, là dùng thân thể để đổi lấy.

Có người nói cô là tình nhân của tổng giám đốc.

Thậm chí còn có lời đồn cô biết vu thuật, biết hạ cổ, trong nhà còn có nuôi tiểu quỷ, cho nên mới có thể làm cho ba người đàn ông kia nghe lời của cô, hơn nữa không hề có một câu oán hận.

Lời đồn như vậy có thể có sao?

Nói ra sẽ có người tin tưởng sao?

Nhưng đáp án khiến người ta học máu chính là có, hơn nữa còn không ít người tin tưởng, thật sự là không còn gì để nói.

Tĩnh Vu Hi luôn luôn không để ý tới những lời đồn bát quái đả thương, công kích người như vậy, cho dù mục tiêu bị công kích là chính mình, đối với cô mà nói cũng không có gì thay đổi.

Lời đồn chỉ là cho vui, cô luôn nói với người khác như vậy.

Đáng tiếc là, hiện tại này, người thông minh dường như càng lúc càng thiếu, phần lớn đều là loại người nghe gà báo mưa, không phân rõ thị phi đúng sai, thật sự là làm cho người ta không thể nói được gì.

“Xin hỏi các cô ngăn trở tôi, là có cái gì muốn nói cùng tôi sao?” Tĩnh Vu Hi nhìn trước mắt đại khái hơn mười người, không, không sai biệt lắm có hai mươi nữ hội viên Annade ngăn trở đường đi của cô, khách khách khí khí mở miệng hỏi: “Bất quá tôi hiện tại đã tới giờ dạy, có thể mời các cô tan học tới tìm tôi được chứ?”

“Cô không cần đi, bởi vì trong phòng học căn bản không có người nào đợi cô để học, không ai nguyện ý nhận một người phụ nữ không biết liêm sỉ, làm loạn nam nữ quan hệ làm thầy, trừ phi người kia là muốn học làm hồ ly tinh.” đứng ở trong đám người, Angel châm chọc khiêu khích nói.

Lại là người này! Lần trước đánh thua cô, lúc này mang nhiều người như vậy đến, là tới tìm cô rửa nhục sao?

“Nguyên lai là thiên sứ tiểu thư, tôi vẫn muốn tìm cơ hội nói với cô tiếng thật có lỗi. Lần trước đã thương cô là tôi không đúng, tôi hẳn là nên đọc thêm sách để biết cái gì tên là đạo lý “Bên ngoài tô vàng nam ngọc, bên trong ruột bông rách rưới”, để ra tay không nặng như vậy.” cô vẻ mặt tươi cười, ra vẻ hiền lành nói.

“Cô nói cái gì?!” Angel nhất thời rống giận.

“Angel, đừng để ý cô ta, hiện tại để cho cô ta đùa giỡn múa mép khua môi không quan hệ, như thế này chúng ta sẽ chờ xem cô ta khóc.” Lisa trấn an Angel.

“Tĩnh Vu Hi, cô thật sự nghĩ rằng mình có tổng giám đốc cùng quản lý nhân sự làm chỗ dựa vào, là có thể ở trong này tác uy tác phúc, không có người động được cô sao?” Lí Vĩnh Trữ hoàn thành mở miệng.

Vu Hi cũng sốt một chút, lúc này mới chú ý tới trong đám người ngăn trở đường đi của cô, trừ bỏ hội viên ra, còn có thêm một số nhân viên cùng giáo luyện khác.

Không nghĩ tới cô lại có nhiều người oán hận như vậy, thật sự là làm người ta thương tâm.

“Xin hỏi một chút, tôi tác uy tác phúc khi nào?” cô một bộ khiêm tốn thỉnh giáo.

“Cùng hội viên đánh nhau gây tổn hại tới danh dự công ty cũng không phải phụ trách; đưa người không phải nhân viên công ty vào phòng họp, trái với quy định công ty; còn cùng thượng cấp liên lụy không rõ, bại hoại hình tượng chính thể công ty. Cô thân là một giáo luyện Yoga nho nhỏ trong công ty, thế nhưng vô kỷ cương, làm theo ý mình làm xằng làm bậy, chẳng lẽ như thế mà còn không gọi là làm ra vẻ tác uy tác phúc sao?”

“Tôi muốn cảm ơn cô, bởi vì cô làm cho tôi hoàn toàn hiểu cái gì gọi là ‘muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.’” Tĩnh Vu Hi nghiêm trang đối với cô ta cung kính vuốt cằm.

Lí Vĩnh Trữ cắn nhanh hàm răng, đương trường bị cô làm cho tức giận đến xanh mặt.

“Các cô đang làm cái gì?” nghe nói phong thanh, Trương Sùng rốt cục đứng lúc đuổi tới hiện trường.

Tĩnh Vu Hi xoay người lại, hai tay buông thõng, đối hẳn làm ra một cái biểu tình cô cũng không biết.

“Tổng giám đốc, mời anh có một quyết định làm cho chúng tôi tâm phục khẩu phục, nếu không tập thể chúng tôi sẽ gửi đơn kiến nghị lên tổng công ty bên Mỹ.” Lí Vĩnh Trữ đại biểu lên tiếng.

“Xin hỏi các cô muốn khiếu nại cái gì?” Trương Sùng mặt không chút thay đổi hỏi.

“Tổng giám đốc khu vực Á Châu lợi dụng chức quyền, bao che cho một nữ giáo luyện không tài không đức, ảnh hưởng tới quyền lợi hội viên.”

Trương Sùng nhìn phía Tĩnh Vu Hi.

Cô lại nhún vai một cái, biểu tình anh toàn quyền làm chủ.

“Được rồi, các cô đi viết đi, bất quá kết quả khả năng sẽ làm các cô thất vọng.” Trương Sùng không chút hoang mang nhìn Lí Vĩnh Trữ cùng đám nữ nhân cùng chung một thù kia.

Lí Vĩnh Trữ khó có thể tin trọn to hai mắt. “Anh thực cho rằng nhóm chúng tôi không dám sao?”

Trương Sùng nhẹ nhàng nghiêng đầu. “Cô đã bị ghen tị che mắt, tôi không chấp vì bây giờ còn có cái gì là cô không dám làm, bất quá tôi khuyên cô tốt nhất đừng cương trước bờ vực, nếu không cô nhất định sẽ hối hận, Lí Vĩnh Trữ.”

“Sẽ hối hận là anh!” Lí Vĩnh Trữ then quá thành giận, “Anh lạm dụng chức quyền, công và tư chẳng phân biệt được, công ty nhất định sẽ miễn chức anh. Còn có cô, loại người không biết cảm thấy then, loại nữ nhân ai cũng có thể làm chồng...”

“Cô câm miệng cho tôi!”

Một đạo thanh âm cuồn cuộn nổ phá không vang lên, Quan Hàm Tư đẩy đám quần chúng vây quanh, vẻ mặt phần giận đi vào.

Tĩnh Vu Hi kinh ngạc nhìn hần. “Sao anh lại tới đây?”

“Hoàn hảo anh đến đây, nếu không em sẽ nói chuyện này với anh sao?” hần đưa tay đem cô kéo đến bên cạnh, lạnh lùng trừng mắt nhìn Trương Sùng một cái. “Cậu vì sao chưa bao giờ đề cập với tôi chuyện này?”

“Vừa mới phát sinh, tôi đề cập như thế nào?” Trương Sùng vẻ mặt vô tội.

“Băng dày ba thước, đừng coi tôi là kẻ ngu ngốc!”

“Anh đừng mắng tổng giám đốc, là em không cho anh ấy nói.” Tĩnh Vu Hi mở miệng che chở Trương Sùng.

“Em vì sao không cho cậu ta nói?”

“Có câu là nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện đó thôi.”

“Cho nên em cứ như vậy vẫn nén giận để bọn họ vũ nhục?”

Bộ dáng của hần thoát nhìn rất tức giận, đại khái là vừa bị câu ‘ai cũng có thể làm chồng’ kia chọc giận đi. Thật không biết nếu để cho hần nghe thấy những lời đồn bắt quái khác nói về cô, hần có thể hay không nhất thời nhịn không được tìm đám người tạo lời đồn đó đem bóp chết.

“Các cô ấy chính là không biết chân tướng sự thật, cho nên mới hiểu lầm em.”

“Không biết chân tướng sự thật là có thể tùy tiện nói xấu người sao? Không biết chân tướng sự thật là có thể không cần phụ trách chuyện mình gây ra sao? Trên đời này không có chuyện tốt như vậy!” Quan Hàm Tư lãnh khốc vô tình hướng đám người Lý Vĩnh Trữ, “Các cô muốn tạ lỗi, hay là muốn bị thẩm vấn công đường?”

“Quan Hàm Tư anh tỉnh lại đi, đừng để bị nữ nhân này lừa!” Lí Vĩnh Trữ kích động lại chân tình đối hần nói, “Anh có biết hay không cô ta vừa cùng anh kết giao, đồng thời, cũng cùng hai người bọn họ cùng một chỗ?” cô ta chỉ hướng Trương Sùng cùng Dương Diệu Danh vừa tới, “Cô ta căn bản chính là một nữ nhân bắt cá hai tay, hồ ly tinh chuyên môn phá hư gia đình người ta!”

“Cô câm miệng cho tôi!” Quan Hàm Tư giận không thể át rít gào ra tiếng, “Cô, bị đuổi việc, lập tức có hiệu lực, về sau không cho phép cô tiếp tục bước vào Annade một bước. Còn có, mỗi một lời nói của cô vừa rồi, tôi sẽ truy tố về tội phỉ báng, cô về nhà chờ giấy gọi của tòa án đi, nghe rõ rồi chứ?”

Lí Vĩnh Trữ chịu đả kích nặng nề nhìn hần, không tin được hảo ý của mình lại nhận được kết quả như vậy, chính là làm cho cô cùng mọi người ở đây lộ ra vẻ mặt mờ mịt khó hiểu là...

“Anh không có tư cách đuổi việc tôi.” cô lắc đầu vì chính mình biện hộ.

“Tôi không có tư cách sao?” Quan Hàm Tư đột nhiên phát ra một trận cười lạnh, “Sùng, cậu nói, tôi có hay không có tư cách?”

“Anh nếu không có tư cách, tôi không biết còn có ai có tư cách.” Trương Sùng nhẹ giọng thở dài, dừng một chút, hần chuyển hướng nhìn Quan Hàm Tư, cung kính hô một tiếng, “Lão bản.”

“Lão bản?” mọi người ở đây không hẹn mà cùng bật thốt lên nói ra hai chữ này, trên mặt đều tràn ngập khiếp sợ cùng khó có thể tin.

Đám người Lí Vĩnh Trữ tức thì bị dọa sợ tới mức hai mắt tròn trợn, mặt không có chút máu, căn bản nói không ra lời.

“Chuyện này giao cho cậu xử lý.” Quan Hàm Tư quay đầu phân phó Trương Sùng.

Trương Sùng cung kính gật gật đầu.

“Chúng ta đi.” Quan Hàm Tư cúi đầu nói, cánh tay ôn nhu ôm bên hông Tĩnh Vu Hi, kiên định đưa cô ra ngoài.

Tĩnh Vu Hi không có dị nghị gì, tuy rằng cô kể tiếp còn có hai giờ lên lớp, nhưng lấy tình huống hiện tại mà nói, cô nghĩ đại khái cũng không có người nào có thể chân chính tĩnh tâm cùng cô học Yoga đi?

Ai, kiếp sống giáo luyện ở Annade của cô thật đúng là nhiều tai nạn nha.

“Loại sự tình này là từ khi nào thì bắt đầu phát sinh?” ngồi trên xe, Quan Hàm Tư lập tức khởi binh vấn tội.

“Chuyện gì?” Tĩnh Vu Hi biểu tình vô tội thất dây an toàn.

“Không cần giả ngu với anh.” hần vẽ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm cô, hoàn toàn không định khởi động xe.

Cô nhịn không được than nhẹ một hơi, biết nếu không cho hần đáp án vừa lòng, bọn họ là mơ tưởng rời khỏi bãi đỗ xe Annade.

“Anh làm chi tức giận như vậy? Loại chuyện bị đoàn thể xa lánh cô lập, ở các công ty hoặc đoàn thể đều có phát sinh, căn bản là không có gì phải ngạc nhiên.”

“Bọn họ vừa mới vũ nhục em như thế nào, chẳng lẽ em không có nghe thấy sao?” hần đến bây giờ vẫn còn phần nộ, quả thực muốn chộp tới đòn hiểm với đám nữ nhân kia một chút.

“Nghe thì nghe thấy được, bất quá miệng sinh trường ở trên mặt họ, bọn họ muốn nói gì cũng không phải chuyện em có thể khống chế.” Tĩnh Vu Hi nhún nhún vai, “Quan trọng là, các cô ấy nói không đúng sự thật, vậy là đủ.”

Xem cô một bộ dáng tâm bình khí hòa, cho dù hần muốn tiếp tục tức giận, cũng có loại cảm giác vô lực.

“Nếu em nói vậy, chuyện lần trước ở bãi đỗ xe đánh nhau muốn giải thích như thế nào?”

“Kia còn không phải anh làm hại.” cô liếc mắt nhìn hần một cái, thâm oán nói.

“Anh làm hại?” Quan Hàm Tư vẽ mặt ‘chỉ giáo cho’.

Nếu hần đã nhắc tới chuyện này, cô quyết định đem nghi vấn vẫn bị áp lực ở trong lòng làm rõ ràng.

“Em hỏi anh, lần đó em mang chị em đến lầu sáu giới thiệu cho anh nhận thức, anh cùng Vu Hiểu rốt cuộc có cái gì để tán gẫu, mà có thể nói chuyện suốt từ tám giờ tới mười hai giờ?”

Hần sững sốt một chút, bên môi không tự chủ mỉm cười một chút.

“Làm chi, em đây là đang ghen sao?” hần tà nghệ nhìn cô, chế nhạo hỏi.

Cô tức giận trừng mắt nhìn hần. “Phải thì như thế nào?”

“Anh thật là cao hứng.” Quan Hàm Tư đột nhiên khuynh thân dùng sức hôn cô một chút, hé ra gương mặt cười ngốc nghếch.

“Anh thật là.....” cô không biết muốn nói gì, chỉ có thể đỏ mặt trừng hần một cái, “Anh còn chưa có trả lời em.”

“Ngày đó chị em ở nhà anh không đến mười phút liền đi.”

“Làm sao có thể?” Tĩnh Vu Hi kinh ngạc kêu lên, “Chị ấy mãi cho đến sắp mười hai giờ mới về nhà mà!”

“Anh nói là lời nói thật.”

“Nhưng sao có thể như vậy?” cô có chút dăm chiêu lắc đầu, “Ba, bốn tiếng đồng hồ, không phải ba, bốn phút, hay là ba, bốn mươi phút mà thôi, thời gian dài như vậy, một mình chị ấy có thể đi chỗ nào?”

“Này anh không có biện pháp trả lời em, em chỉ có thể chính mình đến hỏi cô ấy.”

“Nhưng chị ấy nói với em thời gian đó đều ở cùng với anh.” trên mặt cô có chút hoài nghi.

“Cô ấy sở dĩ nói như vậy, thuần túy chỉ là vì muốn đánh lừa em, anh và cô ấy hai người ăn nhip với nhau, làm cho em khẩn trương một chút.”

“Em khẩn trương cái gì?” cô không nhận thua phủ nhận, “Còn có, chị sẽ không tính kể với em như vậy đâu!”

“Anh cũng chưa nói mưu kế này là cô ấy nghĩ ra.” hần nhìn cô một cái, chậm rãi nói.

“Không phải chị, chẳng lẽ là anh?”

“Câu trả lời.” hần nhin không được lại khuynh thân hôn cô một chút.

“Anh thật là.....” cô đẩy hần ra, chỉ có thể mở lớn hai mắt nhìn hần, lại một lần nữa không biết muốn nói gì.

“Là như thế nào?” Quan Hàm Tư cười hỏi.

“Vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn.” cô rất cục nghĩ đến từ thích hợp để hình dung hần.

“Sai, em hần là phải nói dụng tâm lương khổ mới đúng.” hần lập tức phản bác, lập tức lại khuynh thân đến hôn trụ cô, đối cô giở trò.

“Này, nơi này là bãi đỗ xe nha.” Tỉnh Vu Hi đẩy hần ra, thở phò phò nhắc nhở hần.

“Thế thì như thế nào?” hần lại lần nữa cúi đầu muốn hôn cô, lại bị cô lấy tay che ở miệng.

“Ban ngày ban mặt, em cự tuyệt ở trên xe cùng anh làm chuyện đó.” cô đỏ mặt hờn dỗi.

Hần hai mắt đột nhiên sáng ngời, đưa tay kéo tay cô đang che trước miệng ra. “Tức là chỉ cần không phải ban ngày, em liền nguyện ý?” kia hần nhất định phải tìm cơ hội thử một lần.

“Em cũng không nói như vậy.” cô nhanh chóng phản bác, nháy mắt gương mặt lại đỏ lên.

Nhìn trước mắt mỹ nhân then thùng, dục vọng muốn cô nháy mắt trở nên bức thiết lên.

Quan Hàm Tư đột nhiên không nói một lời đứng dậy, sau đó nhanh chóng khởi động xe, đem xe rời khỏi bãi đỗ xe, toàn bộ quá trình hành văn liền mạch lưu loát, vừa vội lại mau.

“Anh làm sao vậy?” cảm giác được hần dị thường, Tỉnh Vu Hi khẽ chạm hần một chút, ngữ điệu tràn đầy quan tâm.

Hần quay đầu nhìn cô một cái, vẻ mặt tràn ngập dục vọng nhiệt liệt làm cho cô trong nháy mắt hiểu được hết thấy, lòng của cô cũng không khỏi gia tốc lên.

Xe theo đại lộ chuyển vào ngõ nhỏ, tiến vào bãi đỗ xe của khách sạn chuyên dụng mà bọn họ đã từng tới một lần.

Kỹ thuật lái xe của hần vẫn tốt như trước, một lần liền hoàn thành động tác chuyển xe nhập bãi, đem xe chuẩn xác dừng lại đúng vị trí.

Hần tắt máy, hoả tốc rút chìa khóa xuống xe.

Cô mới đẩy cửa xe ra, hần đã đi sang bên cạnh cô, đưa tay đỡ cô xuống xe.

Bọn họ mười ngón tay nắm chặt, đi vào đại lâu, không hề mở miệng nói một câu.

Hết thấy đều đã không cần nói.

10. Chương 10[hoàn Chính Văn]

Kể lâu hai, lâu bảy, lâu năm, nghe nói tám lâu nhà trọ lại có một chuyện vui, lúc này là mãnh nam tiên sinh ở lâu sáu, ách, không phải, là Quan tiên sinh ở tại lâu sáu, mà cô dâu là Tĩnh Vu Hi tiểu thư ở tại lâu tám.

Lại là ở tại lâu tám?!

Thực thần kỳ đúng hay không?

Nghe nói các tiểu thư khác, trước khi gả cho các tiên sinh ở lâu hai, lâu bảy, lâu năm, nguyên bản cũng đều ở tại lâu tám, hiện tại ngay cả lâu sáu tiên sinh cũng muốn cưới một tiểu thư ở tại lâu tám, này thật sự làm cho người ta không thể không hoài nghi lâu tám kia có phải hay không được Nguyệt Lão ưu ái? Bằng không, vì sao mỗi một tiểu thư chưa kết hôn đến ở đó, không đến một năm sau liền lập tức hồng loan tình động?

Phải, thật sự là một gian thần bí tại nhà trọ tám lâu thần kỳ.

Hôn lễ của Tĩnh Vu Hi cùng Quan Hàm Tư đã định tại tháng mười hai, cách thời điểm hiện tại cũng chỉ có nửa tháng thôi, cho nên mọi người đều bề bộn nhiều việc.

Đúng vậy, chính là mọi người. Bởi vì Tĩnh Vu Hi trong nhà đã mất trưởng bối, chị gái lại mơ hồ, cô đối kết hôn không hề có kinh nghiệm, cho nên hết thấy tục lệ đành phải dựa vào mọi người hỗ trợ. Bất quá cho dù có mọi người hỗ trợ, cô vẫn cảm thấy chính mình sắp mệt chết.

Đi vào thang máy, cô vốn định tới lâu sáu trước, nhưng lại sợ sẽ giống với ba ngày trước, vì quá mệt mỏi nên ở lại trong nhà Quan Hàm Tư, không có khí lực trở về lâu tám, cho nên hôm nay, cô quyết định trước tiên vẫn về lâu tám thì tốt hơn, miễn cho chị vừa thấy cô đã mở miệng chế nhạo “Đã lâu không thấy”.

Cửa thang máy mở ra, Tĩnh Vu Hi đi ra khỏi thang máy đang chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa, lại nghe thấy phía trong phòng truyền đến thanh âm Lâm Tuyết Nhan.

“Giấy không gói được lửa, em cho là chuyện này có thể giấu Vu Hi bao lâu?”

Cô kỳ thật không muốn nghe lén, nhưng những lời này của chị Tuyết Nhan làm cho cô nhin không được muốn yên lặng nghe. Các chị có chuyện gì gạt cô sao?

“Có thể giấu bao lâu liền giấu bấy lâu, ít nhất cũng muốn chờ đến sau khi Vu Hi kết hôn xong mới nói sau.”

Thanh âm chị nghe qua có chút suy yếu, như là vừa mới khóc. Chị cô làm sao vậy? Chuyện gì muốn giấu đến khi cô kết hôn xong mới nói với cô được? Cô nhin không được ở trong lòng đoán.

“Bụng của em đã lộ, sau này còn càng ngày càng lớn thêm, em thật sự nghĩ sẽ giấu được Vu Hi sao?”

Tĩnh Vu Hi cả người cứng đờ, trong đầu đột nhiên trống rỗng.

Các chị đang nói cái gì? Cái gì kêu bụng đã lộ, sau này còn càng ngày càng lớn thêm? Đây là ý tứ gì, các chị rốt cuộc đang nói cái gì?

“Vì chuyện kết hôn, Vu Hi đã đủ choáng váng đầu óc, nó sẽ không chú ý tới.” Tĩnh Vu Hiểu tự mình an ủi.

Lâm Tuyết Nhan nhíu mày nhìn Tĩnh Vu Hiểu, cũng không cảm thấy nên tiếp tục như vậy, hơn nữa còn có một chuyện làm cho cô tương đương để ý, chính là phụ thân của đứa nhỏ trong bụng Vu Hiểu rốt cuộc là ai?

“Vu Hiểu, em có thể nói cho chị biết đứa nhỏ trong bụng em rốt cuộc là của ai sao?” cô thập phần cẩn thận nhìn Tĩnh Vu Hiểu hỏi: “Sẽ không phải là Quan Hàm Tư đi?”

Ba!

Ngoài cửa lớn đột nhiên vang lên thanh âm chìa khóa rơi xuống đất, làm cho trong phòng Lâm Tuyết Nhan cùng Tĩnh Vu Hiểu nháy mắt tái nhợt mặt, hai người không hẹn mà cùng từ sofa nhảy dựng lên, hoả tốc vọt tới trước cửa chính.

Ngoài cửa không có ai, chỉ có một chùm chìa khóa của Tĩnh Vu Hi, mà trên bảng hiển thị, thang máy một tầng, lại một tầng đi xuống.

Tĩnh Vu Hiểu hoa mắt một trận, cả người không khỏi kịch liệt lay động một chút.

“Vu Hiểu!” Lâm Tuyết Nhan vội vàng đỡ lấy cô.

“Là Vu Hi!” Tĩnh Vu Hiểu bắt lấy cánh tay của Lâm Tuyết Nhan, mặt không có chút máu, vẻ mặt kích động kêu lên, “Làm sao bây giờ, Vu Hi nhất định là hiểu lầm, làm sao bây giờ? Ồ.....” cô bối rối khóc lên.

“Em trước đừng hoảng hốt, chị đi tìm cô ấy, em vào gọi điện thoại cho Quan Hàm Tư, nói cho hần chuyện này.” Lâm Tuyết Nhan quyết định thật nhanh, lập tức chạy về phía cầu thang, nháy mắt liền biến mất.

Sự tình như thế nào lại biến thành như vậy?

Người trong tám lầu nhà trọ có thể huy động đều huy động, mọi người phân công nhau tìm Tĩnh Vu Hi, nhưng mà mờ mịt biển người, bọn họ tìm kiếm một người không chỉ là mò kim đáy bể, mà là căn bản là không có khả năng.

“Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên đi về đợi chút xem đi, có lẽ Vu Hi chính mình sẽ tự trở về.” Khương Khắc đề nghị.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Khuê Thú Chi gật đầu tán thành.

“Chờ cô ấy tỉnh táo lại nhất định sẽ trở về, dù sao người nhà của cô ấy, người yêu cùng bạn bè đều ở đây.” Tiêu Tư Lindsey bổ sung nói.

“Nhưng nếu cô ấy thật sự hiểu lầm đứa nhỏ trong bụng Vu Hiểu là Quan.....” Khuê Thú Chi liếc mắt nhìn về phía Quan Hàm Tư thủy chung trầm mặc không nói, không tiếp tục nói nữa.

“Tôi biết cô ấy không phải là một người trốn tránh sự thật.” Khương Khắc nói.

“Cho cô ấy một chút thời gian, cô ấy nhất định sẽ trở về.” Tiêu Tư- Lindsey đưa tay vỗ vỗ bả vai Quan Hàm Tư, an ủi hần.

Hần không có lời nào để nói, chỉ có thể nhẹ gật đầu, sau đó cùng mọi người trở về tám lầu nhà trọ.

“Có tìm được người sao?” vừa thấy các nam nhân trở lại, Lưu Dư lập tức nghênh hướng lão công Khương Khắc, vẻ mặt ngưng trọng hỏi.

Khương Khắc đối cô nhẹ lắc đầu.

“Chúng em hỏi qua hàng xóm gần đây, nghe nói có người thấy Vu Hi đáp tắc xi rời đi.” Khúc Thiển nói.

“Khó trách chúng ta đuổi không kịp cũng tìm không thấy người.” Khuê Thú Chi kéo ghế dựa ngồi xuống.

“Vu Hi không phải một người trốn tránh sự thật.” Vu Hàn đối với cô có trình độ hiểu biết nhất định.

“Những lời này lúc trước bọn anh cũng nói qua.” Khuê Thú Chi đối lão bà mỉm cười nói.

“Cho cô ấy một chút thời gian, Vu Hi cô ấy nhất định sẽ trở về.” Khúc Thiển nhìn Quan Hàm Tư.

“Hai vợ chồng này thật là ăn ý, nói giống nhau như đúc.” Khuê Thú Chi cũng quay đầu nhìn về phía Quan Hàm Tư, “Nếu mọi người đều cảm thấy như vậy, Vu Hi nhất định sẽ trở về, Quan.” hần lấy ngữ khí vô cùng kiên định trấn an Quan Hàm Tư.

Quan Hàm Tư gật gật đầu, vẫn không nói một câu. Hần thật sự không hiểu vì sao lại phát sinh chuyện khoa trương như vậy, bọn họ tháng sau sẽ kết hôn! Mà Vu Hi cũng thật là, nếu quyết định kết hôn, còn chưa tin tưởng hần sao, đơn giản là nghe được vài câu không đầu không đuôi, cứ như vậy chạy trốn không thấy bóng dáng, thật sự là mạo danh kỳ diệu!

Theo lời mọi người nói, hần cũng hiểu được Vu Hi nghĩ thông suốt sẽ tự mình trở về, nhưng thật ra chuyện Vu Hiểu mang thai, hần sắp là em rể không thể không quan tâm.

“Vu Hiểu đâu?” hần hít sâu một hơi, quay đầu hỏi. Vì tình trạng bất thành linh, đoàn người hiện tại đều tụ họp ở nhà trọ tám lầu, nhưng lại không thấy Tĩnh Vu Hiểu.

“Bệnh viện.” Khúc Thiến nhăn mày, bất đắc dĩ thở dài.

Quan Hàm Tư phút chốc trừng lớn hai mắt, còn chưa kịp mở miệng hỏi đã xảy ra chuyện gì, một tiếng kêu to kinh thiên động địa đã theo cửa chính truyền đến.

“Cái gì?!” vừa về nhà Tỉnh Vu Hi kinh thanh kêu lên, cả người tựa như đầu tàu cao tốc vọt vào.

“Vu Hi!” mọi người đều cảm kinh hãi.

“Em chạy đến chỗ nào vậy?” Quan Hàm Tư một phen ngăn lại cô.

Cô đưa tay đẩy hăn ra. Hiện tại không phải thời điểm thảo luận chuyện này.

“Chị Khúc Thiến ,chị vừa mới nói cái gì?Chị em vì sao lại ở bệnh viện?” cô vẻ mặt kích động cấp bách, cả người đều lo lắng gần chết.

“Cô ấy quá mức kích động, cho nên động đến thai khí. Bất quá hiện tại đã không có việc gì, Tuyết Nhan ở bệnh viện cùng cô ấy.” Khúc Thiến đơn giản giải thích.

“Đều là em làm hại.” Tỉnh Vu Hi tự trách cúi đầu.

“Khúc Thiến không phải nói đã không có việc gì sao?” Quan Hàm Tư đem cô ôm vào trong lòng, ôn nhu an ủi cô. Dừng lại một chút, lại nhin không được nhú mày hỏi: “Hai giờ này, em rốt cuộc chạy đi đâu?”

“Ngồi xe.” Tỉnh Vu Hi hấp cái mũi nói.

Đáp án của cô làm cho mọi người ở đây chỉ cảm thấy không hiểu ra sao.

“Ngồi xe gì?” Lưu Dư vẻ mặt mờ mịt.

“Tắc xi.”

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, tất cả đều nghe không hiểu cô rốt cuộc đang nói cái gì.

“Vu Hi, em rốt cuộc đang nói cái gì?” Vu Hàn rốt cục chịu không nổi đại biểu mọi người đặt câu hỏi.

“Hai giờ vừa rồi em đều ngồi trên tắc xi, đi vòng vèo ngõ lớn ngõ nhỏ ở Đài Bắc, em không biết muốn đi đâu, lại không dám trở về đối mặt hết thảy. Lòng em rất loạn, không biết nên làm gì bây giờ, cho nên đã kêu lái xe tùy tiện đi, cho tới khi em nghĩ thông suốt muốn đi đâu mới thôi.”

“Cho nên em hiện tại trở về, liền đại biểu em đã nghĩ thông suốt này chính là hiểu lầm có phải hay không?”

Tỉnh Vu Hi có chút chột dạ gật đầu, sau đó ngửa đầu hổ thẹn ngóng nhìn Quan Hàm Tư, thấp giọng hướng hăn giải thích, “Thực xin lỗi.”

“Em hăn nên tin tưởng anh.” hăn vẻ mặt nghiêm túc có chút trách cứ.

“Thực xin lỗi.” trừ bỏ xin lỗi, cô không biết mình còn có thể nói gì.

Nhìn cô hốc mắt hồng, mũi hồng, lại vẻ mặt tự trách, hăn căn bản không thể trách cứ cô, chỉ có thể thở dài một hơi. “Về sau đừng như vậy nữa, biết không?”

“Vâng.” Tỉnh Vu Hi gật gật đầu, từ hốc mắt , nước mắt cứ như vậy rơi ra, chảy xuống hai má.

Quan Hàm Tư ôn nhu đưa tay thay cô lau đi nước mắt trên mặt, thâm tình nhìn cô.

“Về sau em có nghi vấn gì, hoặc đối anh có hoài nghi, bất mãn gì đều có thể trực tiếp nói với anh, anh hy vọng hôn nhân của hai chúng ta trừ tình yêu, còn có sự tín nhiệm cùng thành thực, có thể chứ?” hăn ôn nhu hỏi.

Cô lại lần nữa gật đầu, sau đó nhin không được đưa tay ôm chặt lấy hăn, đem mặt tiến nhập trong lòng hăn. “Thực xin lỗi. Em yêu anh.”

“Tốt lắm, hiện tại rốt cục giải quyết một chuyện, còn lại chính là chuyện Vu Hiếu.” Vu Hàn nói ra tiếng lòng mọi người ở đây.

Trong phòng đột nhiên lâm vào một mảnh trầm tĩnh.

Tĩnh Vu Hi từ trong lòng Quan Hàm Tư ngẩng đầu lên, nhìn về phía đoàn người, cuối cùng ánh mắt dừng hai người Vu Hàn cùng Khúc Thiển, hai người vẻ mặt có chút đăm chiêu, nhìn lẫn nhau.

“Chị Khúc Thiển, chị cùng chị Vu Hàn có phải hay không biết cái gì?” cô không thể không hoài nghi như thế.

“Bọn chị chỉ là đoán mà thôi.” Khúc Thiển ngữ khí do dự.

“Đoán cái gì?”

“Đứa nhỏ trong bụng Vu Hiểu sẽ là của ai.” Vu Hàn thông thả nói.

“Là ai?” trên mặt cô tràn ngập mù mờ khó hiểu.

“Chỉ là đoán, trước khi Vu Hiểu nói ra, chị nghĩ chị cùng chị Khúc Thiển không nên nói lung tung thì tốt hơn.”

“Chị Vu Hàn!”

“Huống hồ,” Vu Hàn ngừng lại một chút mới tiếp tục nói: “Cho dù chị hiện tại nói cho em người bọn chị đoán là ai, em cũng không có khả năng tìm được hần.”

“Có ý tứ gì?”

“Người kia đã rời đi.” mở miệng nói những lời này là Quan Hàm Tư.

“Quan Hàm Tư, cậu có biết?” Vu Hàn vẻ mặt kinh ngạc.

Hần than nhẹ một hơi, sau đó gật gật đầu. “Tôi biết Vu Hiểu trước kia dường như từng cùng Viên Diệp ở tại lầu ba kết giao, nhưng là...”

“Viên Diệp? Ai là Viên Diệp?” Tĩnh Vu Hi nóng vội ngắt lời hần.

“Lúc trước từng ở tại lầu ba.” Khúc Thiển thay hần giải thích.

“Lúc trước từng?” Vu Hi lập tức chuyển hướng cô.

“Trên thực tế Viên Diệp là bạn của Tần tiên sinh đã thuê lầu ba ở chỗ chị, hần từ Mỹ tới, bắt quả hiện tại đã trở về Mỹ rồi.” Lưu Dư nói.

“Trở về Mỹ rồi? Tên hỗn đản đó cùng chị em kết giao, hại chị em mang thai, sau đó lại chính mình trở về Mỹ rồi?” Tĩnh Vu Hi khó có thể tin gần như.

“Bây giờ còn không thể xác định đứa nhỏ trong bụng Vu Hiểu chính là của Viên Diệp.” Vu Hàn công chính bình luận.

“Chị em không chỉ có cá tính đơn thuần, cuộc sống giao hữu lại đơn thuần đến quả thực có thể dùng hai chữ nhàm chán để hình dung, nếu mọi người có người cho rằng tên hỗn đản đó cùng chị em kết giao, như vậy đứa nhỏ trong bụng chị ấy liền nhất định là của tên hỗn đản đó.” cô nghiêng rằng nghiêng lợi, lòng đầy căm phẫn nói.

Nghe cô nói như vậy, đoàn người nhất thời á khẩu không trả lời được, bởi vì mọi người đều biết cô nói là sự thật.

“Tóm lại, Vu Hi, cô cùng Quan trước tới bệnh viện nhìn Vu Hiểu, để cho cô ấy yên tâm. Về phần kế tiếp nếu Vu Hiểu nguyện ý, tôi sẽ phụ trách đến Mỹ đem họ Viên kia tóm trở về.” Khuê Thú Chi đột nhiên mở miệng, “Đương nhiên, nếu cô muốn giáo huấn tên kia một chút! Tôi cũng có thể giúp cô.”

“Anh Khuê, lời này là anh nói nha.” Tĩnh Vu Hi vẻ mặt thật sự. Mặc kệ chị cô tính làm như thế nào, cô nhất định phải làm cho cái tên hỗn đản bội tình bạc nghĩa đáng chết kia chịu sự trừng phạt.

“Đi thôi.” Quan Hàm Tư giúp đỡ cô.

Cô đổi hần gật gật đầu, hai người đi ra khỏi cửa, tới bệnh viện.

Tĩnh Vu Hiểu tình huống ổn định, cho nên sau khi được bác sỹ cho phép, Quan Hàm Tư liền lái xe đưa các cô về nhà.

Quan Hàm Tư phụ trách lái xe, Lâm Tuyết Nhan ngồi ở phía trước, Tĩnh Vu Hi cùng chị gái ngồi phía sau, nhưng hai chị em lại đều trầm mặc không nói.

Quan Hàm Tư nhìn hai chị em cô từ kính chiếu hậu,thở dài một cái, mở miệng đối bên cạnh Lâm Tuyết Nhan nói lời cảm tạ, “Cám ơn chị.”

Lâm Tuyết Nhan chỉ nhẹ gật đầu, nhin không được cũng nhìn tình trạng phía sau qua kính chiếu hậu.

“Vu Hi, tuy rằng bác sỹ đồng ý cho Vu Hiểu xuất viện, nhưng với tình trạng của cô ấy hiện tại mà nói, tôi trọng yếu là phải bảo trì tâm tình vững vàng, tuyệt đối không thể dễ bị kích thích gì, em phải nhớ rõ ràng điểm này nha.” cô uyển chuyển khuyên Tĩnh Vu Hi.

Quan Hàm Tư nghe vậy, nhin không được đối cô khinh chơn hạ mi.

Lâm Tuyết Nhan mỉm cười bộ dáng cậu biết, tôi biết.

“Tâm tình tốt hay không đối với phụ nữ có thai mà nói là rất trọng yếu, nó không chỉ có quan hệ đến sự khỏe mạnh của người phụ nữ, cũng quan hệ đến sự trưởng thành của thai nhi trong bụng, Vu Hiểu, em cũng phải nhớ kỹ điểm này nha.” cô còn nói thêm.

Quan Hàm Tư lúc này ngay cả khoe miệng đều dương lên.

“Cám ơn.” hần lại đối cô nói, chính là lúc này lại chỉ dùng ánh mắt, không tiếng động truyền đạt.

“Chị Tuyết Nhan,” Tĩnh Vu Hi đột nhiên mở miệng, “Chị không cần lo lắng, so với chị,em còn hiểu rõ chị em hơn, cho dù hai chúng em cái gì cũng đều chưa nói, nhưng xem biểu tình em cũng đã biết chị ấy muốn làm như thế nào.”

Nói xong, cô quay đầu còn thật sự nhìn Tĩnh Vu Hiểu.

“Chị, chị hy vọng em cái gì cũng đừng hỏi?”

Tĩnh Vu Hiểu trầm mặc trong chốc lát, mới gật gật đầu.

“Chị muốn sinh hạ đứa nhỏ này, chính mình nuôi nấng?” cô lại hỏi.

Tĩnh Vu Hiểu vẫn là trầm mặc gật gật đầu.

“Chị muốn nói cho em biết đứa nhỏ này là lễ vật ông trời ban cho chị, cho nên chị hiện tại cảm tạ mà không có gì oán hận?”

Tĩnh Vu Hiểu lại gật đầu, bắt quá lúc này đã có điểm khẩn cấp, hơn nữa chân mày từ lúc ở bệnh viện vẫn nhíu lại,lúc này đã buông lỏng ra, trên mặt còn lộ ra một chút tươi cười.

Nhìn đến tươi cười trên mặt cô, Tĩnh Vu Hi nước mắt lại thiếu chút rơi xuống. Chị gái gốc của cô,ngốc nghếch,đại ngốc!

“Chị, chị thật sự một chút cũng không oán hận cái tên hỗn đản kêu Viên Diệp kia sao?” cô ngăn chặn không được kích động trong lòng, nắm chặt tay chị mình hỏi.

Tĩnh Vu Hiểu như là bị dọa đến mở lớn hai mắt.

“Không phải, đứa nhỏ này không phải của Viên Diệp, không phải hần.” cô nhanh chóng lắc đầu vẫy tay.

“Chị, chị phản ứng thế này không phải giấu đầu lòi đuôi sao?” Tĩnh Vu Hi không khỏi thở dài.

“Chị.....”

“Chị đừng khẩn trương, em cũng chưa nói cái gì, hơn nữa tên kia cũng đã về nước Mỹ rồi, chị còn lo lắng em có thể làm gì hần chứ?” Tĩnh Vu Hi vội vàng trấn an chị mình.

“Em..... Đều biết rồi?”

“Chị là như thế nào nhận thức tên hôn đản đó, vì sao cho tới bây giờ chị cũng chưa đề cập với em qua chuyện này?”

“Đó là bởi vì.....” Tỉnh Vu Hiểu ấp a ấp úng đáp không được.

“Bởi vì sao?”

“Khi đó công tác cùng chuyện Gia Quân cũng đã khiến em bận tới mảy tới mảy, hơn nữa em cùng Hàm Tư quan hệ vẫn không thuận lợi, cho nên chị mới không đem chuyện này nói cho em. Thực xin lỗi, Vu Hi.”

Nhìn chị gái vẻ mặt tự trách, cô đột nhiên không biết nên nói cái gì. Bởi vì này căn bản không phải chị cô sai, ngược lại vẫn là lỗi của em gái là cô, bởi vì cô luôn luôn tự xưng là người bảo vệ chị, kết quả ngay cả chị kết giao bạn trai, thậm chí mang thai mấy tháng, bụng đã lộ ra còn không biết, cô thật là.....

“Thực xin lỗi, chị. Chị không cần nói đúng hay không đúng, là em thực xin lỗi chị, thực xin lỗi, ô..... Thực xin lỗi.....” cô nói xong cũng nhịn không được khóc lên.

“Vu Hi, sao em lại khóc?” Tỉnh Vu Hiểu luống cuống tay chân thay cô lau nước mắt, “Em đừng khóc, em khóc chị cũng muốn khóc, ô.....”

Cứ như vậy, hai chị em ở phía sau ôm nhau khóc thành một đoàn, mà phía trước Lâm Tuyết Nhan cùng Quan Hàm Tư đều thấy nhưng không lên tiếng, nhìn nhau một cái rồi để hai người tự nhiên.

Quan Hàm Tư vừa mới đi ra khỏi phòng tắm, đã nghe chuông cửa vang lên.

Hắn liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên tường phòng khách một cái, mười hai giờ bốn mươi phút. Là ai tới tìm hắn?

Hắn đem khăn tắm trên người buộc chặt, cầm lấy khăn mặt vừa lau tóc, vừa đi ra đại môn.

“Vu Hi?” cửa vừa mở ra, hắn ngoài ý muốn nhìn Tỉnh Vu Hi đứng ở ngoài cửa.

“Làm chi kinh ngạc như vậy?” cô nhìn hắn một cái, hữu khí vô lực tiến vào nhà.

“Anh nghĩ em đêm nay sẽ ở lại lầu tám cùng Vu Hiểu.”

“Chị ấy đang ngủ.”

“Cô ấy đang ngủ, em lại ngủ không được?” hắn đóng cửa lại, theo cô đi vào phòng khách, “Em phiền não cái gì?” hắn nhìn cô nhăn mày, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Hàm Tư.” cô muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?”

“Về chuyện chúng ta kết hôn.....”

“Như thế nào? Em sẽ không phải muốn nói với anh quên đi, không muốn kết hôn đi?” Quan Hàm Tư chọn mi.

“Em.....”

“Anh đoán đúng rồi?”

Cô dùng sức lắc đầu, cảm giác cái mũi bắt đầu cay cay, hốc mắt cũng nóng nóng ẩm ướt.

Không được, cô chịu đựng mới được, tuyệt đối không thể khóc.

Tỉnh Vu Hi hít sâu một hơi, sau đó ngẩng đầu lên kiên định nhìn hắn, đem những lời nói đã chuẩn bị trước trong lòng nói ra, “Anh cũng không thể chờ em mãi được, em bây giờ còn không thể cùng anh kết hôn, em phải chiều cổ chị em, chị ấy hiện tại không thể không có em, cho nên em...”

“Anh sẽ cùng em cùng nhau chiều cổ chị ấy.” hắn đột nhiên ngắt lời cô, “Chị ấy là chị em, tự nhiên cũng là chị của anh, em một mình chiều cổ chị ấy, tuyệt đối sẽ không chu đáo bằng chúng ta hai người cùng chiều cổ chị ấy, em lại càng không phải lo lắng vấn đề tiền tài, tuy rằng tài lực của anh không thể giống Tiêu Tư có thể chen vào bảng một trăm phú hào toàn cầu, nhưng cũng đủ vợ chồng chúng ta, tiểu hài tử, chị em cùng

tiểu baby trong bụng chị ấy áo cơm không sút mẻ sống no đủ cả đời. Cho nên em căn bản không cần phải miên man suy nghĩ, chỉ cần chuyên tâm lo lắng chuyện chúng ta tháng sau kết hôn là đủ rồi, biết không?” hấn ôn nhu lại thâm tình trấn an cô.

Tĩnh Vu Hi chỉ có thể ngây ngốc nhìn hấn, nhưng trước mắt tầm mắt lại sớm mơ hồ thành một mảnh. Hấn như thế nào lại biết cô suy nghĩ cái gì? Hấn thật là.....

Cô phút chốc nhào vào trong lòng hấn, tràn đầy cảm động cùng vui sướng, gất gao ôm hấn vừa khóc vừa cười. “Cám ơn anh, cám ơn anh. Em yêu anh, em thật sự rất yêu anh, rất yêu anh, em đã từng nói với anh chưa?”

“Đã qua mười hai giờ, cho nên hôm nay còn chưa có.” Quan Hàm Tư nghiêm trang trả lời.

Cô nghe vậy nhịn không được cười khẽ ra tiếng. Hơi ngửa đầu, lau đi nước mắt trên mặt, còn thật sự mà thâm tình chân thành ngóng nhìn hấn.

“Hàm Tư, em yêu anh.”

Hấn một bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của cô, một bàn tay vòng qua lưng cô, dễ dàng đã đem cô ôm lên ngồi lên chính hai chân mình.

“Nói lại lần nữa xem.” hấn nhẹ giọng yêu cầu.

Cô hé ra một chút cười yếu ớt ở bên môi, sau đó nâng mặt hấn, thâm tình mà chuyên chú lại mở miệng, “Hàm Tư, em yêu anh.” sau đó chủ động cúi đầu hôn trụ hấn.

Hấn nháy mắt buộc chặt cánh tay, bắt đầu hôn lại cô, sau đó từ bị động chuyển sang chủ động.

Đêm đã khuya.

Ngoài cửa sổ Nguyệt Nhi từ trong mây nhô đầu ra, chiếu lên tám lầu nhà trọ, trong các phòng đều đã tắt đèn, ngủ.

Tám lầu nhà trọ, ngủ ngon.

Ngày mai tái kiến.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-nam-lau-sau>